

கனம்
நூல்க்கிய
மாத
சங்கிலை

153

ஏப்ரல் 2021

100/-

ஒளுத்தி

ப்ரதம ஆசர்யர் : க.பரணீதரன்



வாக்கறைவாணன். க.பரணீதரன். பேராசிறியர் சபா ஜயராசா. எம்.எம்.மன்ஸீர். ந.குபரன் எம்.கே.முருகானந்தன். நா.யோகேந்திரநாதன். க.சட்டநாதன். இராஜினிதேவி சிவலிங்கம். நீ.பி.அருளானந்தம் ச.இராகவானந்தன். இலங்காதிலகம். துரை.மனோகரன். டெபேரா சுகிர்தன். சித்ரா சின்னராஜன் கனகசபாபதி செல்வநேசன். முல்லைக்கோணேஸ். கலாநிதி சி.ஜெய்சாங்கர். ந.குபரன். ருஸ்னா நவாஸ். கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன். சௌக்கதிரோன். இ.சு.முரளிதரன். சாரணாகையூம். இ.இராஜேஸ்கண்ணன். அலைமுகிலன்

பொருளடக்கம்



சிறுகதைகள்

நா.யோகேந்திரநாதன் - 07
க.சட்டநாதன் - 16
இராஜினிதேவி சிவலிங்கம் - 20
ந்.பி.அருளானந்தம் - 26

கவிதைகள்

இலங்காதிலகம் - 06
துரை.மனோகரன் - 14
டெபோறா சுகிர்தன் - 15
சித்ரா சின்னராஜன் - 24
கனகசபாபதி செல்வநேசன் - 29
முல்லைக்கோணேஸ் - 31
கலாநிதி சி.ஜெய்சங்கர் - 35
ந.குபரன் - 42
ருஸ்னா நவாஸ் - 42
கந்தர்மடம் அஜந்தன் - 42

நூல் விமர்சனம்

அலைமுகிலன் - 22
இ.சு.முரளிதூரன் - 32
சாரணாகையூம் - 41
இ.இராஜேஸ்கண்ணன் - 43

நேர்காணல்

ச.இராகவானந்தன் - 36

உருவகக் கதை

சௌங்கதிரோன் - 17

உள்ளவியங்கள்

கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

நன்றி இணையம்

கட்டுரைகள்

PL

லெக்கிய வரலாற்றில்
அன்றைய கிளை தலைமுறை
வாக்கர வாணன் - 03

15 DEC 2021

ஞன்மிக வழி நின்றொழுகும்
பண்டுதர் வைகுந்தம் கணேசபிள்ளை
அவர்களின் கலை லெக்கியப் பணிகள்
க.பரணீதூரன் - 11



புதிய மரபியல் திறனாய்வு

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா - 18

சுஜாதா பாட் கவிதைகள்

மாவனல்லை எம்.எம் மன்ஸர் - 30



கிளைராஜாவின் கிசயில் “தபேலா”

ந.குபரன் - 33

டாக்குத்தரின் தொணதொணப்பு - 11

கண்டதும் தின்று “குண்டு” கையானாள்
எம்.கே.முருகானந்தன் - 46

Public Library
Jaffna

ஜீவந்தி

2021 ஆணி தேதி - 153

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துழைந்தன்
ப.விழ்ஞாவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமனாந்தரை ஆலைப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
கிலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெணியான்
திரு.கி.நுராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வாங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சுஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவந்தி சந்தா வியரம்

தனிப்பாரி - 100/- ஆண்டுச்சந்தா - 1500/-

வெள்ளாடு - \$ 60 U.S

மணியோட்டரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY



ஜீவந்தி (கலை இசைக்கிய மாத சுஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் கிதய ஒடை

ஆழ நீர் தன்னை மான்று

சௌ தாழும் மக்கள் என்னை

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உகம் செய்வோம்!.

- பாரதிதாசன்-

என்றுதான் தீருமோ...

முன்னெப்போதும் இல்லாத வகையில் எமது மக்கள் இன்று பல்வேறு துன்பங்களை அனுபவித்து வருகிறார்கள். கோவிட் - 19 இன் கொடுமையை ஏற்றதாழு ஒன்றரை வருடங்களுக்கும் மேலாக அனுபவித்து வந்த மக்களை திரிபுற்ற வைரஸ்களும் தாக்கத் தொடங்கியுள்ளன என்ற தகவல்களும் மக்களிடையே பெரும் அச்சத்தை விளைவித்துள்ளன.

தொழிலின்றி, எந்த வருமானமுமின்றி, உண்ண உணவு கூட இல்லாமல் மக்கள் படும் அவலம் சொல்லுந்தரமன்று. பயணத் தடை, நடமாட்டக்கட்டுப்பாடு என என்ன முயற்சிகளை அரசு முன்னெடுத்தாலும் தொற்றுக்குள்ளாவோரின் எண்ணிக்கை குறைந்த பாடாக இல்லை. இம்முயற்சிகள் வறுமைக்கோட்டுக்குக் கீழ் வாழும் மக்களின் வாழ்வையே சிதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அரசு உத்தியோகத்தர் தவிர்ந்த ஏனையோருக்கு வாழ்வு கேள்விக் குறியாகவே உள்ளது.

ஆனாலும், இந்நிலையிலும் கொண்டாட்டங்களும் களியாட்டங்களும் ஒன்றுகூடல்களும் இன்றும் ரகசியமான முறையில் இடம்பெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. சமூகப் பொறுப்பின்றி சமூகத் தொற்றாக கொவிட் வைரஸ் தொற்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்போர், தொற்று உள்ளதென அறியப் பட்டநிலையிலும் அதனை மறைக்கவே முயற்சிக்கின்றனர். அவர்கள் கலந்து கொண்ட கொண்டாட்டங்களில் கலந்து கொண்டோரின் பெயர் விபரங்களை அறியத் தருவதில் பின் நிற்கின்றனர். தடுப்புசிகளை வழங்கும் அரசின் முயற்சிகளுக்கும் எத்தனைபேர் ஒத்துழைப்புத் தருவார்களோ தெரியவில்லை. அதேவேளை தடுப்புசியை வழங்கும் திட்டத்தில் பாரபட்சமின்றி, நடந்து கொள்வது அரசின் கடமை. ஆனால், இன்றைய பேரிடர் நிலையைக் களைவதற்கு அனைத்துத் தரப்பினரும் ஒத்துழைக்க முன்வராவிடின் இன்றைய நிலைமை மேலும் மோசமடையும் என்றே சொல்லலாம்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவந்தியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,

புக்லப் - திருநெல்வேலி,

செட்டித்தெரு - பூபாலசிங்கம்,

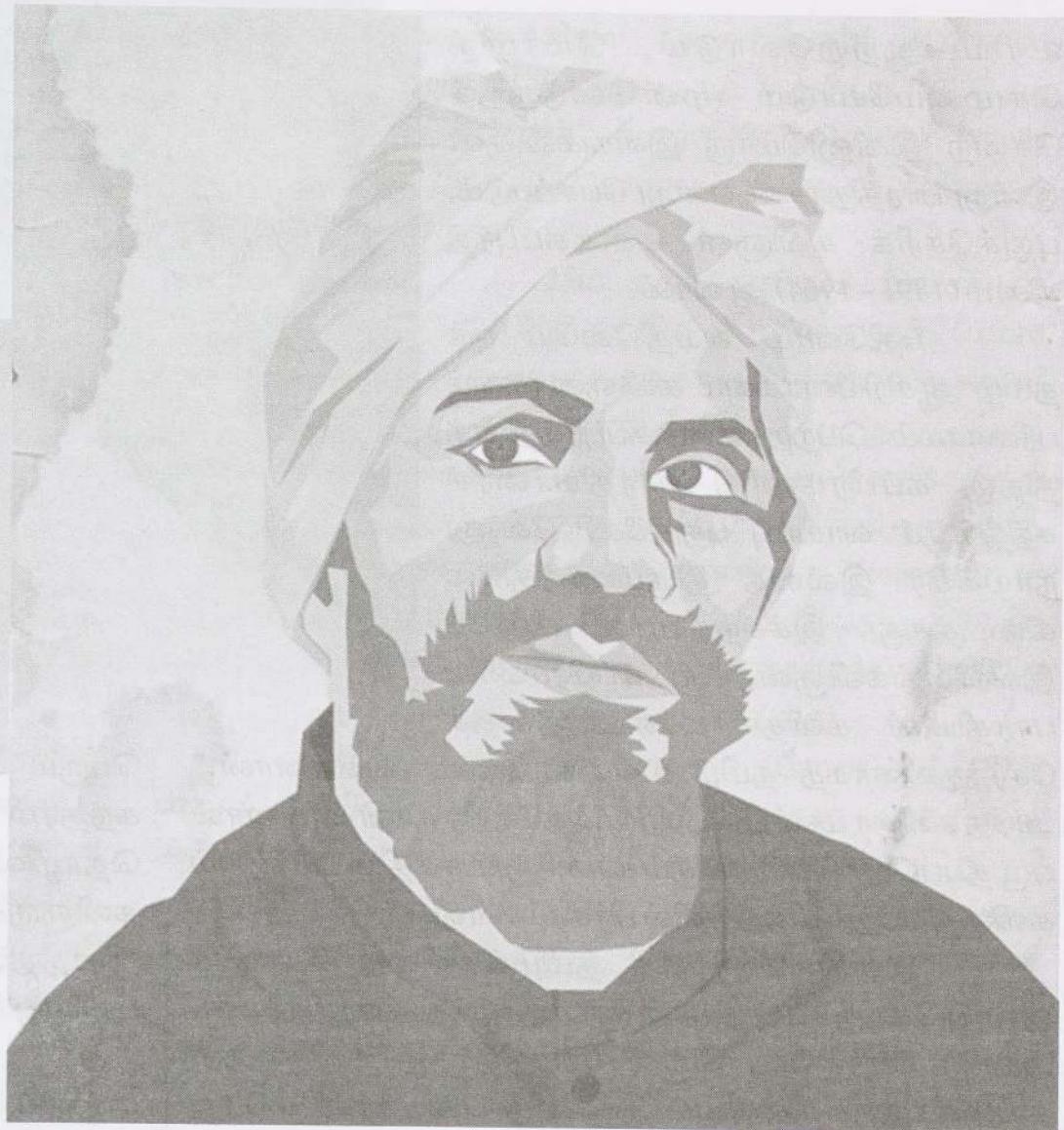
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை - நல்லூர்

இலக்கிய வரலாற்றில் அன்றைய

இளைய தலைமுறை

| வாக்கரை வாணன் |



இளைஞன் எனும் சொல்லுக்கு முதிராதவன், அறிவு குறைந்தவன் என்று தமிழ் அகராதி பொருள் தரும். இதுபோன்று ஆங்கில அகராதியில் Youth எனும் சொல்லுக்கு Vigour(ஆற்றல்) Enthusiasm (உற்சாகம்), inexperience (அனுபவக்குறைவு) என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு.

இளைஞன் என்பவன் முதிராதவன், அனுபவம் குறைந்தவன் என்னும் காரணங்களினாலேயே “சிறுபிள்ளை வேளாண்மை வீடு வந்து சேராது” எனும் பழமொழி நம் ஆன்றோர் மனத்தில் தோன்றியிருக்கல் வேண்டும் என்றாம் அனுமானிக்கலாம்.

இந்தக் கருத்துக்களும் பழமொழியும் எப்படியிருப்பினும் இளைஞன் என்பவன் ஆற்றல், சுறுசுறுப்பு உள்ளவன் என்பது வெளிப்படை. இவ்வியல் போடு எடுத்த காரியத்தை நிறைவு செய்யும் மனோதிடம் அயரா முயற்சி என்பன ஒர் இளைஞிடம் இருக்கும் அதேவேளை, அவசரம், ஆராய்வின்மை போன்ற பலவீனங்களும் அவனிடம் இருப்பது உண்மையே. இருந்தும் இப்பலவீனம் காரணமாக இளைஞின் முழு ஆளுமையை (Total Personality) குறைத்து மதிப்பிடல் அவ்வளவு சரியான அனுகுழிகளை ஆக்காது.

இளைஞர்கள் தமக்கு விருப்பமான துறையில் ஈடுபடல் இயற்கை. அவ்விதம் ஈடுபடும் துறையில் அவர்களில் ஒரு சிலராவது சாதனையாளர்களாகப் பிரகாசிப்பதைச் சரித்திரம் எடுத்துப் பேசுகிறது. நாமும் அத்தகையவர்களை நேரில் சந்திக்கின்றோம்.

இலக்கியம், இளைஞர்களை ஈர்க்கும் ஒரு துறையே. இவ்விதம் அதனால் ஈர்க்கப்பட்டு சரித்திரம் படைத்த இளைஞர்களில் சிலரையே இக்கட்டுரை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த விரும்புகிறது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈடு இணையற்ற தமிழ்க்கவிஞராக விளங்குபவன் எட்டயபுரத்தின் கப்பிரமணியபாரதி (1982 - 1921) பதினொரு வயதிலேயே சமஸ்தானத்துப் புலவர்களால் பாரதி எனும் பட்டம் அளிக்கப்பட்டுப் பாராட்டப்பட்ட இந்த இளங்கவிஞரின், குறுகியகால வாழ்க்கை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தனித்துநின்று ஒளி வீசுகின்றது.

இளமைத்துடிப்பு மிக்க இருபத்திரண்டு வயதிலேயே (1904) ஒரு பத்திரிகையின் (கதேசமித்திரன்) ஆசிரியனான இக்கவிஞரின் எழுத்துக் கண்டு ஆங்கில ஏகாதிபத்தியமே அதிர்ந்து போன தென்றால் அவனது மகிமையை என்னவென்று சொல்வது?

பாரதி தமிழுக்குத் தந்த படைப்புக்களில் பாஞ்சாலி சபதம், கண்ணன் பாட்டு, தேசிய கீதங்கள், குயில் பாட்டு ஞானரதம் (பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் இதனை வசன காவியம் என்பார்) முதலான இலக்கியங்கள் அனைத்தும் என்றும் அவன் பெயரை எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கும்.

தமிழில் மட்டுமன்றி ஆங்கில மொழியிலும் பாரதி ஒரு பெரும் எழுத்தாளன் என்பதற்கு The Fox With The Golden Tail (பொன்வால் நரி) எனும் கதையே தக்க சான்று. இது தவிர ஆங்கிலத்தில் கவிதைகள் சிலவும் எழுதியுள்ள பாரதியின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சில Essays and prose Pragements எனும் நூலாக அவன் அமரத்துவம் அடைந்து பதினாறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்பே (1937) வெளியிடப்பட்டது.

ஒர் இளைஞராக - சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த ஒரு நாட்டில், வாழ்க்கையின் அத்தனை பிரச்சினைகளையும் எதிர்கொண்டு இறவா இலக்கியங்கள் படைத்த “இந்த எட்டயபுரத்தான், இலக்கியகார இளைஞர்கள் அனைவருக்குமே ஒரு ஆதர்ஸ சக்தியாகத் திகழ்கின்றான்” என்பது கண்காடு.

பாரதிக்குப் பின் அவனது நவீன கவிதையைத் தனக்கே

உரிய ஆற்றலோடும், மொழிச் செழுமையோடும் முன்னெடுத்தச் சென்ற இன்னுமொரு இளங்கவிஞருள் இன்று பாரதிதாசன் என்று பேசப்படும், புதுச்சேரிக் கவிஞருள் கனககப்புரத் தினம் (1891 - 1964) ஆவான்.

பதினேழு வயதிலேயே ஒர் தமிழ் ஆசிரியனாகவும் கவிஞராகவும் பரிணாமம் பெற்ற கனககப்புரத்தினத் திற்கு சுப்பிரமணிய பாரதியாரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு புதுச்சேரி வேணு நாயக்கர் இல்லத் திருமணத்திலே கிடைத்தது. இச்சந்திப்பின் பின்பே இவ்விளங்கவிஞருள், “ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியின் கவிதா மண்டலத்தைச் சேர்ந்தவனாகத் தமிழ் உலகில் வலம் வரலானான்.” அதேகவிதாமண்டல அறிமுகத்தோடு தான் அவனால் எழுதப்பட்ட “எங்கெங்கும் காணினும் சக்தியடா” எனும் கவிதை சுதேசமித்திரனில் பிரசரமானது.

இளங்கவிஞராக தமிழ்க்கவிதை உலகின் இன்னுமொரு பாரதியாராகத் திகழ்ந்த பாரதிதாசன், அவரே சொல்வது போல (பாரதிதாசன் கவிதைகள் கங்கை புத்தக நிலையம் வெளியீடு 1992 மார்ச்) முப்பது வயதுக்கு முன் எழுதி முடித்த கவிதைகள் ஏராளம்.

ஆரம்பத்தில் தன் குருநாதன் போல ஆத்தி கனாகவும், பின் அந்நிலையில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு ஒரு நாத்திகனாகவும் கவிதை மழை பொழிந்த பாரதிதாசன், தமிழ் இன மொழி உணர்வைத் தன் கவிதையின் பாடுபொருளாக்கிக் கொண்டான். சாதி, தமிழ் நாட்டிற்குக் கிடைத்த சாபம் என்பதை நன் குணர்ந்த பாரதிதாசன் அதனை முற்றாக அழித் தொழிக்கத் தன் கவிதையைக் கூறிய அஸ்திரமாகவே பயன்படுத்தினான். உணர்ச்சி வழி நின்று கவிதை பொழிந்தாலும் தனது கவிதையைப்படிக்கும் ஒவ்வொரு வனையும் அறிவு வழி நின்று சிந்திக்க வைத்த ஆற்றலாளன் பாரதிதாசன்.

பாரதிதாசன் கவிதைத்திறம் அவருக்கு ஒர் இளம் கவிஞர் பரம்பரையையே உருவாக்கித்தந்தது. இந்தப் பரம்பரையில் வந்தவர்தான் இன்றும் தமிழ் கூறு நல்லுலகெங்கும் பிரபல்யமாயிருக்கும் கவியரக கண்ணதாசன் அவர்கள்.

ஆரம்ப காலத்தில் தமிழ்ப்பற்றையும், பகுத்தறி வச் சிந்தனைகளையும் தமது கவிதையின் அடி நாதமாகக் கொண்டிருந்த கவிஞர், பின் அவற்றை முற்றாக நிராகரித்து விட்டுத் தெய்வத்தையும், தேசியத்தையும் பெரிதும் போற்றத் தொடங்கினார். அர்த்தமுள்ள இந்துமதம் இவர் யார் எனச் சொல்லும் ஒரு அனுபவநால்.

தமிழ் நாட்டின் இராமநாதபுரத்தில் சிறுகூடற் பட்டி எனும் கிராமத்தில் பிறந்த முத்தையா எனும் கண்ணதாசன் (1927 - 1981) தமது பதினேழு வயதில் (1944 ஏப்ரல்) தமிழ்க்கவிதை உலகில் காலடி எடுத்து வைத்தார். கவிஞர் எழுதிய முதல் கவிதை “காலை குளித்தெழுந்து கருஞ்சாந்துப் பொட்டுமிட்டு” என்பதாகும்.

இளம் பருவத்திலேயே கவிதையால் ஈர்க்கப்



பட்ட கண்ணதாசன் பின் “தென்றல்” பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், திரைப்படப் பாடல் ஆசிரியராகவும் உயர்ந்து சிறப்புப்பெற்றார். திரைப்படங்களுக்குப் பாடல் எழுதியதோடு, மதுரைவீரன், மாலையிட்ட மங்கை, இல்லறஜோதி, மன்னாதி மன்னன், ராணி சம்யுக்தை, மகாதேவி, மதுரைவீரன் முதலான படங்களுக்கும் திரைக்கதை வசனம் தீட்டினார். எனினும் இவரது சினிமாப் பாடல்களாலேயே இவர் ஒரு சிரஞ்சீவிக் கவிஞராகத் திகழ்வதைக் காண்கின்றோம்.

கவிஞர் கண்ணதாசன் காலத் திலேயே தமது திரைப்படப்பாடல்களால் பெரும் புகழ் கண்டவர், பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் (1930 - 1959) பள்ளிப்படிப்பும், பல்வேறு தொழில்கள் தந்த அனுபவப்படிப்பும் பெற்றிருந்த கவிஞருக்கு அவரது இருபத்தோராம் வயதிலேயே (1951) “படித்தபெண்” எனும் திரைப்படத்திற்குப் பாடல் புனையும் அரிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அவ்வாண்டிலிருந்து தமது அஸ்தமனம் வரை எழுதிய சினிமாப் பாடல்களால் இன்றும் மக்கள் மனதில் நிலையாக இருக்கும் பட்டுக்கோட்டை, குஞ்சுக்குடி அடிகளார் குறிப்பிட்டுள்ளது போல் மக்கள் கவிஞருள் பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் பாடல்கள் நாட்டுப்பாடல் மரபையும், பாரதியின் நவீன கவிதை மரபையும் இணைத்துக் கவிதை புனைந்து வெற்றி கண்ட கவிஞராவார்.

சின்ன வயதிலேயே பொதுவுடமைச் சிந்தனை களோடு பெரிதும் சினேகமாகிய கவிஞருள் தமது கவிதையின் பாடுபொருளாக அவற்றையே கொண்டு மக்கள் கவிஞராக மலர்ந்தார். ஏழு வருடங்களில் ஒரு கவிஞருள் பெற்ற இமாலய வெற்றி இது என்னாம் துணிந்து கூறலாம்.

மட்டக்களப்புத் தந்த பண்டிதர் மயில்வாகனன் என்னும் விபுலாநந்த அடிகள் (1892 - 1947) உலகம் போற்றும் தமிழ் அறிஞர்களில் ஒருவர். தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், லத்தீன் ஆகிய மொழிகளில் தனிப்பெரும் புலமை பெற்றிருந்த அடிகளார் தமது இருபத்து மூன்றாம் வயதிலேயே நான்கு பாடல்கள் கொண்ட ஒரு சிறு செய்யுள் நூலை வெளியிட்டார். (சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள் தொகுதி - 4 - பக்கம் - 5) என்பது இங்கே சுட்டிக்காட்டப்படவேண்டியதோன்றாகும்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதர் மயில் வாகனனின் ஆரம்பகாலச் செய்யுட்கள், இறுக்கமான யாப்பு இலக்கணத்தில் இருந்தபோதும். அவரது பிற்காலக் கவிதைகள் (ஈசன் உவக்கும் மலர், மலர் மாலை, கோயில், கங்கையில் எழுதியிட்ட ஒலை) எளிமையும் அழகும் நிறைந்து படிப்போர் உள்ளங்களை இயல்பாகவே அள்ளிக் கொள்கின்றன. இப்பெரும் மாற்றத்திற்கு பாரதியார் கவிதையில் அடிகளாருக்கு ஏற்பட்ட பரிச்சயத்தைக் காரணமாகக் கொள்ளலாம்.

அடிகளார் எழுதிய முப்பத்திரன்டு கவிதைகளில் நான்கு கவிதைகள் ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பட்டவை. இக்கவிதைகள் ஆங்கிலத்தில் அவருக்கிருந்த பெரும்புலமையை நமக்கு எடுத்துக்காட்டுவன.

ஆய்வுத்துறையிலேயே தம் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியைக் கழித்த அடிகளார், தமது குறுகிய கால வாழ்க்கையில் பள்ளிக்கூட ஆசிரிய னாக பத்திரிகை ஆசிரியனாக (பிரபுத்த பாரத, ஸ்ரீ ராமகிருஸ்ண விஜயம்) பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராக, நாடக ஆசிரியராக மொழி பெயர்ப் பாளராக, கவிஞராக, நாவலராகத் திறமையும் புலமையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தார் என்பது நமக்கெல்லாம் பெருமைதருவதாகும்.

தனித்தமிழ் ஆர்வத்தால், சூரிய நாராயணசாஸ்திரி எனும் தன் பெயரை பரித்மாற்கலைஞர் என்று மாற்றிக் கொண்ட இத்தமிழ் அறிஞர் (1870 - 1902) இள வயதிலேயே ஆங்கில நாடகங்கள் மீது கொண்ட ஈடுபாட்டினால் ரூபாவதி, கலாவதி எனும் இரு நாடகங்களைத் தமிழுக்குத் தந்தார். இதுபோன்று, இவர் எழுதிய மதிவாணன் எனும் நாவல் ஞானபோதினி பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு பின்பு நூல் வடிவம் பெற்றது.

ஆங்கிலப் பாவகையைத் (Sonnets) தமுவி இவர் எழுதிய பாடல்கள் பின்பு போப் அய்யரால், ஆங்கிலத் தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. இது தவிர இவர் எழுதிய பாடல்கள் சில “பாவலர் விருந்து” எனும் தொகுப்பாக வெளியிடப்பட்டது.

ஆக்க இலக்கியங்களில் பரித்மாற்கலைஞர் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தாலும், கலிங்கத்துப் பரணி, நளவெண்பா ஆகிய பழந்தமிழ் நூல்களையும் பதிப்பித்தார். “தமிழ் மொழி வரலாறு” இவர் எழுதிய வரலாற்றுநூலாகும்.

தமிழில் சிறுகதையின் தந்தையெனப் போற்றப்படுவர் வ.வே.சு. அய்யர். தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் நிறைந்த புலமை பெற்றவரும், மகாகவி பாரதி காலத்தில் புதுவையில் வாழ்ந்தவருமான அய்யர் (1881 - 1925) எழுதிய சிறுகதைகளை, மங்கையர்க்கரசியின் காதல் எனும் அவரது நூலில் காணலாம். இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்ற “குளத்தங்கரை அரச மரம்” கதையே அய்யரின் அனைத்துக் கதைகளிலும் சிறந்ததெனப் பலராலும் பாராட்டப்படுகிறது.

தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் தனக்கென ஒர் உன்னதமான இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்ட கோ. விருத்தாசலம் எனும் புதுமைப்பித்தன் (1906 - 1948) சிறப்பான அவரின் சிறுகதைகளின் நிமித்தம் தமிழ் நாட்டின் “மாப்பசான்” (Maupassant) என்று சிலாகிக்கப் படுபவர்.

மக்கள் வாழ்வையே மையமாகக் கொண்ட புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகளில், கடவுளும் கந்த சாமிப் பிள்ளையும், அன்று இரவு, பாவ விமோசனம், அகல்யா, சிற்பியின் நகரம் ஆகியவை குறிப்பிட்டுப் பேசப்படுவதை.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தமது பெயர் களைப் பொன் எழுத்துக்களால் பொறித்துக் கொண்ட இவ்விளைஞர்கள் போல், ஆங்கில இலக்கிய



வரலாற்றிலும் அரும்பெரும் சாதனை புரிந்த சிலரை நாம் சந்திக்கவே செய்கின்றோம். அவர்களில் செல்லி (Shelly 1792 - 1822) எனும் பிரபல்ய கவிஞரும் ஒருவர்.

18ம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் பிறந்த இவ்விளங்கவிஞர் Oxford பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் கல்வி கற்கும் காலத்திலேயே நாத்திகக் கொள்கையிலும், அரசியல் சுதந்திரத்திலும் பெரும் நாட்டம் கொண்டிருந்தார். நாத்திகத்தின் அவசியம் (Necessity of Atheism - 1811) எனும் இவரது பிரசரம் இவரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தே வெளியேற்றும்படி செய்தது.

இதுபோன்று இவர் எழுதிய (Queen Mab-1813) எனும் கவிதை இவரது சுதந்திரமான அரசியல் சிந்தனையைச் சுட்டிக்காட்டும். The Revolt of Islam செல்லி எழுதிய காவியமாகும். இவர் எழுதிய இன்னும் ஒரு கவிதை Sky Lark எனப்படும். (இக்கவிதையை மகாகவி பாரதி சிட்டுக்குருவி எனும் தலைப்பில் மொழி பெயர்த்துள்ளார் - என்பார் பேராசிரியர் மு.சு.அருள்சாமி. (தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பக் - 275) 1821ல் வெளியான Defence of Poetry இவரது உரைநடை நூலாகும்)

19ம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பா முழுவதுக்குமான அரசியல் தாராண்மைவாதம் (Political Liberalism) அதீத கற்பனை உணர்வு (Romanticism) என்பவற்றின் அடையாளமாக விளங்கியவர் பைரன் எனும் கவிஞர். (Byron 1788-1824)

கவிஞர் ஷெல்லியின் காலத்தில் வாழ்ந்த இப்புரட்சிக் கவிஞர் 1812ல் வெளியிட்ட Child Harold எனும் செய்யுள் (Canto) இவருக்குப்பெரும் புகழைத் தேடித் தந்தது. இச்செய்யுளில் 3ம் பகுதி (Balkans) 1816ல் வெளியானது. இவை தவிர The Prisoner of Chillon (1816), Beppo (1818), Mazeppa, Ponjuan (1819-24) ஆகிய இலக்கியங்களையும் ஆங்கில உலகிற்கு அளித்தார்.

கிரேக்க நாட்டின் விடுதலைக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு இளவயதிலேயே மரணித்த இப்பெரும் கவிஞர், அவனது இசைப்பாடல்களுக்காகவே (Lyrics) என்றென்றும் ஆங்கிலேயரால் நினைவு கூரப்படுகிறான்.

தமது இருபத்தைந்தாவது வயதில் சுவாச நோயினால் தாக்குண்டு இயற்கை எய்திய கவிஞர் கீற்ஸ் (Keats 1795 - 1821) ஷெல்லி, பைரன் போல கற்பனை உணர்வு மிக்க ஒரு படைப்பாளியாவார். இப்பெருங் கவிஞர் எழுதிய Endymion (1814), Ode to A Nightingale (1819) எனும் கவிதைகளை உயர்ந்த இலக்கியங்களாக ஆங்கில உலகம் ஒப்பும் (இவ்விரு கவிதைகளின் உட்பொருளைக் கொண்டதாகவே பாரதியின் குயில் பாட்டு விளங்குகிறது என்பார் பேராசிரியர் கைலாசபதி தமது ஒப்பியல் இலக்கியம் எனும் நூலில்) இவைதவிர tamia Isabella ஆகிய கதைகளையும் (Narratives) இவர் எழுதியுள்ளார். கவிஞரின் A Thing of Beauty is A Joy For Ever எனும் வாக்கியம் பிரசித்தி பெற்றதாகும்.

கவிதை மீதிருந்த காதலால் தன் மருத்துவக் கல்வியைக் கைவிட்ட இக்கவிஞர் 1820ல் உரோமில் காலமானபோது இவரது பிரிவாற்றாமையால் கவிஞர்

ஷெல்லி Adonais எனும் கவிதையை எழுதி வெளி யிட்டார்.

உலகு புகழ் நாடக ஆசிரியராக உயர்ந்து நிற்பவர் வில்லியம் சேக்ஸ்பியர் (William Shakespeare 1564 - 1616) புகழ்மிக்க நாடகங்களை (37) மட்டுமன்றி Sonnets எனும் பாடல்களையும் எழுதிய புலவர் இவர் இருபத் தைந்து வயதினராக இருக்கும் போதே Comedy of Errors, The Taming of Shrew (1589-93) ஆகிய நாடகங்களை Blank Verses இல் எழுதிய இவர் அதன்பின்பே யூலியஸ்சீர் (1599) வெனிஸ் நகர வணிகன் (1596) ரோமயோ யூலியற் (1594 - 95) ஆகிய நாடகங்களை எழுதி இன்னும் அதிக சிறப்புப் பெற்றார்.

நடிகனாக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்து நாடக ஆசிரியனாக கவிஞராக உயர்ந்து நின்ற சேக்ஸ்பியர் தமது 53வது வயதில் இங்கிலாந்தில் Strat Ford எனும் இடத்தில் 1616ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 23ம் திகதி காலமானார்.

பிரெஞ்சு மக்களால் இன்றும் பேசப்படும் ஒரு எழுத்தாளர் மாப்பசான் (Maupassant 1850 - 1893) ஆவார். சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவரான இவர் 1880ல் எழுதிய Ball of Fat எனும் கதையே இவருக்குச் சிறப்புத் தேடித்தந்தது.

சிறுகதை மன்னன் புதுமைப்பித்தன் போல 43 ஆண்டுகள் மட்டும் இவ்வுலகில் சீவித்த மாப்பசான் 300க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும், சில நாவல்

களையும் எழுதி பிரெஞ்சு இலக்கியத்திற்குப் பெருமை சேர்ந்துள்ளார்.

மலையாள எழுத்தாளர் கமலாதாஸ் எனும் மாதவக்குட்டி (1934) உலகப் புகழ் பெற்ற கவிஞரும் எழுத்தாளருமாவார். பல்லவர் காலத்துத் திருஞான சம்பந்தர் போல, ஆறு, ஏழு வயதிலேயே (நிகரி மார்ச் .3.2002) கவிதை எழுதும் ஆற்றலைப் பெற்றவர். இதுபோன்று இவர் ஒன்பது வயதுச் சிறுமியாக இருந்த போது எழுதிய “குஸ்டரோகி” எனும் சிறுகதை “மாத்ரூ பூமி” எனும் பத்திரிகையில் வெளிவந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆங்கில மொழியில் கவிதைகளும், மலை யாளத்தில் சிறுகதைகளும் எழுதிப்புகழ் பெற்ற இவ்விலக்கிய கர்த்தா அவரது அளவு கடந்த சுதந்திரப் போக்கினால் பலராலும் கடுமையாக விமர்சிக்கப் பட்டவர். அதே நேரம், சிறந்த படைப்பிலக்கியங்களுக்காகப் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டவருமாவார்.

இளைஞர்கள் எந்தத் துறையில் ஈடுபட்டாலும் அவர்களால் இமயத்தின் சிகரத்தை எட்ட முடியும் என்பதற்கு இங்கே காட்டப்பட்ட இவ்விலக்கியப் படைப் பாளிகளின் சாதனையே தக்க சான்றாகும். மேலும் இலக்கியத்துறையில் ஈடுபடும் இன்றைய இளம் தலைமுறையினருக்கு இந்த எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் எல்லாம் ஒனி உமிழும் நட்சத்திரங்களாகவே பிரகாசிப்பார்கள் என்று உறுதிபடக்கூறலாம். •

மனிதர்கள் மனம் கடல்

புனித குணவிரிப்பில் அகத்தங்களை
வனிதமாகச் சுத்திகரிக்காது அதனுள்
விழுந்து அழிகின்றனர் சிலர்
அறிவோசை அன்போசையை நிதம்
குறியாக அத்திவாரமாக்கும் திறன் பெற்றவர்.
பொறியாகி அனுபவங்கள் பொசுக்கியும்
தறித்தும் வீழ்த்தப் பார்க்கிறது. எம்மை.

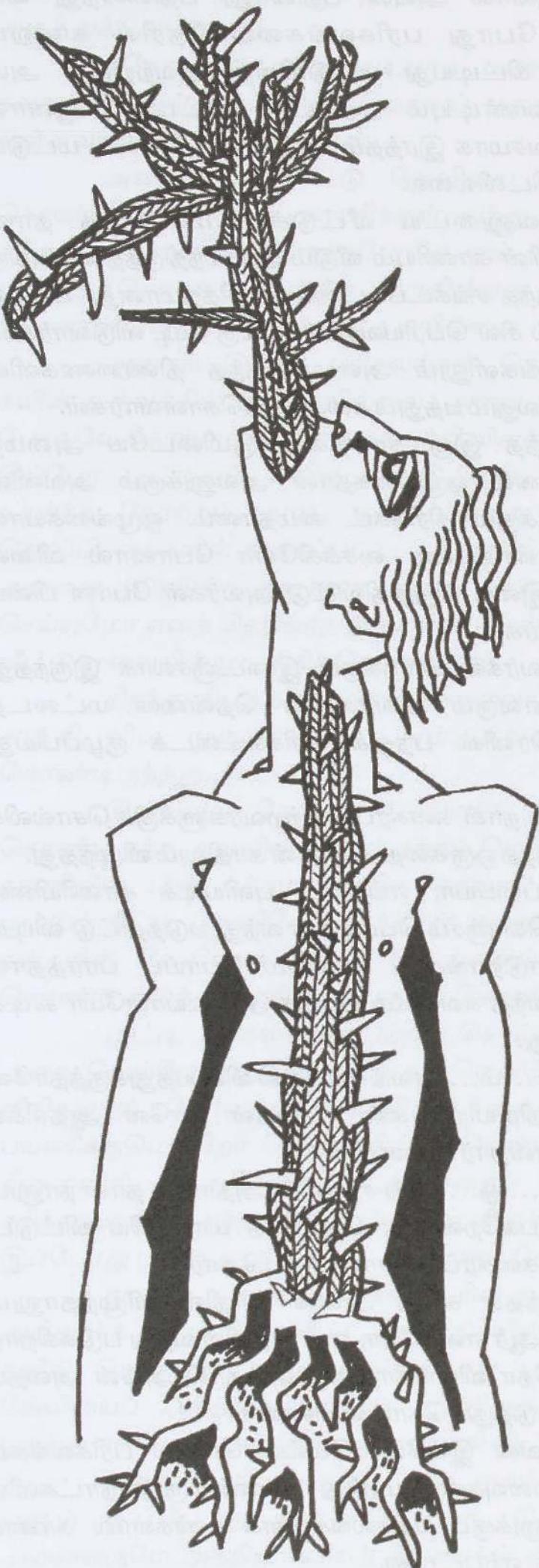
பொல்லாத் துரோகங்களும்
அவமானங்களும்
வல்லமையாய் ஏமாற்றித் துகிலுரிய
செல்லாது இது என்னிடமென்று
நல்ல அத்திவாரத்தை உணர்ந்து வாழ்!
வேடிக்கை மனிதராக இன்றி
வாடி வீழாது--இரக்கம்
சூடிய அன்பு கருணையோடு
தேடித் தலைவனாகு! தெய்வமாவாய்!

வள்ளலாகித் தியாகி ஆகு!
என்னலற்ற வாழ்வை நோக்கு!
கொள்முதலான பகுத்தறிவை வளர்த்து
குள்ளமனமற்ற பேரறிவாளன் ஆகு!
மனிதநேயம் நிறைந்தவன் மனிதன்.
மனிதம் எங்கே தேடுகிறோம்.
மனிதம் பாதி மிருகம் முழுவதுமாய்
புனிதம் கெட்ட மனிதர்களாகிறாரே இன்று.

மனிதர்கள்



வேதா. இலங்காதிலகம் - டென்மார்க்



பரிகலங்கள்

| நா.யோகேந்திரநாதன் |

மரணவீட்டுக்குச் சென்று விட்டு வந்து குளித்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்குத் தொடர்ந்து தலையில் நீரை ஊற்றிக் கொண்டிருக்கவேண்டும் போலிருந்தது. சுகாதாரக் காரணங்கள் மட்டுமின்றி அவனின் மனம் உட்பட்டிருந்த கொதி நிலைக்கும் அந்த நீண்ட குளிப்பு தேவை போல் அவனுக்குத் தோன்றியது.

அந்த இளைஞனின் அகால மரணம் படுபரிதாபகரமானது. அவன் உயர்தரப் பரீட்சையில் மூன்று பாடங்களிலும் அதி விசேட சித்தியெய்தியமைக்காக அவனின் தகப்பன் அவனுக்கு எட்டு இலட்சம் பெறுமதியான ஒரு மோட்டார் சைக்கிளை வாங்கிக் கொடுத்திருந்தார். அவனை மகிழ்ச்சிப்படுத்த அவர் வாங்கிக் கொடுத்த மோட்டார் சைக்கிளை அவனுக்கு என்றுமே மாற்ற முடியாத கவலைக்குக் காரணமாயமைந்து விட்டது. அந்த இளைஞன் புதிய மோட்டார் சைக்கிளை ஓடும் உற்சாகத்தில் அதன் வேகத்தை அதிகரித்தபோது அது கட்டுப்பாட்டை இழந்து வீதியோர் மதில் சுவரில் மோதி இளைஞனைப் பலியாக்கியதுடன் தன்னையும் உருத்தெரியாமல் சிதைத்துக் கொண்டது.

தனது மகனின் எதிர்காலத்தை ஒரு மருத்துவராக எதிர் பார்த்திருந்த அந்த இளைஞனின் தந்தையான கந்தசாமியால் இந்த அவலச் சாவைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாததென்பதை அவன் நன்கறி வான். ஆனால் அவன் கந்தசாமியிடம் எந்த ஆறுதல் வார்த்தைகளையும் தெரிவிக்கவில்லை. அப்படி எதையாவது சொல்லித் தனது நண்பனை ஆற்றுப்படுத்துமளவுக்கு அவனிடம் மனத்தென்ப இருக்க வில்லை. அவனின் மனமும் சோகத்தால் செயலிழந்து போயிருந்தது.

அவன் மௌலிகை கந்தசாமியின் தோளைத் தடவி விட்டு அங்கு போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அவனுக்கருகில் அமர்ந்திருந்தவர்களின் கதைகள் அவனுள் அழுங்கிக் கிடந்த சோகத்தைப் பின் தள்ளி விட்டு அவனின் மனதைச் சூடேற்ற ஆரம்பித்தன.

“ம இந்த வயதிலை பொடியனைக் கொண்டு போக அந்தக் கண்கெட்ட யமனுக்கு என்னன்று மனம் வந்ததோ”?

“கந்தசாமிக்கு ஆம் பிளைப் பிள்ளைக்குப் பலன் இல்லையென்று முருகேச சாத்திரியார் முதலே சொன்னவராம். ஒரு பொடியன் பிறந்தாலும் விதி இருபது வரியம் காத்துக்கொண்டிருந்து விட்டு தன்றை வேலையைக் காட்டிப்போட்டுது”.

“அவன் தாய்க்காறி 3 மிளகும் 3 மிடறு தண்ணியும் குடிச்சு கந்தசட்டி விரதமிருந்து தானே அவனைப் பெத்தவள்; வருத்தம் வந்தாப்போலை விரதம் பிடிக்கிறதை நிப்பாட்டிப் போட்டாள். அதே பொடியன்று யிருக்குவினையாப் போச்சது”.

ஒரு பெரும் சோகத்துக்கு மூடநம்பிக்கைகளால் மூலாம் பூசும் அந்த வார்த்தைகள் அவனைப் பொறுமையிழக்கவைத்தன.

“அண்ணையவை. கந்தசாமி பாவம். உப்பிடி விசர் கதையளைச் சொல்லி அதுகளைத் தற்கொலை செய்ய வையாதேங்கோ!” என்றுவிட்டு அவன் அந்த இடத்தை விட்டு எழுந்து போய் வேறு இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அவனைப் பொறுத்தவரையில் கடவுள் பற்றியோ தலைவிதி பற்றியோ, பூர்வஜென்ம பாவபுண்ணியம் பற்றியோ எவ்வித நம்பிக்கையும் கிடையாது. அவை மனிதர்கள் தங்கள் மூடநம்பிக்கைகள் காரணமாக தாங்களே சிருஷ்டித்துக்கொண்ட வெறும் கற்பனைகளே என அவன் திட்டவட்டமாக முடிவு செய்திருந்தான்.

அவன் பேய் பிசாசுகள் பற்றி எள்ளளவு நம்பிக்கை கூடக் கொண்டிராதபோதிலும் கூட “பரிகலங்கள்” பற்றிய நினைவுகள் வரும்போது அவன் நெஞ்சில் ஒரு மௌலிய அச்சவுணர்வு ஏற்படுவதை அவனால் தவிர்க்க முடிவதில்லை.

இளமையில் கல்வி சிலையில் எழுத்தெனச் சொல்லப்படுவதுண்டு. அவன் சிறுவனாயிருந்த காலத்தில் அவனுடைய பூட்டி அவனுக்குச் சொன்ன பரிகலங்கள் பற்றிய கதைகள் தனது

அச்சத்துக்குக் காரணமாயிருக்கக் கூடுமென அவன் கருதியதுமுண்டு. பூட்டி பரிகலங்கள் பற்றிக் கூறும்போது, அவற்றை அவன் மருண்ட விழிகளுடன் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதுண்டு. ஒருமுறை பரிகலங்கள் செம்மறி ஆடுகளின் உருவத்தில் சங்கு, சேமக்கலம் ஓலித்து அவனின் கனவில் வந்து அவனை அலற வைத்ததுமுண்டு. அப்படியான நேரங்களில் பூட்டி திருநீற்றை எடுத்து அவனின் நெற்றியில் பூசி விட்டு "மேனே! நீ தேவ கணத்தில் பிறந்தவன்ரா. உன்னை முனி, பேய் பிசாசு ஒண்டும் நெருங்காது" எனத் தெரியமுட்டுவதுண்டு.

அமாவாசை நாட்களில் யாழ்ப்பாணக் கோட்டை முனியப்பர் தனது பரிகலங்கள் சகிதம் புறப்பட்டு வல்லை முனியப்பர் பூவரசடியில் இளைப்பாறிப் பின் உப்பு வல்லை வீதியால் சென்று பருத்தித்துறை கோட்டை முனியப்பரை அடைவதாகப் பூட்டி சொன்ன கதைகள் அவனின் நெஞ்சில் ஆழப் பதிந்து விட்டன. முனியப்பரின் பரிகலங்கள் செம்மறி ஆடுகள் வடிவிலேயே சங்கு சேமக்கல ஓலிகளை எழுப்பியவாறு வரிசையாக வருமெனவும், உப்புவெளி யில் வரும்போது கொள்ளிவாய்ப் பிசாசகள் வெளிச்சம் போட்டுப் பாதை காட்டுமெனவும் அவை போகும் போது யாராவது குறுக்கே போனால் அடித்து விட்டுப் போய்விடுமெனவும் அப்படி அடி வாங்கியவர்கள் இரத்தம் கக்கிச் செத்து விடுவதுண்டு எனவும் பூட்டி சொன்ன கதைகளை அவன் சிறுவயதில் பூரணமாக நம்பியிருந்தான்.

அதன் காரணமாக ஆச்சிப்பிள்ளை அக்கையின் செம்மறி ஆடுகள் வீதியால் வரும்போது அவன் மெல்ல ஒதுங்கி விடுவதுண்டு. அந்தணக் திடல், கப்புது பகுதிகளில் வயல் விதைப்புக்கு முந்திய மாதங்களில் வயல் நிலங்களில் இரவில் செம்மரிப்பட்டிகளைடப் பதுண்டு. பகலில் அவற்றை உப்பு வெளியிலேயே கொண்டு வந்து மேய்ப்பதுண்டு. அப்படியான நேரங்களில் முனியப்பரின் பரிகலங்களும் ஆச்சிப்பிள்ளை அக்கையின் பட்டியில் கலந்து வந்து விடக்கூடுமென்ற பயம் அவனுக்கு இருந்தது.

ஒருநாள் அதிகாலை சங்கு, சேமக்கல ஒசை கேட்டுத் திடுக்கிட்டு தூக்கத்திலிருந்து விழித்த அவன் எழுந்தோடிப்போய் பூட்டியை எழுப்பி "எனேய் எழும் பணை. பரிகலங்கள் வந்திட்டுத்தனை" எனப் பதறினான்.

தூக்கம் கலைந்தெழுந்த பூட்டி "என்ன. கனாக் கண்டனியே?" எனக் கேட்டாள்.

"இல்லையனை. காதைக் குடுத்துக் கேள்! சங்கூதுறது கேட்குது".

பூட்டி மெல்லச் சிரித்து விட்டு அவனின் தலையைத் தடவியவாறு "அது பரிகலங்கள் இல்லை. இப்ப திருவெம்பாவையல்லே... எங்கடை பொடியள் திருப்பள்ளியெழுச்சி படிச்சுக் கொண்டு போறாங்கள்" என்றாள்.

அதன் பின்பு பூட்டி காலையில் கோவிலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் 10 நாட்களும் புக்கை, அவல், கடலை எல்லாம் வாங்கித்தந்தது இப்போதும் அவனின் ஞாபகத்தில் நிலைத்திருந்தது.

அவனின் சிறுவயதில் அவன் எவ்வளவு தான் பரிகலங்கள் பற்றிய பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தாலும்

பரிகலங்களைக் கண்டதோ, அவை ஊர்வலம் போன்மைக்கானதடயங்களைக் கண்டதோ கிடையாது.

ஆனால் அவன் பதினாலு பதினெந்து வயதாயிருந்தபோது பரிகலங்களை நேரில் காணும் வாய்ப்புக் கிட்டியது மட்டுமின்றி அவற்றிடம் அடிவாங்க வேண்டியும் ஏற்பட்டு விட்டது. ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக இரத்தம் கக்கிச் சாகும் நிலை மட்டும் ஏற்பட்டு விடவில்லை.

அவனுடைய வீட்டுக்கு முன்பாகத் தான் கனகரப்புவின் காணியும் வீடும் அமைந்திருந்தன. அங்கு அமைந்திருந்த சங்கடப்படலை பிரசித்தமானது. மாலை நேரங்களில் சில பெரியவர்கள் அங்கு கூடி விடுவார்கள். இரு பக்கங்களிலும் அமைந்திருந்த திண்ணைகளில் அமர்ந்து பலதும் பத்தும் கதைத்துக்கொள்வார்கள்.

அந்த இரு காணிகளுக்குமிடையே அமைந்திருந்த மணல் ஒழுங்கைதான் அவனுக்கும் அவனின் நண்பர்களுக்கும் கிரிக்கட் மைதானம். ஒழுங்கையால் மாட்டு வண்டியோ, சைக்கிளோ போனால் விளையாட்டை இடை நிறுத்திவிட்டு அவர்கள் போன பின்பு தொடர்வார்கள்.

அவர்கள் யாருக்கும் இடைஞ்சலாக இருந்தது மில்லை. எவரும் அவர்களின் தென்னை மட்டைத் துடுப்பு, ரெனிஸ் பந்துக் கிரிக்கட்டைக் குழப்பியது மில்லை.

ஒரு நாள் கனகரப்பு மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஒரு கதை அவனின் காதிலும் விழுந்தது.

"சுப்பையா, எங்கடை புளியடிக் காணியிலை இரவிலை கொஞ்சம் பொடியள் வந்து படுத்திட்டு விடிய முந்தி போடுறாங்கள். காலமை போய்ப் பார்த்தால் அவங்கள் வந்த சுவடோ, படுத்த அடையாளமோ கூடிக் காணேலாது."

"ம்...ம்... அவங்கள் நல்ல விஷயத்துக்குத்தானே ஒளிச்சத் திரியிறாங்கள். நாங்கள் தானே ஆதரிக்க வேணும்" என்றார் சுப்பையா.

"ஓ... ஓ... அது சரிதான். அதாலை தான் நானும் ஒண்டும் பேசுறேல்லை; தெரியாத மாதிரியே விட்டுட்டன்" எனக் கனகரப்பு சொல்லிமுடித்தார்.

அந்தக் கதை அவன் காதில் விழுந்தாலும் பொடியள் ஆர் என்பதோ, ஏன் இரவில் வந்து படுக்கிறார் கள் என்பதோ விளங்காத காரணத்தால் அவன் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

அவன் இப்போ மெல்ல மெல்ல பரிகலங்கள் பற்றிய நினைவுகளை மறந்து கொண்டிருந்த நாட்களில் தான் அவனுக்குப் பரிகலங்களைக் கண்களால் காணக் கூடிய நிலை ஏற்பட்டது.

ஒரு மாலை அவனும் அவனின் நண்பர்களும் அந்த மணல் ஒழுங்கையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது அங்கு அவசரமவசரமாக வந்த கனகரப்பு, "எடேப் பொடியள் பரிகலங்கள் வருகுதடா ... வீடுகளுக்கு ஒடுங்கோ" என்றார்.

அவன் பயத்துடன் "எங்கையப்பு ...?" எனக் கேட்டான்.

"டேய் பங்கைபார் மணக்குது. கிட்ட வந்திட்டுது போலை கிடக்கிது. ஒடு... ஒடு... ஒடுங்கோடா!..." என்று விட்டு அவரும் போய்தன்வீட்டுக்குள்புகுந்து கொண்டார்.

அதன் பிறகு தாமதிக்க நேரமிருக்கவில்லை. அனை

வரும்தங்கள் வீடுகளை நோக்கி ஒட ஆரம்பித்தனர்.

அவனும் ஓடிப் போய் தன் வீட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டான். ஏனோ நெஞ்சு “படபடவென” அடித்துக்கொண்டது.

ஏதோ ஒரு சகிக்கமுடியாத மனம் அவன் சுவாசத்தை வந்து தாக்கவே மெல்லப் பதுங்கியவாறு யன்னலால் எட்டிப் பார்த்தான்.

அவர்களின் வீட்டு வேலியை வெட்டிக் கொண்டு பரிகலங்கள் காணிக்குள் வந்து கொண்டிருந்தன. படலை திறந்திருந்தபோதே ஏன் வேலியைப் பிரித்துக்கொண்டு உள்ளே வருகின்றன என்பதை அவனால் விளங்கிக்கொள்ளமுடியவில்லை.

ஆனால் இந்தப் பரிகலங்கள் செம்மறியாடு களின் உருவத்தில் இருக்கவில்லை. அவை மனிதர்கள் போலவே தோற்றமளித்தன. அதுபற்றி விளக்கம் கேட்க இப்போ பூட்டியும் உயிருடன் இல்லை. அவற்றின் உயர்ந்த தோற்றம், தாடி, தலைப்பாகை, இரும்புத் தொப்பி, கைகளில் காணப்பட்ட துப்பாக்கி எல்லாமே அவனை நடுநடுங்க வைத்தன. அவை அடுத்து என்ன செய்யுமோ எனத் தெரியாத நிலையில் மெல்லப் போய் வீட்டு மூலையில் முடங்கிக் கொண்டான்.

திறந்து கிடந்த விறாந்தைக் கதவையும் போய்ச் சாத்தி விட முடியாதபடி பயம் அவனை ஆட கொண்டிருந்தது.

இவ்வளவு நேரமும் பலமாகக் குரைத்துக் கொண்டிருந்த அவனின் நாயின் சத்தம் மெல்ல மெல்ல காணியின் பின் பக்கம் நகரவே கதவால் தலையை மட்டும் நீட்டி வெளியே பார்த்தான் அவன். பரிகலங்கள் பின் வேலியையும் பல இடங்களில் பிரித்துக் கொண்டு அடுத்த காணிக்குள் புகுந்து கொண்டிருந்தன.

பூட்டி பரிகலங்கள் பற்றிச் சொல்லும்போது அவை வெவ்வேறு உருவங்களில் வருமென்றோ, அவை வீதிகளால் போகாமல் காணிகளுக்குள்ளால்தான் பயணிக்குமென்றோ சொல்லவில்லையென்பது அவன் நினைவில் வந்துபோனது. அவற்றைப் பற்றியோ சகிக்கமுடியாத அந்த மனம் பற்றியோ விளக்கம் கேட்க இப்போது பூட்டி தான் உயிருடன் இல்லையே!

நாளாக நாளாகப் பரிகலங்களின் நடமாட்டம் அதிகரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. வீதிகளில் வாகனங்களில் செல்வதும், நூற்றுக்கணக்கான பரிகலங்கள் வேலியைப் பிரித்துக்கொண்டு காணிகளுக்குள்ளால் புகுந்து எங்கோ செல்வதும் வழிமையாகி விட்டன.

கனகரப்புவின் சங்கடப்படலைச் சந்திப்பு களும் இப்போது நின்றுவிட்டன. பொதுவாக அனைவருமே அத்தியாவசியத் தேவைகள் தவிர வேறு எந்தக் காரணத்துக்காகவும் வீட்டை விட்டு வெளி யேறுவதைத் தவிர்த்திருந்தார்கள்.

ஆனால் அவனைப் பொறுத்தவரை வாரத்தில் ஐந்து நாட்கள் நெல்லியடிக்குப் போய்வர வேண்டிய தேவை இருந்தது. அவன் மேலதிக வகுப்புகளுக்குச் செல்ல வேண்டிய “சிவா மாஸ்ரரின்” தனியார் கல்வி நிலையம் நெல்லியடியிலேயே அமைந்திருந்தது.

அவன் அங்கு செல்வதற்கு குஞ்சர் கடையில் ஒன்றும், நெல்லியடியில் இன்னொன்றுமாக இரு பரிகலங்களின் முகாம் களைத் தாண்டியே போகவேண்டி யிருந்தது. அவ்விடத்தில் சைக்கிளால்

இறங்கி அதை உருட்டிக் கொண்டே செல்லவேண்டும். சோதனை என்ற பேரில் புத்தகப் பைகளைக் கிளறுவது, ஏதாவது கேள்விகள் கேட்டுத்துளைத்தெடுப்பது போன்ற தொல்லைகளுக்கு முகம் கொடுத்தே அவர்களைத் தாண்ட வேண்டி யிருந்தது. அதன் காரணமாக அவன் தன் நெல்லியடிக்கான பயணப்பாதையை உள் ஒழுங்கை களாலேயே பாவிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

கோட்டை முனியப் பரின் பரிகலங்கள் வல்லையில் வந்து இளைப்பாறி உயிலங்கண்டடி வந்து உப்பு வல்லை வீதியாக விடவதற்கு முன்பே பருத்தித் துறைக் கோட்டை முனையை அடைந்து விடுமெனத் தான் பூட்டி சொல்லியிருந்தா. ஆனால் இந்தப் பரிகலங்கள் ஊருக்கு ஊர் முகாம்களை அமைத்து கொண்டு மக்களைத் துன்பறுத்திக்கொண்டிருந்தன.

இடையிடையே அவனது ஊரைச் சேர்ந்த சில இளைஞர்களைப் பரிகலங்கள் பிடித்துச் சென்று விட்டதையும் அவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். ஆனால் அவர்களை ஏன் பிடித்தன என்பதையோ அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பதையோ அவனால் அறிய முடிய வில்லை. முக்கியமாக கனகரப்புவின் சங்கடப்படலைச் சந்திப்புகளும், ஒழுங்கைக் கிரிக்கெட் விளையாட்டும் நிறுத்தப்பட்ட பின்பு நடக்கும் பல விடயங்களைப் பற்றி அவனால் எதையும் விளங்கிக்கொள்ளமுடியவில்லை.

ஆனால், அவனுடன் படிக்கும் மாணவர்கள் சொல்லும் சில விடயங்களிலிருந்து, வடமராட்சிக்குள் இலங்கை இராணுவம் புகுந்தபோது மக்களைல்லோரும் வீடுகளை விட்டு விட்டு வெளியேறி கோவில்களிலும் பொது இடங்களிலும் தஞ்சமடைந்திருந்த வேளையில் ஆகாய விமானம் மூலம் உணவுப் பொதிகளைப் போட்டவர்களே அந்தப் பரிகலங்களையும் இங்கு அனுப்பிவைத்திருந்ததாக அவனால் அறியமுடிந்தது.

அப்படி அவர்கள் மனமிரங்கிச் சாப்பாடு போட்டிருந்தால் ஏன் அவர்களின் பரிகலங்கள் இப்படிக் கொடுமை மேல் கொடுமை செய்கின்றன என்பதை அவனால் விளங்கிக்கொள்ளமுடியவில்லை.

ஒருநாள் கனகரப்பு தனியாகச் சங்கடப்படலைத் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தபோது அவன் மெல்ல அவரிடம் போய் “அப்பு படிக்கப்போய் வர ஏலாமல் கிடக்குது. சைக்கிளாலை இறக்கிறதும், உருட்ட வைக்கிறதும், புத்தகப் பையைக் கிளறுவதுமென்று பெரிய கரைச்சலாய்க் கிடக்குது. உந்தப் பரிகலங்கள் போகாதே?” எனக் கேட்டான்.

அவரின் முகம் மெல்ல இறுகியது.

“தாங்களாய்ப் போக மாட்டாங்கள்!.... போக்காட்ட வேணும்!”

“போக்காட்டுறதோ?” அவன் வியப்புடன் கேட்டான்.

“ஓ... ஓ... எங்கடை பொடியள் போக்காட்டு வங்கள்?”

அவரின் குரலில் ஏதோ ஒருவித உறுதி தொனித்தது.

“அவன்” ஆரப்பு பொடியன்னடால்...? எனக் கேட்டான்.

அவர் அவன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு “அது இப்பு உனக்கு விளங்காது. போகப் போக விளங்கும்” என்றவாறே கதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து

விட்டார்.

அவனும் அதற்கு மேல் அவரிடம் எதுவும் கேட்கவில்லை.

ஒருநாள் அவன் நெல்லியடிக்குப் போய் விட்டுத் திரும்பிவந்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு கனரக வாகனமொன்று அவனின் அருகில் வந்து “பிரேக்” அடித்து நின்றது. அதிலிருந்து குதித்த சில பரிகலங்கள் என்ன நடக்கிறது என்பதை அவன் புரிந்து கொள்ள முன்பே அவனைத் தூக்கி வாகனத்துக்குள் எறிந்தன. ஏற்கனவே அந்த வாகனத்துக்குள்பலர் இருந்தனர்.

அவனின் ஒரே ஒரு போக்குவரத்துச் சாதனமான அவனின் சைக்கிள் வீதிக் கரையில் அநாதரவாகக் கிடக்கவாகனம் உறுமிக்கொண்டு புறப்பட்டது.

அந்த வாகனம் நெல்லியடிக்குப்போய்ச் சேரும் போது வீதியால் போய் வந்தவர்களால் அது முழுமையாக நிரப்பப்பட்டு விட்டது. அவன் வாகனத்தின் நடுப் பகுதிக்குள் தள்ளப்பட்டு விட்டநிலையில் மூச்செடுக்கவே மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது.

நெல்லியடிச் சந்தியில் இறக்கப்பட்ட அனைவரும் வரிசையில் நிறுத்தப்பட்டனர். இரு பரிகலங்கள் இருப்பும் நின்று எல்லோரையும் ஒவ்வொருவராகப் “போ... போ...!” என்றவாரே கையில் வைத்திருந்த மன் வெட்டிப் பிடியால் ஓங்கி ஓங்கி அடி போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

“ஜேயோ... ஜேயோ...!” என்றவாரே அடி வாங்கிக் கொண்டவர்களை சந்தியில் ஏற்கனவே வைக்கப்பட்டவர்களுடன் கொண்டு சென்று குந்தியிருக்க வைத்தனர். சிலர் வலி தாளாமல் முனகிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவனும் மெல்ல மெல்ல வரிசையில் நகர்ந்தபோது அவனுக்கு அடி நாரியில் விழுந்தது. ஒரு நிமிடம் மூச்ச நின்று விட்ட மாதிரி தோன்றியது. பரிகலங்களில் ஒருவன்

“போ... போ...!” எனக்கத்தினான்.

அவன் மெல்லப் போய் நடுவில் இருந்த ஒரு இடைவெளியில் அமர்ந்து கொண்டான். ஏனெனில் கரையில் இருந்தவர்கள் மீது அந்த இடத்தால் போய் வரும் பரிகலங்கள் சப்பாத்துக்காலால் உதைப்பதையும், துப்பாக்கிப் பிடியால் இடிப்பதையும் ஏற்கனவே அவதானித்திருந்தான்.

ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரத்தின் பின் மூன்று பிரேதங்களை ஒரு வாகனத்தில் கொண்டு வந்து நடுவீதியில் தூக்கியெறிந்தனர்.

அடுத்து அங்கு வந்து யரதிகாரி போன்ற ஒருவன் ஏதோ ஒரு விளங்காத மொழியில் ஏதோ சொல்லி இன்னொருத்தன் அதைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தான்.

அதாவது தாங்கள் தங்கள் குடும்பங்களை ஊரில் விட்டு எங்களைப் பாதுகாக்கக் கடல் கடந்து வந்ததாகவும் நாங்கள் நன்றியை மறந்து தங்களுடன் சண்டையிடுவதாகவும், அப்படிச் சண்டையிடுபவர் களுக்குத் தாங்கள் துப்பாக்கிகளாலேயே பதில் சொல்வதாகவும் கூறியதுடன் தமிழ் மக்கள் தங்களுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டுமெனவும் அவன் கேட்டுக் கொண்டான்.

பின்பு அவன் பக்கத்தில் நின்றவனிடம் ஏதோ கூறிவிட்டு வாகனத்தில் ஏறிச்சென்று விட்டான்.

அந்தத் தமிழ் தெரிந்த பரிகலம் “பெரிய தொரை சொன்னதெல்லாம் புரிஞ்சுக்கிட்டங்களா.... எங்களுக்கு கரைச்சல் தந்தா நாங்கள் பொல்லாத மனுசர் ஆகிடுவ மில்லையா” என்று விட்டு அவன் அப்பால் போனான்.

பின்பு எல்லோரையும் வரிசையாகச் சென்று அந்த மூன்று பிரேதங்களையும் பார்த்துவிட்டு லக்ஷ்மி தியேட்டருக்குள் போய் அமரும்படி பரிகலங்கள் கட்டளையிட்டன.

ஒவ்வொருவராக வரிசையில் சென்றபோது அவனின் முறையும் வந்தது. அந்தப் பிரேதங்களில் ஒன்றைப் பார்த்தபோது, “ஜேயோ, சிவா சேர்!” எனக் கத்த வேண்டும் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவனுக்குக் கணித பாடத்தை தனியார் கல்வி நிலையத்தில் படிப்பித்தவர் சிவா மாஸ்டர்தான்.

அவன் மிகவும் சிரமப்பட்டு அதை அடக்கிக் கொண்டான். அவனுக்கு அழக்கூடப்பயமாகியிருந்தது.

எந்தக் காரணமுமின்றி ஆயிரக்கணக்கானவர்களை இரவு முழுவதும் அந்தச் சிறிய தியேட்டரில் தடுத்து வைத்து விட்டு அதிகாலையில் விரட்டி விட்டனர்.

அவனுக்கு தியேட்டரில் இருப்பதற்கு வசதியாக ஒரு கதிரை கிடைத்திருந்தபோதும் ஒருசில நிமிடங்கள் கூடக் கண்ணயர முடியவில்லை. சிவா மாஸ்ரர் அவனின் ஆசிரியர் மட்டுமின்றி வடமராட்சியில் கணித பாடத்தில் ஏராளமான திறமையான மாணவர்களை உருவாக்கிச் சாதனை படைத்தவர். அவர் வசதி குறைந்த மாணவர்களிடம் பணம் வாங்குவதில்லை என்பது மட்டுமின்றிப் பொது விடயங்களிலும் இரவு பகல் பாராது பங்கு கொண்டு சேவை செய்து அனைவரினதும் நன்மதிப்பைப் பெற்றிருந்தார். அவருக்கு இப்படி ஒரு சாவு வந்ததை அவனால் தாங்க முடியவில்லை.

அடுத்த நாள் கனகரப்பு பல்லை நெருமிக் கொண்டு சொன்ன வார்த்தைகள் முப்பது வருடங்கள் கடந்து விட்ட போதிலும் இன்னும் அவன் காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

“ஒரு சிவா மாஸ்ரரைச் சாகக்கொண்டால் எல்லாம் முடிஞ்சுதல்ல! அந்த இடத்துக்கு நூறு சிவா மாஸ்ரர்கள் வருவங்கள். இந்தப் பரிகலங்களை நாட்டை விட்டுக் கலைக்கும் வரையும் சிவா மாஸ்ரர்மார் பிறந்து கொண்டேயிருப்பங்கள்”.

அவனும் அவர் சொன்ன அந்த வார்த்தைகளை அப்போது மட்டுமின்றி இப்போதும் நம் பிக் கொண்டிருக்கிறான்.

அந்தப் பரிகலங்கள் நாட்டை விட்டு வெளி யேற்றப்பட்டாலும் இப்போதும் வேறு பரிகலங்கள் தொடர்ந்து நிலைகொண்டிருக்கும் நிலையில் கனகரப்பு சொல்லியது போன்று பல சிவா மாஸ்ரர்கள் பிறக்க வேண்டியபோது கந்தசாமியின் மகன் போன்ற இளைஞர்கள் விபத்துகளில் பலியாவதை நினைத்தபோது அவனால் தாங்கவே முடியவில்லை.

சகல விதமான மூட நம்பிக்கைகளும் அவனை விட்டு வெளியேறிவிட்ட போதிலும் பரிகலங்கள் பற்றிய அச்சம் இன்னும் அவனின் மனதில் நிலை கொண்டு தான் இருக்கிறது. ஆனால் அப்போதிருந்தது வியப்புடனான பயம்; இப்போ கொழுந்துவிட்டெரிவது வெறுப்புக் கலந்த துணிவை நோக்கி முன் தள்ளும் விதமான ஒரு பயம்.



ஆன்மிக வழிநின்றாழுகும் பண்டிதர் வைகுந்தம் கணேசபிள்ளை அவர்களின் கலை லிக்கியப்பணிகள்

அமைதியும், ஆன்மிக சிந்தனையும், தமிழ்ப்புலமைத்துவமும் வாய்ந்த பண்டிதர் வைகுந்தம் கணேசபிள்ளை அவர்கள் இனுவிலில் வசித்து வருகின்றார். வயதுக்கேற்ற பக்குவம், பேச்சில் தெளிவு, எழுத்தில் தெளிந்த நீரோடை போன்ற மொழி நடை, தமிழ் சார் அறிவு, நாடக அறிவு, ஆன்மிக அறிவு, மாணவர்களை உள்ளலனுக்கு ஏற்ப கல்வி போதிக்கும் திறன்-மதிக்கும் திறன், சமயம்-தமிழ் பண்பாடு கலாசாரத்தை பேணும் இயல்பு, இலவசமான எழுத்துச் சேவை, நூல் ஆக்கம் என பல்வகைமைசார் புலமைத்துவம் உடைய பண்டிதர் வைகுந்தம் கணேசபிள்ளை அவர்கள் எமக்கு கிடைத்த பெண் எழுத்தாளர்களில் முக்கியமான படைப்பாளி.

இனுவிலை சேர்ந்த தம்பையா அன்னப்பிள்ளை தம்பதிகளுக்கு ஐந்தாவது பிள்ளையாக வைகுந்தம் அவர்கள் 1939 இல் பிறந்தார். விவசாயத்தை பிரதான தொழிலாகக் கொண்ட குடும்பத்தில் பிறந்த இவர் இளமையிலேயே தமிழ், சைவசமயம் போன்ற பாடங்களில் பற்றுக் கொண்டவராக விளங்கினார். அம்பிகைபாகன் வித்தியாசாலையில் கல்வியைப் பெற்றுக் கொண்டார். இவரது கல்விப்புல வளர்ச்சியில் இவர் கற்ற ஒவ்வொரு இடங்களிலும் கல்விபுகட்டிய ஆசிரியர்களின் வழிப்படுத்தல்களும் கற்பித்தல் முறைகளும் காரணமாக அமைந்தன. அந்த வகையில் பண்டிதர் இராசவிங்கம், பண்டிதர் திருநாவுக்கரசு போன்றோர் பாடசாலைக்காலத்தில் இவரது திறமையை இனங்கண்டு இவரை ஊக்கப் படுத்தி வந்தனர். பண்டிதர்களிடம் கல்வி கற்ற காரணத்தால் இவருக்கு இளவியதிலேயே அதாவது பாடசாலைக் காலத்திலேயே தானும் ஒரு பண்டிதராக வரவேண்டும் என்ற ஆசை துளிர்த்திருந்தது. தன் ஆசையை நிறைவேற்றும் நோக்குடன் தன் நண்பியுடன் இணைந்து பண்டிதராக வரவேண்டும் என்ற அவாவடன் இனுவில் மத்திய கல்லூரியில் நடைபெற்ற பண்டிதர் பரீட்சை வகுப்புக்களுக்குச் சென்று சிலகாலம் கல்வியைப் பெற்றுக் கொண்டு முதற்தரத்தில் பால பண்டிதர் பரீட்சையில் சித்தி பெற்றார். இவரது பண்டிதர் கல்வி வண்ணார் பண்ணை வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியில் தொடர்ந்தது. அங்கு மகா வித்துவான் சுப்பையாபிள்ளை, வித்துவான் வேந்தனார், வித்துவான் முத்துக்குமாரு, பண்டிதர் துரைசிங்கம் போன்ற உண்ணதங்களின் கற்பித்தற் சிறப்பு காரணமாகப் பண்டிதர் பரீட்சையில் தோற்றி அதில் வெற்றி கண்டு பண்டிதர் ஆனார்.

பண்டிதர்ப்பட்டம் பெற்ற பின்னர் நுவரெலியாவில் உள் கூம்பூட் தோட்டப்பாடசாலையில் 1965 - 1977 வரை கற்பித்தார். அங்கு வறுமையில் வாடிய மாணவர்களை பேரன்புடன் கல்வி புகட்டி ஊக்குவித்து அவர்களது தேவைகளையும் நிறைவு செய்து வந்தார். மாணவர்களதும் பெற்றோர்களதும் விருப்பத்திற்குரிய ஆசிரியராக விளங்கினார். அங்கு இருந்த காலத்தில் தான் இவர் படைப்பாளியாக உருவாகத் தொடங்கினார். இவரது “அன்பே சிவம்” என்ற கட்டுரை “சிவாய வாசி” என்ற சஞ்சிகையில் வெளியானது. தொடர்ந்து நாவலப்பிட்டியில் இருந்து வெளியான “ஆத்மஜோதி” சஞ்சிகையில் பூங்கோதை, பூதம்பையா போன்ற பெயர்களில் இவரது கட்டுரைகள் வெளியாகின. “யாமிதற் கிலமோர் கைமாறே”, “நேயத்தே நின்ற நிமலன்”, “எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே!”, “கொள்மலர்ச் சேவடியினையே குறுகினோமே”, “நாவிற் சரஸ்வதி நற்றுணையாக!”, “அம்மநாம் அஞ்சமாறே” போன்ற தலைப்புகளில் இவரது ஆன்மிக, ஒழுக்கம் சார் கட்டுரைகள் ஆத்மஜோதியில் வெளியாகி இவரது திறன்கள் வெளிப்பட்டன. இக்கட்டுரைகளில் இவரது மொழி வளம் மெச்சத்தக்கதாக உள்ளது. தோட்டப் பாடசாலையை விட்டு பண்டிதர் நியமனம் பெற்று 1977 இல் குளமங்கால் ஆர்.சி.பாடசாலையில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். 1980 இல் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சி கலாசாலையில் ஆசிரியர் பயிற்சிக்

காகச் சென்றார். அங்கு கற்பித்த மங்கையர்கரசி திருச்சிற்றம்பலம் இவரை மேலும் ஊக்குவித்து வலுப் படுத்தினார். அங்கு ஆசிரியர் பயிற்சியை பெற்ற பின்னர் 1983-1986 வரை மண்டைத்தீவு மகாவித்தியாலத்தில் கற்பித்து, 1986 முதல் ஓய்வு பெறும்வரை இராமநாதன் கல்லூரியில் தன் ஆசிரியர் சேவையை வழங்கி வந்தார்.

இவருடைய வளர்ச்சிப் பாதையில் இராமநாதன் கல்லூரியின் செல்வாக்கு அதிகம் எனலாம். இராமநாதன் கல்லூரியில் கற்பித்த காலத்தில் இந்து மன்றம், தமிழ் மன்றம், உயர்தரமன்றம் ஆகியவற்றின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்து மாணவர்களது ஆற்றல் களை ஊக்கப்படுத்தி வழிப்படுத்தி வந்தார். புராண படனம், வில்லிசை, நாடகம் என மாணவர்களுக்கு கலைகளை கற்பித்து சாதனையாளர்களாக ஆக்கி வந்துள்ளார். அங்கு இவர் வருடா வருடம் மாணவர் களுக்கு நாட்டியநாடகம் எழுதி பழக்கி வந்தார். இவரது பல நாட்டிய நாடகங்கள் தேசிய மட்டத்தில் முதற் பரிசை பெற்றுக் கொண்டுள்ளன. யாழ்ப்பல்கலைக்கழக கைலாசபதி கலை அரங்கில் இவரால் தயாரித்து பழக்கப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்ட “அரிச்சந்திராமயான காண்டம்” நாட்டிய நாடகம் பலரது கவனத்தையும் பாராட்டையும் பெற்றுக் கொண்டது. கட்டிறுக்கமான நாடக கதைப்பிரதிகளாக இவரது நாட்டிய நாடகங்கள் காணப்படுகின்றன. இவரால், “அரிச்சந்திரா மயான காண்டம்”, “கண்ணகி”, “யார் யார்க்கும் குடியல்லர்”, “கற்பு”, “சாந்தி சமாதானம்”, “வந்ததே வசந்தம்”, “பாஞ்சாலி சபதம்”, “பரதன் பாதுகை பெறல்”, “பஞ்ச பூதங்கள்” “கங்குலும் பகல்பட வந்தான்”, “தமயந்தி இரண்டாம் சுயம்வரம்”, “மயிர் நீப்பின் வாழா கவரிமான்”, “தூரன்போர்”, “கர்ணன்”, “ஜடாயுவின் மோட்சம்”, “சிவனது தவத்தால் அந்த இமயமலையும் வெல்வேன் யானே”, “இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல்”, “ஜவகை நிலங்கள்”, “தமயந்தி முதலாம் சுயம்வரம்”, “சீதா கல்யாணம்”, “குறவுஞ்சி”, “மீனாட்சி கல்யாணம்”, “சாகுந்தலம்”, “ஆறுமுகநாவலர் வாழ்க்கை வரலாறு”, “விவேகானந்தர்”, “பக்த பிரகலாதன்”, “நல்லதங்காள் இசைநாடகம்”, “மகிடாதூரமர்த்தனி”, “கண்ணப்பர்”, “தாரகா வனத்து முனிவர்கள்”, “உமாபதி சிவாச்சாரியார்” போன்ற நாட்டிய நாடகங்கள் இவரால் உருவாக்கப்பட்டவை. இந்நாடகங்களில் 6 நாடகங்கள் தேசிய விருதைப் பெற்றுக்கொண்டவை. இனுவில் திருநெறிய தமிழ் மறைக்கழகத்தால் இவரது 16 நாட்டிய நாடகங்களின் தொகுப்பு “நாட்டிய நாடகத் தொகுப்பு” என்னும் நூலாக வெளியாகியுள்ளது.

மக்கள் மனதில் நின்று நிலைக்கக் கூடிய வகையில் மரபு சார்ந்த பிள்ளைத்தமிழ், திருவுஞ்சல், திருப்பள்ளி எழுச்சி, பதிகம் என்பவற்றை அதற்குரிய கட்டமைப்பு சிறிதும் குலையாது இயற்றினார். அந்த வகையில்,

வேலணை முடிப்பிள்ளையார் பிள்ளைத்தமிழ், இனுவில் தெற்கு அருள்மிகு ஸீ கெளரி அம்மன் பிள்ளைத்தமிழ் இவரால் இயற்றப்பட்டன. இலக்கண மரபின் படி ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் -காப்பு, செங்கீரை, தாலாட்டு, சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, சிற்றில், சிறுபறை, சிறு தேர் என பத்துப் பருவம் கொண்டது. ஒவ்வொரு பருவத்திலும் 5 பாடல்கள் வீதம்

50 பாடல் களை கொண்ட பிள்ளைத் தமிழாக வேலணை முடிப் பிள்ளையார் மீது பாடப்பட்ட பிள்ளைத்தமிழ் காணப்படுகின்றது. இனுவில் தெற்கு அருள்மிகு ஸீ கெளரி அம்மன் மீது பாடப்பெற்ற பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழ்- காப்பு, செங்கீரை, சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, அம்மானை கழங்கு, ஊசல், நீராடல் என பத்துப் பருவங்களுக்கும் 5 பாடல்கள் வீதம் 50 பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. பிள்ளைத் தமிழ் இயற்றுவது என்பது சாதாரண விடயம் அல்ல. அதற்கு தமிழ்ப்புலமையும், இலக்கணப்புலமையும் இருப்பதோடு இறைவனது அருட் கடாட்சமும் வேண்டும். இவை அனைத்தும் இவருக்கு ஒன்றாக கிடைத்துள்ளது என்றே கூற வேண்டும்.

இனுவில் பரராஜேகரப்பிள்ளையார் கோயிலில் இணைந்திருந்து அருள்பாலிக்கும் முத்துக்குமார சுவாமியின் திருவுஞ்சல் பாமாலை, மருதனார்மடம் இராமநாதேஸ்வரர் திருவுஞ்சல், சரவணை தெங்கங்குளம் மீனாட்சி அம்மன் திருவுஞ்சல், இனுவில் தெற்கு கெளரி அம்பாள் திருவுஞ்சல், இனுவில் மருதனார்மடம் ஸீ வெங்கடேஸ்வரப் பெருமாள் திருவுஞ்சல், கட்டுடைக்கெலன் காமம் திருவுஞ்சல் என 6 கோயில்கள் மீது இவர் திருவுஞ்சல் பாடியுள்ளார். இந்த திருவுஞ்சற் பாக்கள் இவரால் நூலாக்கப்பட்டு இலவசமாகவே பல ஆலயங்களில் கொடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இவரால் இயற்றப்பட்ட ஒவ்வொரு திருவுஞ்சற் பாக்களின் பின்னால் ஒவ்வொரு கதை உண்டு. இறைவனின் பணிப்பின் நிமிர்த்தமே இவை பாடப்பட்டன. மேலும் இராமநாதன் கல்லூரியில் அமைந்திருக்கும் இராமநாதேஸ்வரப் பெருமானுக்கும் இவரால் திருவுஞ்சல் பாடப்பட்டு அதுவே தற்போது ஆண்டுதோறும் பாடப்பட்டு வருகின்றது.

தெல்லிப்பளை காசி விநாயகர் தேவஸ்தானம், இனுவில் தெற்கு கெளரி அம்பாள் ஆலயங்களுக்கு திருப்பள்ளி எழுச்சிபாடியுள்ளார்.

பல்லவர் காலத்தில் பெருவழக்காக இருந்த “பதிகம்” காணப்பட்டது. அதாவது பதிகம் என்பது பத்துப் பாடல்களைக் கொண்டது. நாயன்மார்களும் ஆழ்வார் களும் தமது பக்தி உனர்ச்சி அனுபவங்களை இந்த பதிகங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தினார்கள். வைகுந்தம் கணேசபிள்ளை அவர்கள் விருத்தப்பாவிலே பதிகங்களை பாடியுள்ளார். இவரால் இனுவில் கந்தசவாமி கோயிலுடன் இணைந்த வைவப் பெருமான், மருதடி விநாயகர், சதுமலை புவனேஸ்வரி அம்மன், இனுவில் பரராஜேகரப் பிள்ளையார் மீது “பதிகங்கள்” பாடப்பட்டுள்ளன.

சிறுவர்களுக்கு மகிழ்வூட்டுவதுடன் சிறுவர்களுக்கு ஒழுக்கக் கருத்துக்களை மனதில் பதிய வைப்பதற்காக சிறுவர் பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன. “பாப்பா வுக்கு அபிநயப் பாடல்கள் பத்து” என்னும் சிறுவர்பாடல் நூலையும் வைகுந்தம் கணேசபிள்ளை வெளியிட்டுள்ளார். இவரது இந்த நூல் இறுவட்டிலும் பாடலாக வெளியாகியுள்ளமையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. சிறுவர்களுக்கு ஏற்ற மொழி நடையில் அவர்களை கண்டி இழுக்கும் தன்மையிலான இலகு மொழி நடையில் அபிநயம் செய்து பாடக்கூடிய பாடல் களாக இவரது பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. சிறுவர்கள் அறிந்த சில கதைகளை தனது பாடல் மூலம் அழகாக அறிமுகம் செய்கின்றார். உதாரணமாக நாம் அனைவரும் அறிந்த

“நரியும் திராட்சைப்பழமும்” கதையை,

“.....

துள்ளித் துள்ளிஒடும்

அழகுப் புள்ளிமானெ

அள்ளி உள்ளம் கொள்ளை

கொள்ளும் மானே.

“காட்டில் ஒரு தோட்டம்

திராட்சைப்பழத் தோட்டம்

கூட்டாக மரங்கள்

நாடி வளரும் தோட்டம்

கொக்கு குருவிமைனா

சூடிக்குலாவும் தோட்டம்

பக்கத்திலே நரியாரும் பசித்து

வந்தார் விரைவாக...

கோலமயில் அழகைக்கண்டு

கொக்கு பறந்தது

வானமெல்லாம் இருட்டி

மின்னிபார்த்தன”

என மிக அழகாக பாடியுள்ளார். இவரது பாடல்கள் அறிவுரைகளை கூறுவனவாகவும், குழந்தைகளுக்குரிய அணிகளை கருத்திற் கொண்டு பாடப்பட்ட பாடல்களாகவும் காணப்படுகின்றன.

வைகுந்தம் கணேசபிள்ளை அவர்கள் கீர்த தனை, பந்து நடனம், உழவர் நடனம், கோலாட்டம், வில்லிசை, கொழுந்து நடனம், வேப்பிலை நடனம் முதலிய கிராமியக் கலை வடிவங்களிலும் தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கிராமங்களில் உள்ள பாமர மக்களுக்கு அறிவுரைக்காக, சிந்தனைக் காக, ஒழுக்க கருத்துக்களை பரப்பிரை செய்வதற்காகவும், எமது கலாசார பாரம்பரிய கதைகளை அழிய விடாது பாதுகாக்கும் பொருட்டும் வில்லிசை நடை பெற்று வருகின்றது. அழிந்து வருகின்ற கிராமியக்கலை வடிவமான இந்த வில்லிசையை அழிய விடாது மாணவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுத்து வருகின்றார். அந்த வகையில் “கண்ணப்பா”, “சிறைகாக்கும் காப்பு எவர் செய்யும்”, “நாவலர்”, “அல்லற் காலை நில்லன்”, “ஒரு பக்கம் பாலொழுகி நீரொழுகல்”, “சமயக் குரவர்கள்”, “திருநாளைப் போவார்”, “சமய விழுமியங்கள்”, “அபிராமி அந்தாதி” என பல்வேறு வில்லிசை நிகழ்வுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றார்.

இவர் ஆன்மீகம் சார்ந்த கட்டுரைகள், மரபு சார்ந்த இலக்கிய கட்டுரைகள், ஒழுக்கக் கருத்துகள் சார்ந்த கட்டுரைகள், கலைகள் சார்ந்த கட்டுரைகள் என பல்வேறு துறைகளுடன் தொடர்புடைய கட்டுரைகளை படைத்து வருகின்றார். இவரது பதினாறு கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக 2016 இல் “கணேசம்” என்னும் கட்டுரைத் தொகுதி வெளியாகியுள்ளது. ஆன்மீகம் சார்ந்த கட்டுரைகளாக “விநாயகர் பெருமை”, “இலக்கியங்களில் முருக வழிபாடு”, “நடராஜர் தத்துவம்”, “முத்தியின்பம் கூறும் திருவெம்பாவை”. “வலிகாமம் தெற்குப் பிரதேசத்தி ஒவ்வொரு ஆலயங்களும் ஆத்மிகச் செழுமையும்” போன்ற கட்டுரைகளை குறிப்பிட முடியும். இக்கட்டுரைகள் வாயிலாக கடவுள் வழிபாட்டின் மேன்மை நன்மை, இந்துக்களின் பண்பாட்டில் கடவுள் வழிபாட்டின் முக்கியத்துவம் - நம்பிக்கை, ஆலயங்களின் சிறப்பு,

சமய விழாக்களின் சிறப்பும் கொண்டாடுவதால் ஏற்படும் நன்மைகளும் என வாசகர்களுக்கு பல அரிய கருத்துக் களை எடுத்தியம்புகிறார். அத்தோடு இத்தொகுப்பில் தமிழியல் சார்பான கட்டுரைகளாக “செம்மொழியாம் தமிழ்மொழி”, “நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம்”, “பள்ளி ஒரு கிராமிய நடனம்”, நாட்டிய நாடக மரபின் வளர்ச்சி” போன்றன அமைந்துள்ளன. தமிழின் சிறப்பு, சிலப்பதிகதாரத்தின் முக்கியத்துவம், பள்ளி நடனத்தின் வரலாறு, நாட்டிய நாடக மரபு பற்றிய விளக்கங்களை முறையே கட்டுரைகள் வழியாக விளக்கியுள்ளார். மேலும் சமூகம் சார்ந்த கட்டுரைகளாக சைவத்துக்காக பாடு பட்ட நாவலர் பற்றி” நாவலரின் சமூகப் பணி”, பெண் பிள்ளைகளும் கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற நோக்குடன் இராமநாதன் கல்லூரியை அமைத்த சேர் பொன் இராமநாதன் பற்றிய “சேர் பொன் இராமநாதனின் நினைவாலயங்களும், அவரது பணிகளும்”, மேலும் ஈழத்தின் தங்கத்தாத்தா எனப் புகழப்படும் கவிஞர் “நாவலியூர் சோமசுந்தரப்புலவர்” பற்றிய கட்டுரையும், “இலக்கியச் சுவை மிக்க நாட்டார் பாடல்கள்” என்ற கட்டுரையும் இந்த கட்டுரைத் தொகுதியை நிறைத்துள்ளன. இந்த தொகுப்பு மூலம் ஆசிரியரின் பல்துறை சார்ந்த அறிவை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

பரராச்சேகரப்பிள்ளையார் அறநெறிப்பாடசாலையின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்து மாணவர்களுக்கு பல வேறு விதமான கலைகளையும் ஊக்கத் துடன் கற்பித்து வருவதோடு, அறநெறி வகுப்புக்களையும் நடாத்தி வருகின்றார். மாணவர்களுக்கான நடனம், சங்கீதம். மிருதங்கம் போன்ற கலை வகுப்புக்களையும் ஒழுங்குபடுத்தி செய்து படுத்தி வருகின்றார். “பரராசம்” என்னும் சஞ்சிகையை ஆண்டுக்கொருமுறை இந்த அறநெறிப்பாடசாலை மூலம் வெளியிட்டு வருகின்றார். இந்த இதழில் மாணவர்களது ஆக்கங்களுக்கு அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பட்டு இதுவரை 5 இதழ்கள் வெளியாகியுள்ளன.

“ஆசிரியர் திராவிட பாஷா விருத் திச் சங்கத்தினால் 1964 பண்டிதர் பட்டம் பெற்றார். 2009 இல் பிரதேச செயலகத்தால் வழங்கப்படும் “தமிழ்ச்சுடர்” என்ற விருதினை பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். 2013 இல் கலாபூஷணம் விருதும், 2017 இல் பிரதேச செயலகத்தால் வழங்கப்படும் “ஞானஏந்தல்” விருதும், 2017 இல் பிரதேச சபையால் வழங்கப்படும் “அறநெறிச் சுடர்” விருதும், 2018 இல் இந்து கலாசார அமைச்ச வழங்கும் “தேசிய மேன்மை விருது” என்பவற்றையும் பெற்றுள்ளார். பல்கலைக் கழகத்தில் இவரது படைப்புகள் பற்றிய ஆய்வுகள் நடைபெற்று உள்ளன.

ஆன்மிகவாதி, ஆசிரியர், நல்லதொரு வழி காட்டி, கவிஞர், கட்டுரையாளர், அறநெறி வகுப்பு ஆசிரியர், நாடக நெறியாளர், நாடக எழுத்தாளர் என பல்வேறு ஆளுமைச் சிறப்புகளை உடைய வைகுந்தம் கணேசபிள்ளை அவர்களது பொறுமையும், அடக்கமும், சிரித்த முகமும், எதையும் ஆராயும் தன்மையும், மொழி அறிவும், தமிழ் விருப்பும், ஆன்மீக சிந்தனையும் அனைவரையும் மதிக்கும் இயல்புமே அவரது வெற்றியின் பின்புலங்கள் எனலாம். மனிதருள் மாணிக்கமாக வாழ்ந்து பல ஆளுமைகளை உருவாக்கி வருகின்ற பல்துறை ஆற்றல் மிக்க வைகுந்தம் கணேசபிள்ளை அவர்கள் சேவைகள் பாராட்டிற்குரியன.

அவனும் அவளும்
காதலில் ஒன்றிக் கருத்தொருமித்து
ஆதரவு பட்டு
அலைந்து திரிந்தனர்
புதியதோர் உலகம் காணும் ஆவலில்
புறப்பட்டவர்கள் உலகை மறந்தனர்
காணாததனைக் கண்டவர் போல
காலமெல்லாம் களித்துப் பழகினர்.

அவனின் எண்ணம் அவனில் நிலைத்தது
அவனும் அவனின் அழகில் மயங்கினன்
காலமெல்லாம் தன்னை அவனே
கைவிடமாட்டான் என அவள் கருதினாள்
காலம் முழுவதும் காதலில் ஒழுகும்
கனவுகளுடனே வாழ்ந்தனன் அவனும்.

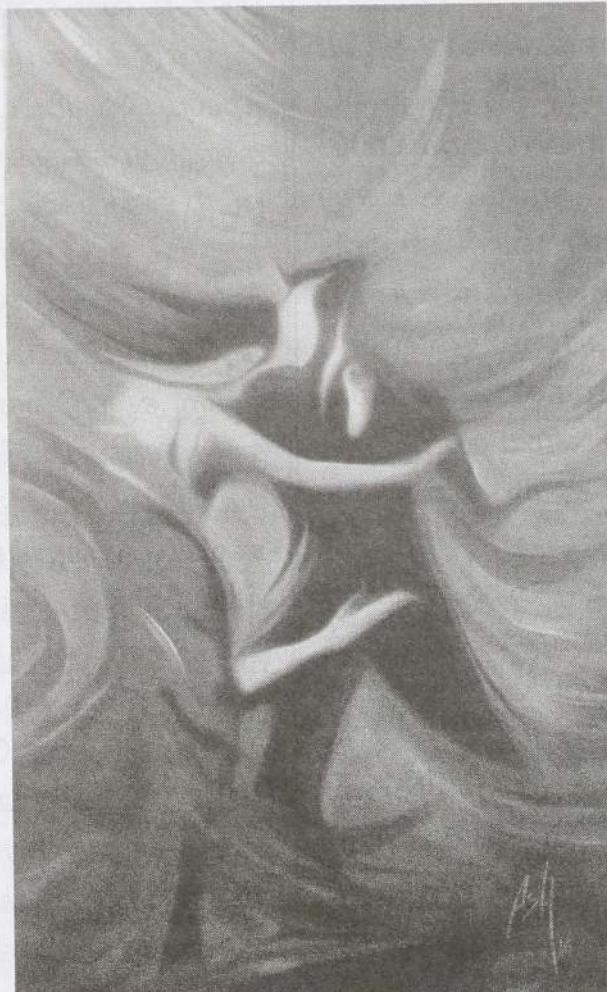
கோல்பேஸ் கடற்கரை மணலில்
இருவரும்
முகத்தைக் கடலும்
முதுகை வீதியும்
பார்க்கும் முறையில்
ஒருசிறு குடைக்கீழ் பேசி மகிழ்ந்ததை
அலைகள் கேட்டு ரகசியம் பேசின
ஒட்டியொட்டிப் பழகும் அவர்களைத்
தொட்டு மகிழ்ந்தது கடற்கரைக் காற்று.

புங்கா தியேட்டர் புதுவித இடங்கள்
நீங்கா நிறைந்தன அவர்களின் கால்கள்
தேனாய் அவனும் பேசிய வார்த்தைகள்
மானாய் அவளைத் துள்ள வைத்தன
அவ்வப்போது அவர்கள் அன்புடன்
ஒருவரை ஒருவர்
“ஆராய்ச்சி” செய்தனர்
பேசாப் பொருள்களைப் பேசி மகிழ்ந்தனர்.

ஒருநாள் மாலை குரியன் மறைய
ஓரிரு மணிகள் காத்துக்கிடந்தன
நங்கை அவளும்
நலம்மிகத் தன்னை ஒப்பனை செய்து
நாளும் அவர்கள் நட்புடன் பழகும்
நாள் மகிழ் இருக்கை போன்று அமைந்ததோர்
நல்மரத்தடியை நாடி இருந்தனர்

வழக்கம் போலப் பேசிப்பேசி
வார்த்தைகளாலே ஜாலம் செய்தனர்
விடடயே தேவை இல்லாக் கேள்விகள்
விட்டுவிட்டு அவர் வாய்களின் வழியே
வீழ்ந்துகொண்டே இருந்தன
மகிழ்ந்தனர்
“மரத்தின் இலைகள் பச்சையாக
இருப்பது எதனால்?”
அவள்தான் கேட்டனள்
அவனோ சிரித்தனன்
அவளும் நுள்ளினன்
“வானம் ஏனோ நீலமாய் இருக்குது?”
என்றனள் அவளும்
அதற்கும் சிரித்தனன்
அவனோ கிள்ளினாள்.

தாக்கை நட்சத்திரம்



துரை. மனோகரன்

இப்படி இப்படி
இவர்கள் பேசிக்
கிள்ளியும் நுள்ளியும் விளையா டுகையிலே
அவள்தான் கேட்டனள்
ஒரேயொரு கேள்வி
“அன்பே, நீங்கள் என்றுதான் என்னைத்
திருமணம் செய்யும் உத்தேசம்?”
என்றனள்.

“அப்படியும் ஒரு கேள்வியும் உண்டா?:
அப்போது தான்
அவன் ஆழ யோசித்தனன்
அவளை அன்புடன்
அணைத்த கை நெகிழ்ந்தது
அம்மா காலையில் தோலைபேசியிலே
அன்பு சொட்டச் சொன்ன வார்த்தைகள்
அவனின் நினைவில் நிறைந்து நின்றன
“அப்பு ராசா, உனக்கொரு பொம்பிளை
அழகாய்ப் பேசி வைத்திருக்கின்றேன்
பெரிய வீடு நகையும் நட்டும்
கொளுத்த சீதனம் தர இருக்கின்றனர்
அடுத்த மாதம் எழுத்தும் கலியாணமும்
அவசரமாக வந்திடு ராசா!”
அம்மா சொன்னவை
அவனை உசுப்பின.

“என்ன கடுமையாய் யோசிக்கிறியள்?
எந்தக் கோட்டையைப்
பிடிக்கும் எண்ணமோ?”
சிரித்துக்கொண்டே அவளும் கேட்டனள்
சிரிக்காமலே அவனும் சொல்கிறான்:
“அன்பே, உம்மில் எனக்கோ விருப்பம்
ஆயிரம்! ஆயிரம்!
ஆயினும் என்ன?
எங்கள் காதல்
அம்மாவுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை
ஆட்டுக்குடிக்கு விருப்பமே இல்லை
ஆதலினால் அன்பே,
அடுத்த பிறவியில் நாம் சந்தித்து
ஆறுதலாகத் திருமணம் செய்வோம்
அதுவரை நாங்கள்
அன்புடன் பழகுவோம்.”

அருகில் இருந்தவள்
அவசரத்துடனே எழுந்து நின்றனள்
அவளது கோலம்
அதுவரை
அவனோ கண்டதே இல்லை
அவளது கண்களில் நெருப்பும் நீரும்
“இப்படிப் பழகி எனை ஏமாற்றும்
உனக்குக் காதல் ஒரு கேடா?”
என்றனள்
அவன்தான் முன்னர் அன்பளிப்பாக
வழங்கிய போனையும்
தூக்கி எறிந்தனள்
நடந்தனள்
மனத்தில் உறுதியைத் தாங்கித்
தனக்கெனத் தனிவழி நோக்கி...

வட்டுக்கோட்டை
வட்போரா சக்ரியன்



சுரங்களேசு ஸ்ரப்பன் ரே

சேர்த்து சேர்த்து கோர்த்து வைத்த
அனுபவங்களின் பொதிகை
ஏடுகளில் எழுதப்படாத
தேர்ச்சிகளின் திரட்சி
நடைமுறையைப் பழக்கப்படுத்தி
நகர்த்திட நாட்கள் இல்லாததால்
பழைமையை வழக்கப்படுத்தி
இவர்கள் பயணங்கள் தொடர்கின்றன
இளைப்பாற்றம் என்பது
காலம் எங்களுக்குக் கொடுத்த கதாப்பாத்திரம்
மனதளவிலோ மழலைகளாய் எம்மை நாமே
மறந்துவிடும் மனப்பக்குவம் எமக்கு
நாற்பது எச்சரித்தது
நரை படகு அண்மித்துக் கொண்டிருப்பதாக
அறுபது அறிக்கை செய்கிறது
அது கரைசேர்ந்துவிட்ட தென்று
நூதனங்களையும் இயற்கையையும் குழைத்து
நுகர்வோனாயிருந்த தருணங்களும்
நிறங்களால் கலப்படமாக்கப்படாத புகைப்படங்களாய்
நவீன யுகபிசுபிசுபுக்களில் பிடிப்பற்ற விரக்திகளும்
எங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தம்
தளர்ச்சியின் முதல் கட்டம்
தவிப்புகளின் உச்சகட்டம்
தனிமைக்குத் துணைபோன
தூதுகளின் முதிர்ச்சிக்கட்டம்
தொப்புள் கொடிசொந்தமும்
தொட்டிலாட்டிய பந்தமும்
இடைநடுவே அறுந்து போயிடுவதாய்
இலக்கியங்களும் சோதிடங்களும் சொன்னதில்லை
வயோதிபர் இல்லப் படலைகளில்
இளையோரின் ஒற்றைக்காலத் தவம்
அதன் அனுமதிக்கான அனுமதியோ
அங்கலாய்க்கும் பெற்றோரின் இரவாவரம்
பதவிகளும் ஆஸ்திகளும் நமுவியதால் அல்ல
பெற்றவன் பாசம் வழவியதால்
ஏமாற்றமே அறுவடையாய் எஞ்சிட
ஏழையாகி கூனிப் போகின்றோம்
அரவணைப்பிற்கும் அடைக்கலத்திற்கும்
இறந்தகாலமெனக் கருதி அலட்சியப்படுத்தப்பட்டாயிற்று
ஆசை முத்தங்கள் உலர்ந்துபோனதால்
அவகாசங்களும் அஸ்த்தமித்துக் கொண்டது
வனைந்தோருக்கேபேரம் பேசப்படுவதும்
விளிம்புக் கோட்டுக்குள் சித்திரிக்கப்படுவதும்
விதியை நொந்து கொள்வான் ஏனென
விட்டுவிட்டு கடக்கிறோம்
வெளிநாடுகளின்
வலையமைப்புகளிடையே உழலும்
விருட்சத்தின் கிளைகளோ
தலைமுறையின் ஆணிவேர் எம்மை
அறியமுன்பே மறைக்கப்படுகின்றோம்
மெல்லப் பலவீனம் சேர்கையில்

முதுமைதன்னை முத்தரித்துக் கொள்கிறது
மரணத்தின் சொப்பனங்களும் கூடவே
முகாமிட்டுக் கொள்கின்றன
விடியலின் ஓவ்வோர் பொழுதுகளும்
வேடிக்கையாய்ப் புதிர் போடுகிறது
நிம்மதியான நித்திரைகளை மறந்தேநாம்
நிரந்தர உறக்கங்களுக்காய்
விழித்திருக்கின்றோம்
ஆரவாரமாய் சூழலும் பூலோகமே
அடைக்கலச் செட்டைவிரி
என்றே நாம் இரப்பது தவறுதான்
என்றாலும் எம் இறுதிவேண்டுகோள்
மரணதேவதை எம்மைக் கண்ணிவைக்கையில்
மடியில் எங்கள் கல்லறைகளையாவது சுமப்பாயா?



வாழ்விளே ராச்சு ரூளிகளே

திலகா விரும்பாமலேயே அவனுடன் திருமணம் நடந்தது. திருமணமான பொழுதும் - பால் ரீதியான உறவு அவளுக்கும் அவனுக்கும் நடைபெறவில்லை. அவளது அழகு கொளுந்து விட்டெரியும் நெருப்புப் போன்றது. அந்த நெருப்பினைத் தழுவினாலேயே பஸ்மம் ஆகிவிடுவோம் எனும் பயம் அவனுக்கு இருந்தது.

அந்தத் திருமணம் அர்த்தமற்ற ஒரு சடங்காகவே அவர்களிடையே நடந்த முடிந்துது.

உறவு கொள்ளும் இச்சை அவளிடம் இருந்த போதும் அதன் வழி அவன் முயற்சி ஏதும் இல்லாமலேயே இருந்தான். அதீத பால் உணர்வோ, அது சார்ந்த பெளருஷமோ அவனிடம் சிறிதும் இல்லாமல் இருந்தது. இந்த நடும்சகனுடன் என்ன உறவு என்று அவன் பேசாமலேயே இருந்தாள்.

ஏனோதானோ என்றுதான் அவர்கள் வாழ்க்கைச் சுகடம் ஓடியது.

திருமணமாகி இரண்டு வருடங்கள் ஆகிய பொழுதிலும் அந்த “இது” அவர்களிடையே நடைபெறவில்லை.

அவளுக்கு இவனைச் சடங்கு செய்வதற்கு முன்னர் ஒரு காதல் இருந்தது. அந்தக் காதலின் சொறிவில், சாரலில் அவள் எற்றுண்டு போனது உயிர் இன்பத் தளிர்ப்பாகும். காதலின் அடிக்கரும்பின் சுவை அவளைப் பைத்தியமாக்கியது. சடுதியில் அது இல்லாமல் போனது அவளுக்குப் பேரிடியாகப் போய் விட்டது.

திருமணம், திருப்தியற்ற உறவு என்பன அவளுக்கு பின்னர் ஆகிவிட்டது.

இவளைப் பிரிந்து விட்ட காதலன் இவளது நினைப்புடனேயே இருந்தான். ஒரு சமயம் அவன் இவளை ஊர்க் கோயில் திருவிழாவில் கண்டான். உலர்ந்து போயிருந்த அவளது தோற்றம் அவனுக்கு அவளைப் பற்றிய எல்லாவற்றையுமே உடைத்துக் காட்டியது.

துயரம் மிகுந்த அவளைத் தனது இல்லம் வரைக்கும் அழைத்து வந்தவன் தனது தீராத காதலை, அன்பை, கசட்ட காமத்தை அவளுக்கு உணர்த்தவே செய்தான்.

கணவனை விட்டுச் சிறுகச் சிறுக விலகியவள், காதலையே தனது உள் உயிர்ப்பாக கருதினாள். அன்பு செய்வதையே ஒரு தவமாகக் கொண்டு விளங்கிய அவனை அவள் நெருங்கி ஸ்பரிசிப்பதில் சுகம் கண்டாள்.

இப் பொழுதெல் லாம் அவள் கணவனது வீட்டுப்பக்கம் போகாமல் இவனே சதம் என்ற ஆகிவிட்டதை உணர்ந்து தன்னளில் பிரமித்துப் போனாள்.

இந்த வாழ்க்கை எதுவும் முறையற்றது என நினைத்தாளில்லை. எல்லாமே இயல் பானது தான் என நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஒரு ஆணின் வசீகரங்கள் அனைத்தை யுமே அவன் கொண்டிருந்தான். தேவ கன்னிகை போன்ற அவள், அவனுடனான அந்த உறவைப் பெரிதும் பாராட்டினாள்.

ஒரு கவிதையின் லயிப்புடன் சரசித்த அவர்கள் மண்ணில் மலர்ந்த வாடுதலற்ற மலர்கள் போல வாழ்ந்தார்கள்.

வாழ்வின் அடிக்கணுவரை, தறுக கணிப்பு ஏதுமில் லாமல் அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள்.

அவர்கள் இருவரதும் மதுரமான வாழ்க்கை அவளது கணவனுக்கு ரசிப்புத் தருவதாய் அமையவில்லை. நிலை குலைந்து போன அவன் மிகுந்த ஏரிச்சலடைந்தான்.

திலகாவும் சபேசனும் இருந்த வீடு தேடிச் சென்றவன் அவர்களிருந்த வீட்டு முற்றத்தில் நின்று பலவாறு அவளை நிந்தித் தான். அவன் அவளை நோக்கி : “தேவடியாள், பரபுருஷஇச்சை கொண்ட தறுதலை, தாலி யறுப்பாள், தசைருசிக்காகத் தறி கெட்டலை பவள்.” என்றெல்லாம் குரைத்தான்.

அவனது வார்த்தைகள் அவளைச் சீண்டவில்லை. சிரிப்பதை தவிர அவளுக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. சபேசனை அவன் வையாதது அவளுக்கு பெரும் நிம்மதியைத் தந்தது. அத்துடன் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது.

அவன் சபேசனைத் தீண்டாது விட்டதற்கு அவனது பயந்தாங் கொள்ளித்

தனமே காரணம் என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள்.

வீட்டுக்கு உள்ளாக வந்தவன் அவளது தலை முடியைப் பற்றி இழுத்தபடி தரதரவென வெளி முற்றத்துக்கு வந்தவன் அவளது இரு கண்ணங்களிலும் மாறிமாறி அறைந்தான். கோபம் அடங்காத நிலையில் அவளது மாற்புச் சேலையை இழுத்து எடுக்க முயற்சித்த போது கடும் சினங் கொண்ட அவள் - அவனது மாற்பினைப் பிடித்துத் தனது பலங் கொண்ட மட்டும் தள்ளினாள். அலக்க மலக்க விழுந்த அவன் குய்யோ முறையோ என்ற குரல் எழுப்பினான். அவனது குரைத்தல் அவளுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. அவனுக்குக் கிட்டவாக வந்தவள் தனது வலது காலால் அவனது முகத்தில் எட்டி உதைத்தாள்.

அவமானம் தாங்காத அவன் சபேசனையும் அவளையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடி எழுந்து, வேட்டியில் ஒட்டியிருந்த மண்ணைத் தட்டியபடி வெளி யேறினான். அவனுக்குக் கிடைத்த தீத்தல் சபேசனை “இது போதும் திலகா...” என்று குரல் எழுப்ப வைத்தது.

திலகாவின் கணவன் இனிமேல் இப்பக்கம் தலைவைத்துப் படுக்க மாட்டான் என்பதை இருவருமே உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

மனமொப்பாமல் செய்து கொண்ட அந்தத் திருமணத்தின் விகற்பங்கள் அவர்களைப் பாடாய்ப் படுத்தின.

திலகாவின் கணவனை ஒரு பொருட்டாய் மதிக்காமல் இருவரும் வாழ்ந்து விடுவது எனக் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டார்கள்.

திலகாவுக்கு விவாக விடுதலை கிடைத்து விடும் என்பதில் சபேசனுக்கு பூரணம்பிக்கை இருந்தது.

அவன் விவாகரத்துக்கு உடன்படாவிட்டால் அவனுக்கு ஒரு தட்டு தட்டினாலே போதும் அவன் வழிக்கு வந்து விடுவான் என சபேசன் நம்பினான்.

அவனுடைய எதிர்பார்ப்புக்கு உகந்த வகையில் திலகாவின் கணவன் நடந்து கொண்டான். அது காதலர்கள் இருவருக்கும் பூரணதிருப்தியைத் தந்தது.

குவிந்த கதம்ப மலர்களிடை முகிழ்த எழுந்தது போல அவர்களது வாழ்க்கை மணத்தது.

மனக்க மனக்க வாழ்ந்த அவ்விருவவரும் பிரிவே இல்லாத காதல் பேரோளியில் சுடர்ந்தார்கள். நிரம்புதல் என்ற வார்த்தையின் சரளம் அவர்களது வாழ்க்கையில் லபித்தது.

திருமண பந்தம் என்ற கட்டுக்கள் ஏதுமற்ற முழுமையான சுதந்திரத்துடன் அவர்களது வாழ்க்கை நகர்ந்தது.

அந்த வாழ்வின் நிறைவு அவர்களை உயர்வான உச்சிக்கு இட்டுச் சென்றது.

வாழ்வது இனிது என்ற தாரக மந்திரமே இவர்களைத் தாலாட்டியது.

தடுமாற் றம் ஏதுமற் ற அவர் களது வாழ்க்கையை கேள்வி கேட்பார் எவரும் இல்லை என்றாகியது.

வாழ்வின் சுவையை மிகுந்த துடிப்புடன் அவர்கள் அனுபவித்தார்கள்.

உருவகக்கரை

கைம்மாறு

சௌங்கதிரோன்



காட்டில் மேய்ந்து களைத்துப்போய்த் தாகம் ஏற்பட்ட மான் நீர் குடிப்பதற்காகக் குளத்தைத் தேடிச் சென்றது.

நீர் நிரம்பியிருந்த குளத்தைக் கண்டதும் கரையை நாடிச் சென்று குனிந்து நீரின் மேற்பரப்பில் வாயை வைத்துப் பருகத் தொடங்கிற்று.

சற்றுத் தூரத்திலிருந்து மானைக் கண்டுவிட்ட பாரிய முதலை சத்தமில்லாமல் மானை நோக்கி வந்துகாண்டிருந்தது.

இதனைக் கண்டுகொண்ட மீன் மான்மீது இரக்கம் கொண்டு ஓடி வந்து மானைப் பிடிப்பதற்காக முதலை வந்து கொண்டிருக்கும் செய்தியை இரகசியமாகச் சொல்லிற்று. மான் மருண்டுபோய் குளக்கரையை விட்டு ஓட முற்படுகையில் வேகமாக வந்த முதலை மானின் ஒரு காலைக் கவ்விப்பிடித்தது. மானின் உயிரை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்று எண்ணிய மீன் தாமதிக்காமல் சென்று முதலையின் வயிற்றில் அடிப் பகுதியில் முட்டி முட்டிக் “கீச்சம்” காட்டியது. கூச்சத்தைத் தாங்க முடியாத முதலை மானைவிட்டது. மறுகணம் மான் காட்டிற்குள் ஓடி மறைந்து உயிர் தப்பியது.

நாட்கள் கடந்தன.

ஒரு நாள் மான் அந்தக் குளத்தின் அருகால் போய்க் கொண்டிருந்தபோது மீனவன் ஒருவன் குளத்தில் வலை வீசிக் கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட மான் அருகிலிருந்த மரமொன்றின் பின்னால்போய் மறைந்து கொண்டு நடப்பதை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தது. குளத்தில் வலையை வீசிய மீனவன் சிறிது நேரத்தின்பின் அதனை மீள இழுத்து அதில் அகப்பட்டிருந்த மீன்களைப் பிடுங்கிக் கரையில் வைத் திருந்த சூரக் கூட்டிற்குள் போட்டு விட்டு ஈரமான வலையை உலர்த்தப் போடுவதற்காக அப்பால் மேட்டுப் பக்கம் பற்றைகள் படர்ந்திருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

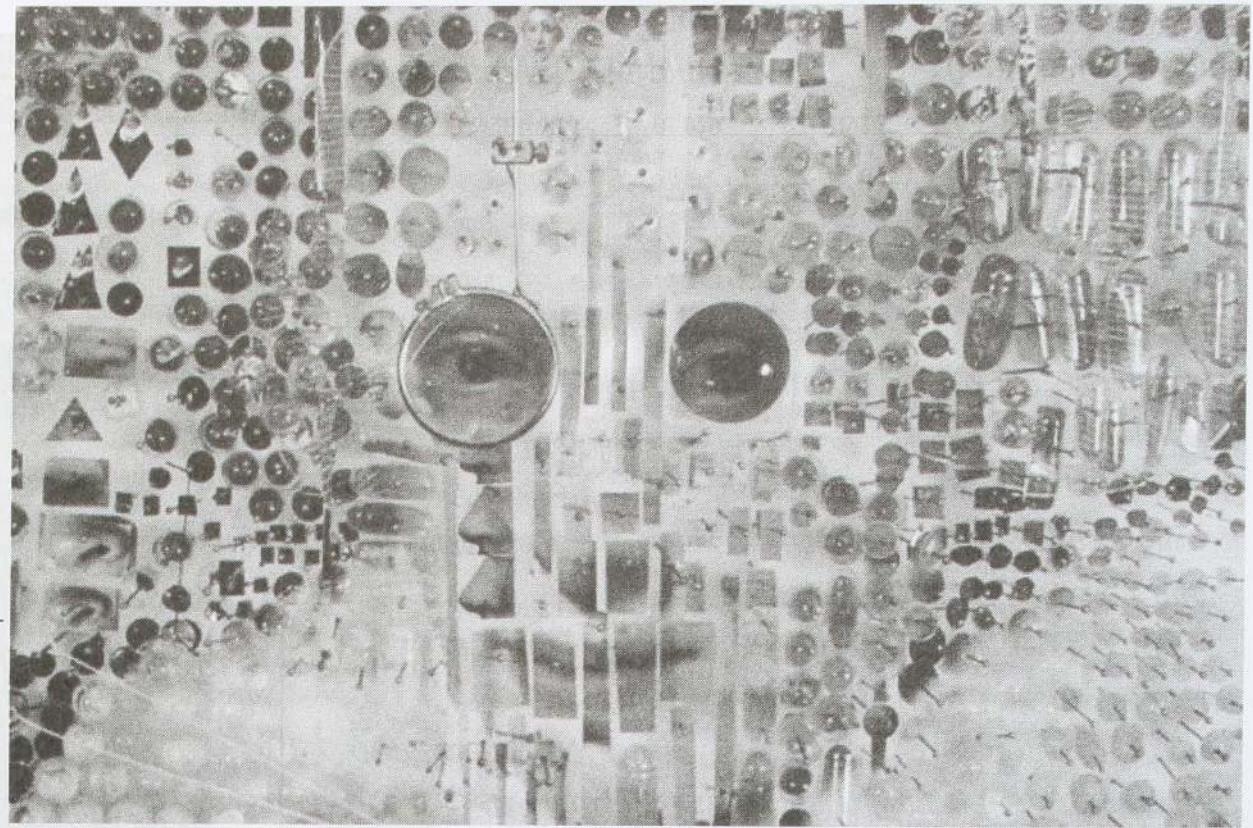
இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மான் உடனே ஓடிவந்து மீன்கள் போடப்பட்டிருந்த சூரக் கூட்டினைத் தனது காலால் உதைத்து நிலத்தில் கவிழ்த்தது.

சூரக் கூட்டிற்குள் துடித்துக் கொண்டிருந்த மீன் களைல்லாம் துள்ளிக் குதித்து நீருக்குள் ஓடி மறைந்தன.

முதலையிடமிருந்து தன்னை மீட்ட மீனைத் தான் இப்போது காப்பாற்ற நேர்ந்ததனை எண்ணிய மகிழ்வுடன் மானும் காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்தது.

புது மரபியல் தற்னாய்வு

பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா



“புது மரபியல் தற்னாய்வு” (Neo Traditional Criticism) என்ற கருத்து வடிவம் சமகாலக் கலை இலக்கியங்களிலும் அரங்குகளிலும் நிகழும் கிளை நீட்டலை (Branching) விளக்கிக் கொள்வதற்கும் விளக்குவதற்கும் துணை செய்யும் கட்டமைப்பைக் கொண்டுள்ளது.

மரபு வழியான பழைய கருத்துக்கள், கதையாடல், எழுநடை, வாழ்க்கை முறைமை முதலியவற்றைச் சமகாலச் சூழ்மைவுக்கும், இயல்புகளுக்கும் ஏற்றவாறு புதுப்பித்து இயம்பும் முறைமையை ஆராய்தல் என்பது மரபியல் தற்னாய்வில் முன்னெடுக்கப்படுகின்றது.

பச்சை குற்றுதல் (Tattoo) என்ற மரபு வழிக் கலையின் வளர்ச்சி நவீன புதுமரபியல் தற்னாய்வாளரின் உறுத்தலையும், கவனத்தையும் ஈர்த்தன. தொல் குடியினர் கண்டறிந்து உருவாக்கிய வினைப்பாடு கொண்ட கலை வடிவம் பச்சை குற்றுதல், தமது குலக்குழுவின் அடையாளத்தையும், தமது செயற்றிற்னால் உருவாக்கி பெற்ற வெற்றிச் சின்னங்களையும் அழியாத வடிவில் உடலிலே பதித்துக் கொண்டனர்.

இன்றைய இளைஞரிடையே அந்தச் செயற்பாடு முகிழ் கோலமாக (Fashion) மேற்கிளம்பியுள்ளது. அது மட்டுமன்றி அவர்களது மனக்கோலத்துக்கு இங்கிதமளிக்கும் உளவியற் செயற்பாடாகவும் அமைந்துள்ளது. தமது ஆழமாக்கருத்தின் குறியீடுகளையும் புதுமை நாட்டத்தையும் உடலிலே பதித்துக் கொள்கின்றனர்.

ஆழ்ந்து பரந்து வேர் பதித்து நிற்கும் மரபுகளைப் புதிய சொல்லாடல்களுக்கும் இயம்பலுக்கும் பயன்படுத்துதல் அனைத்துக் கலை வடிவங்களிலும் நீட்சி கொண்டு வருதல் புதிய மரபில் தற்னாய்வில் ஊடுருவி நோக்கப்படுகின்றது.

புதிய மரபியல் தற்னாய்வு, இசையியல் ஆய்வுகளில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. நாட்டார் இசை அளிக்கையில் மரபு வழித்துணை இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தாது, நவீன இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அது ஒரு வகையில் நாட்டார் இசைக்குப் புதிய எழுச்சியைக் கொடுக்கும் என்று கூறப்பட்டாலும், இன்னொரு நிலையில் அதன் பழைய அடையாளமும் மரபு வழிச்சுவையும் வீழ்ச்சிக்குத் தள்ளி விடுதலையும் குறித்துரைக்க வேண்டியுள்ளது.

அதே நிலைவரம் கருநாடக இசை அளிக்கையிலும் இடம்பெறத் தொடங்கியுள்ளது. மேலைத்தேயத்து நவீன இசைக்கருவிகளின் பக்க இசையுடன் கருநாடக இசை உருப்படிகளை அளிக்கை செய்தல் இடம்பெறத் தொடங்கியுள்ளது.

பரதநாட்டிய மரபுகளுக்குள் பதிய சேர்மானங்கள் புகுத்தப்பட்டு புதிய கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. “தேவரடியார் ஆடல்”? “திருச்சத்திராடல்”, “தளிச்சேரிப் பெண்களின் ஆடல்” என்ற பழைய பெயர்களுக்குப் பதிலாக “பரத நாட்டியம்” என்ற பெயர் புதிய தேவைக்கேற்றவாறு சொருகப்பட்டுள்ளது.

அந்த ஆடலுக்குரிய மரபு வழி ஆடை அணிகலன்களைக் கைவிட்டு, புதிய அழகுத் தனிமங்களை உள்ளடக்கிய ஆடை வடிவமைப்பை ருக்மிணி அருண்டேல் அம்மையார் உட்புகுத்தினார். அதுமட்டுமன்றி, ஆலயங்களில் அளிக்கை செய்யப்பட்ட ஆடலைப் பொது மேடைகளுக்குரிய ஆடலாகவும் பெயர்ச்சிகொள்ளச் செய்தார்.

நவீன தேவைகளுக்குரிய பிறிதொரு மாற்றத்தையும் அவர் மேற்கொண்டார். மேலைப்பல “பலே” ஆடலைப் பார்த்து அனுபவித்த கலை விசையும் அவரிடத்தே தொழிற்படத் தொடங்கியது. பலே ஆடலில் கதையுரைத்தல் என்பது செழுமையாக நிகழ்த்தப்படுகின்றது. அதனை அடியொற்றி அவர் நாட்டியநாடக ஆக்கத்தைப் பரதநாட்டிய அளிக்கையில் உட்புகுத்தினார்.

தமிழ்க்கூத்து மரபில் ஆடல் வழியாகக் கதையுரைத்தல் ஏற்கனவே இடம்பெற்று வந்தாலும், “பலே” ஆடலே அவரிடத்து ஊன்றிய கவனத்தைச் செலுத்தி அருட்டி விட்டது.

ஓவியப்புலத்திலும் மரபைப் புதுப்பிக்கும் செயற்பாடு முன்னெடுக்கப்படலாயிற்று. ஓவியச் சிந்திரிப்பில் ஆழம் (Depth) என்பது ஒரு முக்கியமான பரிமாணம். முப்பரிமாண அழுத்தத்தைக் கொடுப்பதற்கு ஆழம் என்ற பதிவே துணை செய்கின்றது. ஓவியப் புலத்தில் ஆழத்துக்கு மேலும் அழுத்தம் கொடுக்கும் செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

தட்டையான சித்திரிப்பிலிருந்து விடுபட்டு, ஆழத்தை நோக்கிய வண்ண அழுத்தங்களுடனான அகன்ற இயம்பல் முறைமை உருவாக்கம் பெற்றது.

மரபை புதுப்பிக்கும் புதிய ஏற்பாடுகள் ஒவியத்துறையில் நிகழ்த் தொடங்கின. எழுத்துரு, இலையுரு, மலர்உரு, பழஞ்சுரு முதலாம் மங்களகரமான வடிவங்களைப் பயன்படுத்தித் தெய்வங்களை வரையும் ஒவிய மரபு இந்தியச் சூழலில் நிகழ்த் தொடங்கி யுள்ளமை பிறதொரு வளர்ச்சி வைதிகப் பிடிப்பில் உள்ளோர் சிலர் அதற்கு எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கின்றனர்.

கட்டடக்கலையிலும் புதிய மரபியலின் நீட்சி கண்டு கொள்ள முடியும். சமகாலத்தில் பயன்படுத்தப் படும் கட்டடப் பொருள்களைக் கொண்டுபழைய கட்டட வடிவங்களையும் சிற்பங்களையும் வடிவமைத்தல் வளர்ச்சிகொள்ளத் தொடங்கியுள்ளது.

கோபுரங்களும் கோபுரச் சிற்பங்களையும் ஆக்குவதற்கு சீமெந்தின் பயன்பாடு பெருமளவில் நிகழ்த்தப்படுகின்றது. சிற்பங்களின் வடிவமைப்பு மரபு வழிப்பட்டது. அதனை ஆக்கும் ஊடகம் புதியது. இத்துறையில் மேலும் ஒரு நவீன வளர்ச்சியை இந்தியச் சூழலிலே காணலாம். மின்குமிழ்களால் தெய்வங்களின் உருவங்களை வடிவமைத்து அதனை ஒளிரச் செய்யும் முனைப்பு மேற்கொள்ளப்படுதலைக் காணலாம்.

மரபை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் மரபின் வளர்ச்சிப் போக்கினைப் புரிந்து கொள்வதற்கும், புதிய மரபியல் திறனாய்வு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது. மரபு என்பது கால வளர்ச்சியில் மாறுதல்களை உட்கொண்டு மேலெழுதலும் நோக்கப்படுகின்றது.

மரபின் வளர்ச்சியையும், மனித வளர்ச்சியையும் மானிடவியலாளர் ஒப்புநோக்குவர். மனித வளர்ச்சியில் உடல் சார்ந்த வளர்ச்சிகளும் ஆற்றல் சார்ந்த முன் னேற்றங்களும் நிகழ்ந்த வண்ணமிருக்கும். அவ்வாறான நிலைவரம் மரபுகளிலும் காணப்படுகின்றது.

சமூகத்தில் நிகழும் மேனிலையாக்கச் செயற் பாடு, மரபுகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி வருதலைச் சமூக மானிடவியலாளர் விளக்குவர். இந்திய மரபில் கிராமிய வழிபாடுகள் வேதாகம வழிபாட்டுக்கு மாற்றப்படுதலும், கிராமிய வழிபாட்டுத் தெய்வங்களுக்கு வேதாகம வழிபாட்டுத் தெய்வங்களின் பெயர்கள் தூட்டப்படுதலும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. மரபு, புதிய நிலையில் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

கலை இலக்கியப் புலத்தில் நிகழ்ந்து வரும் பிறிதொரு செயற்பாடு மரபை நவீனப்படுத்தலைத் “தாரண்மையாக்குதல்” அதாவது, எதுவித தடைகளும் கட்டுப்பாடுகளும் இன்றி முன்னெடுக்கலாம் என்ற திறந்த அனுகுமுறையை மேற்கொள்ளல்.

எடுத்துக்காட்டாக, இராமாயணம், மகாபாரதம் முதலாம் காவியங்களைக் காட்டுன் பட அளிக்கை வடிவில் கொண்டு வரும் செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றுக்கு ஒரு புறம் ஆதரவு இருந்தாலும் வைதிக வழிபாட்டுக்குரியோர் மத்தியில் அதற்கு எதிர்ப்பு இருத்தலைக் குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

வழிபாட்டுக்குரிய மந்திரங்களையும், சுலோகங்களையும், சடங்குகளுக்குரிய சொற் கோப்புக்களையும் அவற்றை மேற்கொள்ளும் புச்சர் வாய்மொழியால் நேரடியாக நிகழ்த்த வேண்டும் என்பது மரபு. அவற்றை ஒலிப் பேழைகள் வாயிலாக ஒலிக்கச் செய்து சடங்குகள் நிகழ்த்தப்படுதலும் சம காலத்தில் மேற்

கொள்ளப்படுகின்றன. அவை விற்பனைப் பண்டங்களாகவும் விடப்படுகின்றன.

மரபு என்பது தலைமுறை தலைமுறையாக கையளிக்கப்பட்டு வருதல் என்ற கருத்துத் தளத்தில் உருவாக்கம் பெற்றது. அதுபற்றி விளக்க வந்த மெய்யியலாளர் கார்ஸ் பொப்பர் அதன் சமூகவியல் பினைப்பை விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார். மேலும் அதிகாரத்தின் வடிவமாக மரபு இருத்தலைபூக்கோ விளக்கினார்.

சமூக வர்க்க நிலையைக் கட்டிக் காப்பதிலும், தக்க வைத்துக் கொள்வதிலும் மரபுகள் வலிமையான செயற் கருவிகளாகவுள்ளன. மரபுகளை இறுகிய நிலையில் வலியுறுத்துவோர் சமூக இறுக்கத்தைத் தளர விடாதுபாதுகாப்போராகின்றனர்.

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் நிகழ்ந்த மரபுப் போராட்டத்தை மேற்கூறித்த கருத்துமானத்தின் பின் புலத்திலே நோக்க வேண்டியுள்ளது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் விளிம்பு நிலையினரது பேச்சு மொழியை எழுத்து வழி இலக்கிய வெளிக்குக் கொண்டு வந்தவேளை, மரபுவாதிகள் அதனை மூர்க்கத்தனமாக எதிர்த்தனர். அதன் பின் புலத்தில் சமூக மாற்றத்தை விரும்பாத கருத்து நிலை உள்ளடக்கம் செறிவுற்றிருந்தது.

மரபுமாற்றம் ஆய்வுக்குரிய பொருளாகின்றது. இசையியல் மற்றும் இனக்குழும இசையியல் ஆகிய வற்றில் இடம் பெற்று வரும் ஆய்வுகள் மரபின் “நெகிழிச் சித்தன்மையை விளக்குகின்றன. காலம் தோறும் இசை மரபில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வந்துள்ளமையை ஆதாரங்களுடன் வெளிப்படுத்தி வருகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக, குறித்த ஒரு இராகத்தைப் பாடுவோர் ஒரே வித மாகப்பாடாது, வேறு வேறுவிதமான எழுநடையில்(Style) பாடுதல் விளக்கப்படுகின்றது. ஒரே இராகத்துக்கு ஒரே அளிக்கை முறையை என்பது மாற்றம் பெறுகின்றது.

விஞ்ஞானத்துறையில் மரபை ஆராய்ந்தவர் களுள் முக்கியமானவர் தோமஸ்கூன். விஞ்ஞானிகள் குறித்த அதிகார நிரல் மரபில் கட்டுண்டு இருக்கும் வேளை, புதியதோர் கண்டுபிடிப்பும், அதற்குரிய கருத்து வடிவமும் தோற்றும் பெற்று ஆட்சிநிரலிலே பெயர்ச்சியை(Paradigm Shift) ஏற்படுத்திவிடுதலை அவர் தெளிவுபடுத்தினார்.

கலைத்துறை விஞ்ஞானத்துறை, எழுத்தாக்கத் துறை என்ற அனைத்திலும் மரபு என்பது ஆக்கத் திறன்(creativity) என்பதற்கு எதிரான தொன்றாகவே கருதப்படுகின்றது. மரபின் புதிய வடிவங்களைக் கண்டறிதல் கல்விப் பயிற்சியாக மட்டுமன்றி, கலைப் பயிற்சியாகவும் வளர்ச்சி கொள்ளத் துணை செய்யும் குறியீடுகளாக மரபுகள் விளங்குவதால் அவற்றை ஆவணப்படுத்திவைக்கும் சேவையும் உள்ளது.

அரசியல் தேவைகளுக்காக மரபுகளைக் கையில் எடுத்தலை புதிய மரபுவாதம் ஆழ்ந்து நோக்குகின்றது. மரபில் நிகழும் மாற்றங்களை மார்க்கியம் தருக் கப்படுத்தியமை, கருத்து நிலையில் புதிய எட்டலைத் தந்துள்ளது. புதிய மரபியல் திறனாய்வு, மரபை நிலை நிறுத்தும் மாற்றத்தை விளக்குகின்றது. அதேவேளை, மாற்றத்தை வருவிக்கும் சமூக விசையை மார்க்கியம் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

மார்கழி மாதத்துக் கடுங்குளிர் உடலைச் சில்லிட வைத்தது. அதிகாலை நாலு மணிக்கு எழுந்து பரபரப்பாக இயங்கத் தொடங்குகின்றேன்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஆறுமணிக்குப் புறப் படும் பஸ்சைப்பிடித்தால்தான் இராணுவச் சோதனைச் சாவடிகளைத் தாண்டி கிளிநொச்சிக்குச் செல்ல முடியும். அங்கிருந்து ஒன்பது மணிக்குப் புறப்படும் தட்டி வானில் ஏறினால் தான் இராமநாதபுரம் செல்ல முடியும்.

பரீட்சைக் காலம் விடுமுறைக்கு ஒரு வாரமே இருப்பதால் வினாத்தாள்களைத் திருத்தும் வேலை பரீட்சைப் புள்ளிகளை ஆசிரியர்களிடம் கொடுக்க வேண்டிய வேலை, மாணவர் முன்னேற்ற அறிக்கை தயாரித்தல் என வேலைப்பழு அதிகமாக இருந்தது. அப்பாவிற்கு உடல் நிலை சரியில்லாததால் இந்த வாரம் வீட்டிற்கு வரவேண்டியதாகிவிட்டது.



வழமையாக பரீட்சைக் காலங்களில் ஊருக்கு வராமல் ஆசிரியர் விடுதியிலே தங்கிவிடும் நான் அவசியதேவை காரணமாக வீட்டிற்கு வர வேண்டிய தாகிவிட்டது.

87களின் இறுதிக்காலம் போக்குவரத்தில் எதிர்கொள்ளும் இடர்பாடுகள், இராணுவத்தினரின் சோதனைச் சாவடிகளைத்தாண்டி வேலைக்குச் செல்ல வேண்டிய அவலம். அதனால் மாதத்தில் ஒரு தடவை ஊருக்கு வந்து செல்வது வழமையாகிவிட்டது.

நான் தங்கியிருக்கும் ஆசிரியர் விடுதியில் என்னுடன் நியமனம் பெற்ற யாழ்மாவட்ட ஆசிரியர்கள் இருவரும் வேறு பிரதேச ஆசிரியர்கள் நால்வரும் தங்கியிருந்தோம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து செல்பவர்கள் குறித்த நேரத்தில் பஸ் நிலையத்திற்கு வந்து ஒன்றாகப் பிரயாணம் செய்வது வழக்கம்.

இந்த வாரம் அப்பாவின் உடல் நிலை காரணமாக நான் மட்டுமே ஊருக்கு வர வேண்டியதாகி விட்டது. பரபரப்பாக இயங்கி அம்மாவிற்கு

உதவிகளைச் செய்து கொடுத்து விட்டுப் புறப்பட ஆயத்தமானேன். அப்பாவைக் கவனமாகப் பார்க்கும் படி கூறிவிட்டு அம்மா கட்டித் தந்த உணவுப் பார்சலையும், தண்ணீர் போத்தலையும் எனது கைப்பையிலே வைத்துக் கொண்டு தம்பியின் சைக்கிளின் பின் கரியலில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டேன்.

தாவடிச் சந்தியில் உள்ள பஸ்தரிப்பிடத்தை அண்மிக்கவும் பஸ்வரவும் சரியாக இருந்தது. அவசரமாக சைக்கிளை விட்டு இறங்கிய நான் “கோபி அப்பாவைக் கவனமாகப் பார் நான் வெள்ளிக்கிழமை வந்திடுவன் ...” கூறியவாறு பஸ்சில் ஏறுகின்றேன்.

யாழ் பஸ்நிலையத்தை அடைந்ததும் வவனியா செல்லும் பஸ் புறப்படத் தயாராக நிற்பதைக் கண்டு ஓடிச் சென்று பஸ்சில் ஏறிக் கொண்டேன். இருப்பதற்கு சீர் கிடைத்தது நின்மதியாக இருந்தது.

சீர்றில் இருந்தவாறு பஸ்சில் இருந்தவர்களை நோட்டமிடுகின்றேன். தெரிந்த முகங்கள் எதுவுமில்லை. பேச்சுத் துணைக்கு ஆட்களில்லாமல் இருப்பது மனதிற்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தாலும் யாராவது வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் வெளியே பார்வையைச் செலுத்துகின்றேன்.

வலி சுமர்ந்தவர்கள்

■ இராஜினிதேவி சிவலிங்கம் ■

பயணிகள் ஏறியதும் பஸ் புறப்பட்டது. பல இடங்களில் எமது வாகனத்தை இராணுவத்தினர் சோதனையிட்டதனால் தாமதமாகவே செல்ல வேண்டிய தாயிற்று.

ஆனையிறவு இராணுவச் சோதனைச் சாவடியில் பயணிகள் அனைவரையும் பார்த்து நடத்துனர் “எல்லாரும் உங்கள் பாக்குகளையும், அடையாள அட்டையளையும் எடுத்துக் கொண்டு இறங்குங்கோ...” அவர் கூறியதும் அனைவரும் பஸ்சை விட்டு விரைவாக இறங்குகின்றோம்.

நல்ல காலம் எனது கையில் அம்மா கட்டித்தந்த உணவுப்பார்சலும், தண்ணீர் போத்தலுமுள்ள கான் பாக்கு மட்டுமே இருந்தமையால் கையில் அடையாள அட்டையையும் எடுத்துக் கொண்டு பயணிகளுடன் இணைந்து கொண்டேன்.

வவனியா செல்லும் பஸ் ஆதலால் பயணிகள் அதிகமாக இருந்தனர். ஆதலால் சோதனைச்சாவடி யிலிருந்து தாமதமாகவே எமது பஸ் புறப்பட்டது.

கிளிநொச்சியில் பஸ்நின்றதும் பரபரப்பாக இறங்குகின்றேன். இராமநாதபுரம் செல்லும் தட்டி வானைத்தவற விட்டால் இன்று பாடசாலைக்கு ஸ்வதான் போட வேண்டும். வான் புறப்படுமிடத்திற்கு விரைந்து செல்கின்றேன். பயணிகளையும் அவர்கள் எடுத்துக்

செல்லும் பொருட்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு வான் புறப்படத்தயாராக நிற்கின்றது.

இராமநாதபுரம் செல்லும் தட்டிவானில் பயணம் செய்வது ஆரம்பத்தில் புது அனுபவமாக இருந்தபோதிலும் கால நகர்வில் அதுவே பழக்கமாகி விட்டது என்னென்பசல்கள், அரிசி, மா மூட்டைகள், மரக்கறி வகைகள் என பல பொருட்கள் வானில் ஏற்றப்பட்டும் சில சமயங்களில் அரிசி மூடைகளின் மேல் இருந்து கூட பயணம் செய்திருக்கின்றோம்.

தாமதமாக வந்தமையால் பயணிகளாலும், பொருட்களாலும் வான் நிறைந்து விட்டது. ஆனால் வேறு வழியின்றி அதில் ஏறி நின்று கொண்டேன். “ரீசர்... இங்க வாங்கோ... மலர்விழி... நீ எழும்பி நில் ரீசர் வந்து இருக்கட்டும்...” குரல் வந்த திசையைப் பார்க்கின்றேன்.

எங்கள் பாடசாலையின் பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கத்தின் செயலாளராக இருக்கும் தவமணி அக்கா தான் என்னை அழைக்கின்றார் என்பதைக் அவதானித்து அவர் அருகில் செல்கின்றேன். அவரது மருமகளான மலர்விழி எழுந்து நின்று தான் இருந்த இடத்தில் என்னை இருக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ள அதில் அமருகின்றேன்.

“என்ன ரீசர் நீங்கள் மட்டும் தனிய வாற்றிகள் மற்ற ரீசர்ஸ் வரேலையோ...” கேட்ட தவமணி அக்காவிற்கு “பரீட்சைக் காலமெண்டதால் அவை வரேல. நான் மட்டும் தான் அப்பாவிற்கு சுகமில்லை என்டு ஊருக்குப் போக வேண்டியதாகப் போச்சு...”

எங்களுக்கு நியமனம் கிடைத்த ஆரம்பத்தில் வெள்ளிக்கிழமைகளில் ஊருக்கு வந்து திங்கட்கிழமை களில் பாடசாலைக்குச் செல்வது வழமையாகி யிருந்தது. தட்டி வானிலிருந்து இறங்கிப் பாடசாலைக்குச் செல்லும் போது “யாழ்ப்பாணத்திலையிருந்து இங்க வந்து படிப்பிக்கிற வாத்திமாரெல்லாம் திங்கட்கிழமை 11 மணிக்கு வருவினம் பிறகு வெள்ளிக்கிழமை 11 மணிக்கு வெளிக்கிடுவினம். இவையால் எங்கன்ற பிள்ளையளின்ற கல்விதான் பாதிக்கப் படுகிறது...” என்று எமது காதுகளில் விழும்படி கூறியதை நாம் கேட்டிருக்கின்றோம்.

பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கப் பொதுக் கூட்டங்களில் அவ்வாறு ஆசிரியர்களைப் பற்றி ஒரு சிலர் கூறிய போது தவமணி அக்காதான் “நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலையிருந்து இங்க வந்து படிப்பிக்கிற ரீசர்சைசே குறை சொல்லாதேங்கோ. அவை ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலும் மாலையிலும் மேலதிக வகுப்பு எடுக்கிறவை நீங்கள் பிள்ளையளைக் கேளுங்கோ அல்லது இங்க வந்து பாருங்கோ எங்கன்ற பள்ளிக் கூடம் இப்பறிசல்ட்டில், விளையாட்டில், போட்டியளிலயெல்லாம் முன்னுக்கு வாறதுக்கு அவைதான் காரணம் இதையாரும் மறுக்கேலுமே...” அவர்கூறியதற்கு ஆதரவாகப் பெரும்பாலானவர்கள் எமக்குச் சார்பாக கதைத்து ஆசிரியர்களுக்கு எதிராக கதைத்த ஒரு சிலரின் வாயை அடைத்ததை நாம் நேரிலே கண்டோம்.

அவரின் இரு பிள்ளைகளாகிய அகிலன், செழியன் ஆகிய இருவரும் எமது பாடசாலை மாணவர்

கள். அகிலன் க.பொ.த சாதாரணதரப்பரீட்சையில் மிகச் சிறந்த பெறுபேற்றைப் பெற்று உயர்தர வகுப்பிற்குச் செல்வதற்கு முன்னர் திடை ரென்காணாமல் போய்விட்டார்.

அகிலனின் தம்பி செழியன் எனது வகுப்பு மாணவன். வகுப்பில் முதல் மாணவனாக விளங்கும் செழியன் படிப்பில் மட்டுமன்றி இணைபாடவிதான் செயற்பாடுகளிலும் சிறந்து விளங்குவதால் ஆசிரியர்கள் அனைவருக்கும் விரும்பத்திற்குரிய மாணவனாக இருப்பது தவமணி அக்காவிற்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

“ரீசர்... செழியன் இந்த முறை நல்லா பரீட்சை எழுதினதாகச் சொன்னவர். மாக்ஸ் எல்லாம் எப்பிடி ரீசர் ஒல் பரீட்சையும் வரப்போகுது...”

தட்டி வான் கோவிந்தன் கடைச்சந்தியால் திரும்பி வட்டக்கச்சி விவசாயப் பண்ணைக்கு முன் உள்ள வீதியில் சென்று கொண்டிருக்கும் போது இராணுவத் தினர் எமது வாகனத்தை இடைமறித்து எம்மை வாகனத்தை விட்டு இறக்கி சோதனையிட்டனர்.

தவமணி அக்கா என்னிடம் “ரீசர் இன்டைக்கு செழியன் சந்தைக்கு தேங்காய் கொண்டு போக வேணும் என்று சொன்னவர். நான் வேண்டாம் என்று சொல்லிப் போட்டு வந்தனான்னைக்கு ஒரேபதுமாக இருக்கு...” ஒரு மகனை பறிகொடுத்ததாயின்பரிதவிப்பு அவரில் தெரிந்தது.

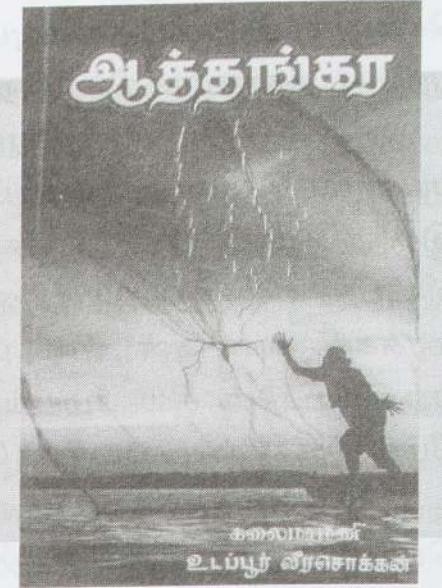
அவரிடம் “நீங்கள் போக வேண்டாம் என்று சொன்னால் செழியன் போயிருக்க மாட்டார். நீங்கள் பயப்பிடாமல் இருங்கோ...” அவரை ஆறுதல் படுத்தினேன்.

தட்டிவான் பயணிகளை ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டது. சந்தையை அண்மித்த போது மக்கள் கூட்டமாக நிற்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. சந்தையின் அருகில் உள்ள கடைக்குப் பொருட்களை ஏற்றி வந்தவர் அதனை இறக்குவதற்கு வானை கடைக்கு அருகில் நிறுத்துமாறு கேட்டுக் கொள்ள வான் கடைக்கு அருகில் சென்றது. அங்கே நின்ற மக்கள் பரபரப்புடன் ஓடுவதை அவதானித்த போது வாகனத்திற்கு அருகில் வந்த ஒருவர் “யாரோ ஒரு ஆளை சுட்டுப் போட்டாங்கள் அது தான் சனமெல்லாம் பரபரப்பாக ஓடினம்...” அவர் சொல்லி முடிப்பதற்கு முன் தவமணி அக்கா “ரீசர் நான் ஒருக்கா போய் பார்த்திட்டு வாறன்...” கூறியவர் எனது பதிலுக்குக் காத்திராமல் இறங்கி ஓடினார்.

கடைக்குரிய பொருட்களை இறக்கியதும் எங்கள் வாகனம் புறப்பட்டது. இறங்கிச் சென்ற தவமணி அக்காவைக் காணவில்லை. மக்கள் கூட்டமாக நின்ற இடத்திற்கு அருகாக வாகனம் வந்த போது “ஐயோ... செழியா என்னை விட்டிட்டு போட்டியே...” என்ற அலறல் காதில் விழுந்தது. என்ன நடந்திருக்கும் என்று ஊகிப்பதற்கிடையில் நான் இறங்க வேண்டிய பஸ் தரிப்பிடம் வந்து விட்டது.

நெஞ்சம் பாறையாய் கனக்க வாகனத்திலிருந்து இறங்கி பாடசாலைக்குச் செல்வதற்கான வீதியில் நடந்த என் மனக்கண்ணில் செழியனின் கள்ளங்கபடமற்ற புன்னைக் கூத்து முகமும், தவமணி அக்காவின் துயரம் தோய்ந்த முகமும் நிழலாட துக்கம் தொண்டையை அடைக்க கண்களில் பெருகிய கண்ணீரைத் துடைத்த வாறு விரைகின்றேன்.

உடப்புர் வீரசொக்களின் தோகுதிகளின் விமர்சன நோக்கு



புத்தளம் மாவட்டம் தமிழர்களின் இருப்பை, அதன் சிறப்பை பெருமையை கட்டியம் கூறும் பிரதேசமாகும். இப்பிராந்தியத்தில் என்னிருந்து தமிழ் கிராமங்கள் அன்று தமது இருப்பை அடையாளப்படுத்தி நின்றன. ஆனால் இன்று இக்கிராமங்கள் தன் தனித்துவத்தை இழந்து தனது அடையாளத்தை இழந்து அகப்புறக் காரணங்களினால் இருந்த இடமின்றி மறந்தும் மறைத்தும் போகின்ற இக்காலச்சூழலில் இதற்கெல்லாம் தலைநிமிர்ந்து தன் தனித்துவத்தை இழக்காமல் தம் கலை, கலாசாரம், பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பாதுகாப்பது மட்டுமன்றி ஏனைய இடர்கள் பல நேரிடும் போதெல்லாம் தாக்குபிடித்து தமது தனித்துவத்தை இழக்காமல் பிச்காமல் பாதுகாத்து வரும் இடமென்றால் அது உடப்பு என்றே கூறலாம்.

இந்த உடப்பு மண்ணுக்கு சிறப்புக்கள் பல உண்டு. பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களை பாதுகாத்து வருகின்றன. அத்துடன் தமது முன்னோர் காத்த மரபுகளை சடங்குகளை நேசிப்பவர்களாக இருந்தாலும் கூட மறுபுறம் கலை, இலக்கிய, நாட்டாரியல், நாடக துறையிலும் இம்மண்ணுக்கு தனித்துவமான வகிபாகம் அமைந்துள்ளதென்றால் மிகையாகாது.

இம்மண்ணின் பெருமைகளில் ஒன்றே கவிவளம் என்றே கூறலாம். இம்மண்ணில் வரகவிகளும் எழுந்த மான கவிபுனையும் ஆற்றலாளரும் கவிதையாளர்களையும் கொண்ட பூமி இது. இவ்வாறு வாழ்ந்த இக்கவிஞர் களின் படைப்புக்கள் குடத்தில் இட்ட ஒலியாக துளிர்விட்டுள்ளது. வெளியுலகம் காணாத சங்கதியாக இருந்து வருகின்றது பெருங்குறையே. இக்கவிபுனைாளர்களின் கவிதைகள் ஊஞ்சல் பாடலாக, கும்மியாக, எச்சரிக்கைகளாக, அம்பாப்பாடல்களாக துலங்கி நிற்கின்றன. இவைகள் நூல் வடிவாக ஆவணப்படுத்தப்படாமலே அதன் மகிமை சிறப்புக்கள் வெளியுலகம் காணாத சங்கதியாக இருந்து வருகின்றது. இது பெரும்குறையே. இம்மண்ணில் கவியாளர்களான கதிரவேல் புலவர், பெரியாண்டி அண்ணாவியார், சொக்கலிங்க பூசகர் வரிசையில் பெரி.சோமஸ்கந்தர், கி. ஸ்ரீகந்தராசா போன்றவர்கள் இம்மண்ணில் முகிழ்ந்து நின்று கவிபடைத்த கவியுள்ளங்களாகும். இதை உள்ளீடாக கொண்டு சமகாலத்தில் பலர் கவிதை புனைந்தாலும் முன்னோடியாக அகலக்கால் பதித்தவராக காணப்படுவர்தான் இம்மண்ணின் பெருமைக்குரிய கவிஞர் உடப்புர் வீரசொக்கன்.

பெரும்பான்மை தழுவில் அமைந்துள்ள உடப்புக் கிராமத்திலிருந்து சுமார் நான்கு சகாப்த காலமாக இளம் வயதில் மரபுக்கவிதைத்துறையில் தன்னை அடையாளப்

படுத்திய உடப்புர் வீரசொக்கன் தனது இலக்கிப்பணியை விரிவுபடுத்தி சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, நாடகங்கள் அறிவிப்புக்கள், பக்தி எழுத்து, விமர்சனம் என பல பரிமாணத்தில் இலக்கியத்துறையில் அகலக்கால் பதித்து வருகின்றார்”.

இவரின் கவிதைப் புனைகள் ஈழத்தின் முன்னியை பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் என்பனவற்றில் கூட்டுவிட்டு பிரகாசித்துள்ளன. இவரால் கங்கைநீர் வற்றவில்லை(1990), உப்புக்காத்து(2009), ஆத்தங்கர(2020) என்ற மூன்று தோகுதிகளையும் பாக்கள் தரும் பூக்கள் (2019) என்ற சிறுவர் பாடல்களையும் யாத்து வெளியிட்டுள்ளார். தான் சிருஷ்டித்துள்ள கவிதைக்கு கட்டியம் கூறுவதாக இருப்பது முன்னாள் இராஜாங்க அமைச்சர் அஸ்வரினார் பாராளு மன்றத்தில் தனது கவிதை ஒலித்து ஹண் சாட்டில் பதிவேற்றியமை தனது கவிதைக்கு கிடைத்த அங்கீகாரம் எனவும் நயம்பட உரைக்கின்றார்.

பழையொன மரபுசந்தப்படிமங்களில் ஊறிப்போன கவிதை ஊற்றில் தன்னை இனம்காட்டியவரான கவிஞர் வீரசொக்கன் பழையன கழிதலும் புதியன புகுவதும் என்ற சமகால கவிதை ஒட்டத்தில் தன்னை இசைவாக்கம் கொண்டு புதுக்கவிதைக்குள் புகுந்து பல கவிதைகளையும் வடிவமைத்துள்ளார். உடப்பு இளம்தாரகை வட்டம் அனுசரணையுடன் ஆத்தங்கர கவிதை தோகுதியும் பாக்கள் தரும் பூக்கள் சிறுவர் பாடல் இருதொகுதிகளும் அன்மையில் உடப்புறீ கிருஷ்ண ஆரம்பபாடசாலை மண்டபத்தில் 2021.04.21 திகதி திரு.தொண்டமான் தலைமையில் வெளியிடப்பட்டது. பிரதம அதித்தியாக முன்னாள் உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர் கனகசிவபாத சுந்தரம் கலந்து கொண்டார்.

ஆத்தங்கர கவிதை தோகுதியில் 64 கவிதைகளும் பாக்கள் தரும் பூக்கள் சிறுவர் பாடலில் 40 பாடல்கள் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளன. இருதொகுதிகளும் இரண்டு வண்ண அமைப்புடன் கவிதை முகப்பும் காத்திரமான முறையில் வெளிவந்துள்ளது. ஆத்தங்கர 100 பக்கத்துடனும் சிறுவர் பாடல் 54 பக்க அமைப்புடமும் வெளிவந்துள்ளது. இன்றைய சமகாலதழுவில் இலத்திரனியல் விரிவாக்கம் இளைய பரம்பரையினரை படாதபாடு படுத்தும் தழுவில் வாசிப்பு என்பது பின்னடைந்துள்ளது. பெரும்பான்மை தழுவில் இவ்வகையான வெளியீடுகள் வருவது காலத்தின் கட்டாயமாகும். நூலாசிரியர் தன் சொந்த முயற்சியினால் அவ்வகையான வெளியீடுகளை வெளியிட்டுள்ளமை அவரின் இலக்கியத்தின் பால் ஏற்பட்ட ஈடுபாட்டை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

வீரசொக்கனின் பன்முக ஆற்றலின் வெளிப்பாடாக இவ்வாண்டில் சிறுவர்பாடல் சிறுகதை தோகுதி

உடப்பின் இலக்கிய ஆய்வுபரப்பை முன்னிலைப்படுத்தி இலக்கிய ஆய்வு போன்ற தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். இவரின் ஊடக அனுபவமும் இலக்கியத்தாகமும்பல் பரிமாண ஆளுமைப்பண்பும் இவரின் இசைவாக்கத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுவதாக இவ் வெளியீடுகள் வெளிவர இருக்கின்றன. இந்த ஆத்தங்கர தொகுதியில் காத்திரமான கவிதைகள் கருத்தாக்கம் கொண்டதாக இருக்கின்றது. இத்தொகுதியில் பிரசமான கவிதைகள் அத்தனையும் முன்னிலைப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் கவியரங்கு களிலும் பாடப்பட்டு பிரசரிக்கப்பட்டன.

இக்கவிதைகளில் தொனிப்பொருளாக இருப்பது ஆன்மீக உணர்வை எடுத்தேம்புவதுடன் தமிழனின் துன்பில் வாழ்வு பின்புலத்தையும் கொட்டி நிற்பது நிதர்சனமாக வெளிப்பட்டு யதார்த்தத்தை நிதர்சனத்துடன் பார்க்கக்கூடிதாக இருக்கின்றது.

ஒருவனின் வாழ்வாதாரத்துக்கு மூலவேர் உழைப்பு. உழைப்பை முன்னிலைப்படுத்தி முன்னேறிய வர்கள் பலர். ஏழ்மையில் பிறந்து உழைப்பு மூலம் முன் னேறி உலகமே ஒருவனின் உழைப்பின் முன்னேற்றத்தை திரும்பி பார்க்க வைப்பதென்றால் உழைப்பின் தார்ப பரியத்தை என்னவென்று சொல்லுவது. கவிஞரின் பார்வையில் இவ்வாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“உழைப்புஒருபோதும்
தொலைவதில்லை
என? வீத்தலைவன் நெப்போலினும் -ஒரு
விறகு வெட்டும்
உழைப்பாளியே
தோல்வியில் உழன்று சாதனைபுரிந்த
ஆபிகாம் லிங்கன் கூட
செருப்புதைக்கும் தொழிலாளியின்
தனையனே”

ஆம் தாய் பத்துமாதம் சமந்து பகலிரவாய் கண் விழித்து பாலூட்டி சீராட்டி கண் இமைபோல் காத்து பாதுகாத்து வளர்ப்பவள் அம்மா அந்த மாதாவின் பாசத்துக்கு ஈடுஇனை ஏது, தாயன்பின் ஊற்றை கவிஞர் இவ்வாறு வடித்துத்தந்துள்ளார்.

“மழலையாக மன்னில் தவழ்ந்த
போது மகிழ்ந்து நின்றாயே..!
கழிவிறக்கம் பூண்டென்னை
கட்டி அணைத்தாயே
கண்ணிமை போல் காத்தென்னை
வளர்த்து வாழ வைத்தாய்
மன்னில் தவழவிட்டென்னை
மதிமகிழ்ந்து தவத்தாயே” என்றும்,

கடலைக் கண்டு களித்து இன்பம் பூரித்து ஓடியாடி விளையாடி இன்பம் பூரித்து மகிழ்ந்தோம். அந்த கடலே எமனாக வந்து எம் உயிர்களை கொண்டொழித்தது சனாமி என்ற வடிவத்தில். சனாமி தந்த வேதனைகள், துயரங்களை முன்பியல் நிகழ்வுகளை இவ்வாறு வடித்துள்ளார் “கொடுமைபுரிந்த சனாமி” என்ற தலைப்பில்.

“காலைக்கத்திரவன்
கண்விழிக்கும் முன்னே
மாயமாக வந்தெம்மை
மரணத்தை தந்த
மாகடலே
நித்திரை கொண்டொழிக்கும் முன்னே

நிம்மதியை கலைத்தக கடலே

நிர்க்கதியாக்கியதும் நீயே

அப்போதுநீ விளைத்த

கொடுமைகள் சோதனைகள்

நினைத்தாலே

கடலே இப்போதும் உள்ளம் உருகுகின்றதே”

அத்துடன் பாக்கள் தரும் பூக்கள் சிறுவர் பாடலின் தனது கவிதை புலத்தை இவ்வாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

குழந்தை இலக்கிய ஆற்றுகை இன்று முனைப்பு பெற்று வரும் சமகாலத்தில் உடப்பு பிரதேசத்திலிருந்து உடப்புர் வீரசோக்கனின் கண்ணி முயற்சியாக “பாக்கள் தரும் பூக்கள்” சிறுவர் பாடல் தொகுப்பு இப்பிரதேசத்தின் இலக்கியத்துறைக்கு திருப்புமுனையாகும்.

இப்பாடல் தொகுப்புக்கு உடப்பு தமிழ் மதிழ் மகா வித்தியாலயத்தின் அதிபர் சி.க.நேமி தனது அணிந்துறை யில் சிறுயோர் கல்வியில் முன்னிலைப்படுத்தப்படுவது நிறங்கள், காட்சிப்படங்கள் ஆடல், பாடல் விளையாட்டு என்பன சிறுவர் மனதில் மகிழ்ச்சி, உற்சாகம், விழிப்புணர்வு என்பன முக்கியமாகும். சிறுவர்களுக்கு கற்பிப்பதை விட பாடல்களையே சிறுவர்கள் இரசிப்பார்கள் என்பது வே உளவியல் உண்மையாகும். இந்த வகையில் கலாபூஷணம் உடப்புர் வீரசோக்கன் அவர்களால் எழுப்பட்ட சிறுவர் வரைவிலக்கண பாடல் தொகுப்பாக பாக்கள் தரும் பூக்கள் ஒரு முன்னுதாரணமாகும்.

இத்தொகுப்பில் கலைமகளே போற்றி தொடக்கம் தாயல்லவா, அரவணைக்கும் தாய், மெழுகாக உருகியவள், அன்னைக்கு ஓர் கடிதம், கணம் பண்ணு, ஒன்று தொடக்கம் பத்தை அறிவோம் என்ற 39 பாடல் அலங்கரித்துள்ளன. ஆசிரியர் தன் தாய்நாடாக இலங்கை திருநாடு என்ற பாடல் அவ்வாறு அமைகின்றது.

சிங்களமும் செந்தமிழும் நாம்பேசம் மொழி இந்நாடு மதங்கள் போற்றும் நாடு-மன

வளங்கள் பூத்த நாடு

பெரியோர் தந்த நாடு-பல

அறிஞர்கள் கண்ட நாடு-பழைய

பாரம்பரியமான நாடு-பல

பண்புகள் தவழ்ந்த நாடு

ஓவ்வொரு நாட்டுக்கும் அந்த நாட்டு அடையாளத்தை பெருமைப்படுத்துவது தேசிய கொடிகள். அந்த வகையில் ஓவ்வொரு பிரஜைகளும் தேசிய கொடியை கண்ணியப்படுத்துவார்கள். இக்கொடிக்கு மரியாதையும் மதிப்பும் ஓவ்வொருவரின் கடமையாகும். எது தாய் நாட்டின் தேசிய கொடியானது சிங்கக் கொடியாகும். அக்கொடி பற்றி ஆசிரியர் இவ்வாறு வடித்துள்ளார்.

சிங்கக் கொடி-எம்

நாட்டின் தேசியகொடி

வீர்கள் புகழ் படைத்த

வெற்றிக்கொடி சிங்கக் கொடி

இவ்வகையான சிறுவர் பாடல்களுடன் பாக்கள் தரும் பூக்கள் தொதி முகிழ்ந்து நிற்கின்றது.

வட, கிழக்கு, மலையகம் போன்ற பகுதிகளிலிந்து விடுபட்டு பெரும்பான்மை தழலில் வாழும் உடப்பு போன்ற பிதேசங்களில் இவ்வகையான புனைவு இலக்கியங்கள் வெளிவருவது ஆவணப்படுத்துவது காலத்தில் கட்டாய தேவையாகும். இப்பணியில் ஈடுபாட்டுடன் உழைத்துவரும் உடப்புர் வீரசோக்கனின் பணி சிறப்புக்குரியது.



நற்றேஷ்பாடல் (சாங்க இலைக்கூயம்)

1.

இனிய வசந்தம் எங்கும் வீசுதே
இன்ப நினைவு வந்து மோதுதே
பூக்கள் மலர்ந்து அழகாய் சிரிக்குதே
புது வண்டு தேனைக் குடிக்குதே
குளிர் ஒடையில் நீந்தி மகிழவோ?
என்று தலைவியின் இதயம் சொன்னதே
எழில் கனவுகள் பலவும் கண்டதே..!

2.

குறிஞ்சி நிலத்தின் குலமகள், எங்கள்
குலத்தைக் காக்கும் திருமகள், திங்கள்
முகமேன் வாடுதே? அழகிய மேனியேன்
மெலியுதே? காரணம் எதுவும் நானறியேன்
என் காவலை மீறி நோய் வந்ததே?
எப்படி உரைப்பேன் மன்னர்க்கு என்று
செவிலித்தாயும் துயர் கொண்டாள்
செய்வ தறியாது மனம் நொந்தாள்

3.

தலைவியின் சோகம் கண்டேன்
தளிர்மேனி வாடக் கண்டேன்
அலையென மோதி உள்ளம்
அலைந்திடும் நிலையைக் கண்டேன்
சிலையென அமர்ந்து கொண்டாள்
சிரிப்பினைத் தொலைத்து விட்டாள்
கலைந்திடா அவள் நினைவின்
கதையினைச் சொன்னாள் தோழி

4.

அழகான தினைப் புனத்தில்
ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்திருந்தோம்
மழலைமொழி பேசும் கிளிகள்
மைனாக்கள் குருவி இனங்கள்
ஆலோலம் கேட்டு ஓட
அங்கெல்லாம் மகிழ்ந் திருந்தோம்

5.

தினைப்புலம் காவல் செய்தே
ஆனந்தமாய் அங்கு நின்றோம்
உச்சிப் பொழுதில் நல்ல
மழையும் பொழியக் கண்டோம்
ஓடி வந்த அருவி நீரில்
ஆடினோம் பாடி மதிழ்ந்தோம்
புதுமலர் பறித்துச் சூடிப்
புறப்பட்டோம் என்றாள் தோழி

6.

அந்த நேரம் காளை ஒருவன்
வில்லம்பினைத் தாங்கிய வண்ணம்
வேட்டை நாய்கள் சூழ
வந்தனன் அழகிய வண்ணம்
அஞ்சினோம் நாய்களைக் கண்டு
நடந்தோம் விரைந்த வண்ணம்
தடுத்தனன் இன்சொல் பேசி
நம் கூந்தலைப் புகழ்ந்த வண்ணம்

7.

கண்டதுண்டோ சொல்லுங்கள் - கன்னியரே
கண்ணுக்கினிய பொருளை
காலமெல்லாம் நான் தேடிய - சொத்தை
களத்தில் தொலைத்து விட்டேன்
காணவில்லை யென்று இங்கே - நீங்கள்
கலங்கினால் மட்டும் போதுமா?
கனியறும் உங்கள் வார்த்தையாலே - என்னுடன்
கதைத்து மகிழக் கூடாதா?

8.

இவ்வண்ணம் ஏழ்மையாக - எங்களை
இரந்து கேட்ட பொழுது
அவ்விடம் மதயானை ஒன்று - அசைந்து
அதிவேகமாக வந்ததே அருகில்
எவ்வாறு தப்ப முடியும் - என்று
ஏங்கியே நம்பி அருகில்
பவ்வியமாய் நெருங்கி நின்றோம் - அவனோ
பயம் கொள்ள வேண்டா மென்றான்

9.

அருள் கனிந்தான் இளைஞன் நங்கைக்கு
அம்பெடுத்தே தொடுத்தான் யானைக்கு
மருள் கொண்டே ஓடியது காட்டிற்கு
மலர் விழிகள் கூப்பின கை அவனுக்கு
முருகனுக்கு நன்றி உம்மைக் கண்டதற்கு
மனம் முடிப்பேன் மாலை சூடித் தலைவிக்கு
அருவி நீரெடுத்து உறுதியிட்டான் தெய்வத்திற்கு
அப்பொழுது இருள் சூழ எமைச் சேர்த்தான் ஊருக்கு

10.

நற்குடியில் அவதரித்த உயர் தலைவன்
நல்லொழுக்கம் நாயகமாய் கொண்ட சீலன்
கற்றதனால் சாஸ்த்திரங்கள் தெரிந்த வீரன்
கண்ணியமும் புண்ணியமும் காக்கும் சேயோன்
பொற்புடையாள் ஆறு கடந்து நாளும்
பொன்னரசி பூ முகத்தைக் காண வந்தான்
கற்புடையோன் இராப்பகலாய் கண் விழித்து
கடும் நோய் கொண்டே காதலானான்

11.

குறிஞ்சியின் மகனே அழகிய
குழுதம் போல் மலர் விழியே
வெறி கொண்டேன் உனை எண்ணி
வெண்ணிலவே கையில் வராயோ?
அறியேன் உனது உள்ளத்தை
ஆழியில் துரும்பானேன் என்
பொறிகள் அடங்கும் முன்னே
ஆதரித்தெனை ஆட்கொள்வாய் நீயே!

12.

ஆதவன் மேற்திசை புகுந்தான்
அவனின் காதலி பூமகள் தன்னை
வேதியில் செய்திட லானான்
வான்மகள் நாணிச் சிவந்தாள்
சீதம் நிறைந்த குறிஞ்சியிலே
செவ்வேள் தரிசனம் தருகின்றான்.
சோதியின் சுடர்கள் மனைகளிலே
சோபனம் தந்து மினிர்ந்தனவே

13.

தலைவனின் வேட்கை ஒருபுறம்
அவன் உயர்குலப் பண்பு மறுபுறம்
உள்ளத்தை உருக்கிவிட்டதால்
காமன் நோய் கொண்டு அலைந்தனன்
காதல் தலைவியோ ஏங்கித் தவித்தனள்
மனங்கள் இரண்டும் ஒன்றாய்க் கலந்தன
இன்பநிலை கண்ட குறிஞ்சிப் பூவினம்
தம்முகை வெடித்து மலர்ந்தன

14.

காந்தள் ஆம்பல் அனிச்சம்
குவளை குறிஞ்சி கூவினம்
தேமா வாகை மருதம்
பாதிரி சண்பகம் மல்லிகை
மூல்லை குல்லை தில்லை
வாழை தாழை தாமரை
மௌவல் கொன்றை காஞ்சி
அசோகம் நந்தி தும்பை
சந்தனம் அகில் ஏருக்கு என
தொண்ணூற்றொன்பது மலர்களும்
குறிஞ்சி நிலத்தில் மலர்ந்தன

15.

பதினாறு வருசம் வரை என்
பெற்றோரின் வசம் இருந்தேன
பதினாறு நாளிகை வரமுன்னே
அவர் வசம் ஆகிவிட்டேன்.
காவலை மீறி வந்துவிட்டேன்
கனவினிலும் என்னை இழந்துவிட்டேன்.
எவரெனத் தடை செய்தாலும்
எப் பிறப்பிலும் அவருடன் வாழ்வேன்.

16.

காதல் போர்க்களம் மூண்டதே
தடை செய்திடலினி முடியுமா?
தலைவன் தலைவி மனங்களில்
காமனின் கணைகள் பாய்ந்தன
மதயானைகள் இரண்டும் போரிலே
மோதலைத் தடுக்க முடியுமா?
தோழியின் வார்த்தை பலிக்குமா?
தீயும் பஞ்சம் மூண்டெ ரியுமே!

17.

குறிஞ்சித் தலைவன் ஆற்றோரம் - நல்
மாபலாக் கனிகளை சுவை யூட்டும்
நறிய தேனும் சொரிந்து விழும் - நீரில்
நன்றாய்க் கலந்து சுனை யோடும்
பிரியமுடனே வண்ண மயில் - வந்து
பரதம் ஆடி அதைக் குடிக்கும்
அரிய வகையாம் ஆட்டத்தை - இங்கே
தாளம் தப்பி ஆடியதே!

18.

குறிஞ்சியின் மலரே...!
உன் தலைவன் மிக இனியவன்!
விருந்தோம்பும் பண்பு
விருப்புடன் உடையன்!
இரப்போர் விருந்தினர்
அனைவர் தமக்கும்
இல்லை எனக் கூறாது
அள்ளி அள்ளி கொடுப்பவன்
அவர்கள் உண்ட பின்பே
அவன் உண்ணும் பண்பினன்
மிகுதி உணவை மட்டும்
தலைவியின் கையால்
வாங்கி உண்ணும்
இனிய வரத்தை விருப்புடன் உடையன்
இறைவனிடம் இதனை
இறைஞ்சிக் கேட்பேன் என்று
ஆற்று நீரை அள்ளிக் குடித்தே
சத்தியமும் செய்து நின்றான்
என்று தோழி நயம் பட உரைத்து
அறத்தின் வழியில் நின்றாள்
தலைவியின் உளமோ
குறிஞ்சி நீர் போல்
குளிர்ந்து மலர்ந்தது.



எதிர் மறை

அந்தளவுக்கு கட்டுப் பாடு... ஆனால் எனக்கெல்லாம் வீட்டில் உள்ள அனேகாலம் துறந்து விட்டவர்களை வெட்டி விட்டு, கள்ளமாக சாப்பாட்டு கடைக்குப் போய் என்விறு என்ன ஆசிர்வதிக்குமளவிற்கு விருப்பப்பட்டதனைத்தும் சாப்பிடுவேன்”

“அதெல்லாம் சரி! அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்! நான் கேட்பது எனது மனதுக்கு இணைவு இல்லாத உன்னுடையதான் இந்த உணவுப் பழக்கம்?”

“அதைக் கேட்கிறாயா நெல் வயலிலே காவல் குடில் என்று ஏன் போட்டதாயிருக்கிறது தெரியுமா...? வயல் காவலுக்கென்று அங்கே போய் இரவும் பகலும் மிருகங்கள் வயலை நாசமாக்காமல் காவல் காப்பதற்குத்தான் குடில் போடப் பட்டிருக்கிறது என்று நீநினைப்பாய் அப்படித்தானே?”

“ஓமோம்... வெற்றிலையைப் போட்டு மெல்லுவதும் துப்புவதும், பீடி சுருட்டு பத்துவதும், ரொட்டி போட்டு தின்பதுமாகத்தான் காவலுக்கு போனவர்களது பாடு இருக்கும் என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்”

“ஆ... நீ. அப்படி கேள்விப்பட்டது மாத்திரம் தான் உண்டு... ஆனால் உன் குடும்பத்தைப் போல்லாது எங்கள் குடும்பமானது விவசாய தொழில் குடும்பமல்லவா? அதனால் இந்த காவல் கொட்டிலுள்ள பிரம்பு பறன்

பாம்பின் உடல் அசைவுகளைக் பார்த்தாலே வெறுப்பாக இருக்கிறது. இந்த பாம்பை எப்படி இந்த மனிதர்களெல்லாம் சாப்பிடுகிறார்கள். பாம்புக் கறி, தவளைக் கறி, ஆயை இறைச்சிக் கறி, நத்தைக் கறி, கடல் அட்டைக் கறி, பூச்சி கறிகளின் பொரியல், புழுக் கறி என்று இவற்றை சாப்பிடுவர்களை வேடிக்கை பார்க்கலாம். ஆனாலும் கையில் அந்தக் கறியை முதன் முதலாக எடுத்து எப்படி என்னைப் போன்ற ஒருவன் தின்பது. சுகந்தன் இவ்வாறு ஜேம்ஸ் சொன்னதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு மேலும் யோசித்துப் பார்த்தான்.

“ஜேம்ஸ் சாப்பாட்டு விஷயத்திலே சொல்லப்போனால் நீ மிக அதிரகசியத்துக்குள் ஜீவிப்பவன் மாதிரித்தான் உன்னைப் பற்றியதாக எனக்கு தெரிந்திருக்கிறது. நீ முன்னமும் எனக்கு பாம்பு, ஆயை, தவளை, கடலட்டை என்று ஏதேதோ வெல்லாமோ சொன்னாய்... ஆனாலும் ஏதோபொய்த் தோற்றத்தை நீ உருவாக்கிக் கதைக்கிறாய் போலும்... என்றாலிலேதான் நான் அதிலே அதிக கவனம் வைக்கவில்லை. ஆனாலும் இப்போது இந்த விஷயத்தை திரும்பவும் உன் வாயாலே எனக்குக் கேட்க வேண்டும் போல எனக்கு இருக்கிறது. அது சரி ஜேம்ஸ், நீ மற்றையயெல்லாவற்றையும் விட இந்த பாம்புக் கறியைச் சாப்பிட்டிருப்பதாக சொன்னாய், இது எப்படி உனக்குப் பழக்கம்... உன் வீட்டிலேயும் இப்படி கடல் ஆயை, கடல் அட்டை, கறி என்று சாப்பிடுவார்களா?”

“நோ நோ அங்கே வீட்டில் அதற்கு அப்படி சாத்தியமே இல்லை சுகந்தன்.. வீட்டிலே அம்மா, தங்கைகள், தம்பிமார், என்று உள்ளவர்கள் எல்லோருமே, மச்சம் மாமிசம் தின்னும் ஆசைகளை அனேககாலம் துறந்து விட்டவர்களாகத்தான் சொல்லப்போனால் இருக்கிறார்கள்.. அம்மா, நாட்கள் தினங்கள் பார்த்து அந்தநாளில் குளத்தைப்போல சட்டியிலே சாம்பார் வைப்பார், அதோடு சில மரக்கறி உணவும் சமைத்து எல்லோரும் மூன்று நேரமும் ஆனந்தமாக அவர்கள் சாப்பிடுவார்கள்.”

“அப்போன்பாடு?”

“நான் தனியே என்ன செய்வது. எங்கெங்கோ உள்ள கோயில்களெல்லாம் திருவிழாவுக்கென்று கொடியேறிவிட்டால் வீட்டில் உள்ள எல்லோரையுமே சாப்பாட்டினால் புனிதனாராக்கி விடுவாள் எங்கள் அம்மா... அவளுடைய விரதம், சுத்த போசனத்தைப் பார்த்து, அந்த தேவர்களே போற்றுவார்கள்,

அந்தளவுக்கு கட்டுப் பாடு... ஆனால் எனக்கெல்லாம் வீட்டில் உள்ள அனேகாலம் துறந்துக் கொள்கிற உபவாசப் பொறுமையைக் கடைப்பிடிப்பதற்கான மனம் இல்லை... நான் இப்படி உள்ளதளைகளை வெட்டி விட்டு, கள்ளமாக சாப்பாட்டு கடைக்குப் போய் என்விறு என்ன ஆசிர்வதிக்குமளவிற்கு விருப்பப்பட்டதனைத்தும் சாப்பிடுவேன்”

“அதெல்லாம் சரி! அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்! நான் கேட்பது எனது மனதுக்கு இணைவு இல்லாத உன்னுடையதான் இந்த உணவுப் பழக்கம்?”

“அதைக் கேட்கிறாயா நெல் வயலிலே காவல் குடில் என்று ஏன் போட்டதாயிருக்கிறது தெரியுமா...? வயல் காவலுக்கென்று அங்கே போய் இரவும் பகலும் மிருகங்கள் வயலை நாசமாக்காமல் காவல் காப்பதற்குத்தான் குடில் போடப் பட்டிருக்கிறது என்று நீநினைப்பாய் அப்படித்தானே?”

“ஓமோம்... வெற்றிலையைப் போட்டு மெல்லுவதும் துப்புவதும், பீடி சுருட்டு பத்துவதும், ரொட்டி போட்டு தின்பதுமாகத்தான் காவலுக்கு போனவர்களது பாடு இருக்கும் என்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்”

“ஆ... நீ. அப்படி கேள்விப்பட்டது மாத்திரம் தான் உண்டு... ஆனால் உன் குடும்பத்தைப் போல்லாது எங்கள் குடும்பமானது விவசாய தொழில் குடும்பமல்லவா? அதனால் இந்த காவல் கொட்டிலுள்ள பிரம்பு பறன்

என்பது எனக்கும் படுக்கை அறையாகவும் வயல் நெல் விளைவிக்கும் காலத்திலாக இருக்கிறது. அந்தப் பறனில் பகலிலும் எப்படி படுத்து நான் நெடுநேரம் கிடப்பது? அதனால் பக்கத்து வயல் காவல் கொட்டில்களுக்கும் நான் போவேன். அங்கே வேறு வேறு வயல்களின் காவல் குடிலிலுள்ளவர்களும் எனக்கும் அங்கே போய் இருந்த வேளையிலேதான் நண்பர்களானார்கள்."

"அவர்கள் உன் அளவு வயதுக்காரர்களா?"

"இல்லையில்லை! அவர்கள் பழம் நசித்துதின்ற வயது கடந்து கொட்டைப்போடப் போகிறதான் வயது... ஆனாலும் துண்டு துண்டாக உடல் உடைந்து போகாத எடுப்பான தோற்றம் அவர்களுக்கு! வயல் வேலையில் பாடுபட்டு உழைப்பவர்கள்லல்லவா அவர்கள்!"

"அப்போ அவர்களோடு சேர்ந்த பிறகுதான் நீ இவற்றையெல்லாம் பிறகு சாப்பிடுவதற்கு பழகினாயா?"

"ம்... அவர்களிலே ஒரு நடுத்தர வயதுள்ள மனிதர்தான் இப்படியான உணவுகளை எனக்கு முதலில் தான் சமைக்கும் போது எனக்கும் இதை ருசித்துப் பார் என்று கொடுத்தார்..."

"சரி அப்படி எல்லாம் உனக்கு அவர் கொடுத்து விட்டார்... நீ அதை, இது என்ன ஒரு சாப்பாடு என்று ஒன்றுமே கேட்காமல் சாப்பிட்டாயா?"

"இல்லை! அவர் முதலில் என் மனதை தெளிவாக்க பல விஷயங்களை எடுத்து சொன்னார். மனம் என்ற ஒன்றை கொண்டவன்தான் மனிதன் என்று அவர் முதலில் சொன்னார்.. சாப்பாட்டு விஷயத்திலே உடலும் மனமும் ஒத்துழைத்தால் எதையும் நாங்கள் சாப்பிடலாம்தானே என்றும் அவர் சொன்னார்... நாங்கள் கடல் உணவுகளிலேயே இறால் சாப்பிடுகிறோம்... நண்டு சாப்பிடுகிறோம்... கணவாய் சாப்பிடுகிறோம்.. விலாங்கு மீன் சாப்பிடுகிறோம். அவை போன்றவைதானே இவையும்... சிகப்பு இந்தியர்கள் குரங்கை நெருப்பில் வாட்டி ருசிக்கத்தின்கிறார்கள். சீனர்கள் இப்படி எதையெல்லாமோ சாப்பிடுகிறார்கள்... நாங்களும் விரும்பினால் இவை எல்லா வற்றையும் சாப்பிடலாம்தானே? இந்த உணவுகளை ஒரு முறை சுவைத்து விட்டால் எல்லா அஞ்ஞானமும் உடனே மறைந்துப் போகும் என்றும் அவர் சொன்னார். அதன் பிறகு இதை ரசித்துப்பார் என்று ஒரு துண்டுக் கறியைச் சுட்டி முடியைத்திறந்து எடுத்து எனக்கு தந்தார்"

"அது என்ன! என்று நீ அவரிடம் அப்போது கேட்கவில்லையா?"

"ம் கூம் கேட்கவில்லை"

"அவரும் ஒன்றும் அப்போது அது பற்றி உனக்கு சொல்லவில்லை"

"விளக்கமாக முன்னே அவர் இதையெல்லாம் எனக்கு சொல்லியிருந்தாரே"

"அப்போ உடனே நீ அதை சாப்பிட்டாயா? மனம் குணம் அதிலே ஏதாவது பிடிப்பட்டதா?"

"மச்ச வாசனை மல்லிகை மனம் மாதிரியாக இருக்குமா?"

"சரி அதை அப்படியே நீ ஒரு கடி கடித்தாய்" சொல்லியதோடு சுகந்தன் எச்சிலை விழுங்கினான். "அது அது உனக்கு வாயில் வைத்து சாப்பிடுகையில்

எப்படி இருந்தது?" என்று பிறகு அவனை கேட்டான்.

"ஏதோ முரல் மீன் கறித்துண்டு மாதிரி இருந்தது"

"ஆக... என்ன அது?"

"தெரியவில்லை"

"அதன்ருசி"

"ம்.ம்...ம்."

"பிறகு என்ன அது என்று அவர் சொன்னார்"

"பாம்பு... பாம்..பாம்!"

"நான் நினைச்சன் அதுதானென்டு.. சரி உனக்கு அவர் விஷயம் போட்டு கைத்தும் வெறுப்பு வர வில்லையா? நீ அப்போ உன் கையிலிருந்து முழுத் துண்டையும் பிறகு சாப்பிட்டு விட்டாயா?"

"அவரின் முகத்தை நான் பார்த்தப்படியே எல்லாவற்றையும் முழுதாக சாப்பிட்டு விட்டேன்."

"அடப்பாவி உனக்கு அது நன்றாக இருந்ததா?"

"ம்.. ம்ம.."

"சும்மா சொல்லப்பிடாது நீ ஒரு ராட்சதுப் பிறவி தான்... சரி நீ இப்படி சாப்பாட்டிலே வென்றெடுத்த மற்றைய விஷயங்கள்... ஆமைதவளை போன்றவை எல்லாம்"

நெஞ்சை அசைத் துவிடும் யோசனைகள் ஊசலாட சுகந்தன் கேட்டான். அவன் கேட்டதற்கு ஜேம்ஸ் சுதந்திரமாக ஒளிவு மறைவில்லாமல் எல்லா வற்றையும் சொல்லதயாரானான்.

"சுகந்தன் எல்லாவற்றையும் வெறுப்பு இல்லாமல் தின்னலாம் என்ற மன நிலை வந்தால் எவற்றையுமே சாப்பிடலாம். இதுவும் ஒரு ஞானம் அடைவதற்கான வழிதானே.. இந்த உலகிலே சாப்பாட்டிற்கான சில உண்மைகளை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு அதுதான் மனிதன் சாப்பிடக் கூடியதான் முழுவதுமான உணவு என்று மச்சம் மாமிசம் சாப்பிடுபவர்கள் இதை சொல்ல முடியுமா"

"இதென்ன கதை நீ சொல்வது அதற்காக நீ சொன்னவற்றையெல்லாம் எல்லோரும்தான் தின்ன முடியும் என்று நீ சொல்ல முடியுமா என்ன?"

"இல்லை இல்லை அப்படி நான் சொல்ல வில்லை இவற்றை தின்பது தின்னாதது அவர் அவர் இஷ்டம்... ஆனாலும் இதை சாப்பிடுபவர்களை வெறுக்க முடியாது தானே? அகோரிகள் எனப் பட்டவர்கள் செத்த பின்ம் ஏரிகிற போது கறி என்று அந்தப் பின்தலிலுள்ள சில உறுப்புக்களை ஒரு ஆயுதத் தால் கிண்டி எடுத்து சாப்பிடுகிறார்கள்.. இரண்டாம் உலகப் போரில் அகப்பட்ட ரஸ்சிய நாட்டு மக்கள் போரின் போது சாப்பாடில்லாத பட்டினி கிடப்பில் செத்த பின்னங்களைக் கூட சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள்... இடி அமீன் என்பவனும் மனித மாமிசம் தின்றானாம்... செத்த பின்ததைத்தின்பவர்கள் இன்னமும் தான் இருக்கிறார்கள்... உயிருள்ளவர்களையே கொலை செய்து வெட்டி தின்பது மாதிரி ஆங்கிலப் படங்களை எவ்வளவோ திரையிடப் பட்டு வந்திருக்கிறது... சீன எழுத்தாளர் லூதுன் என்பவர் சீன தேசத்திலே அந்நாளில் மனித மாமிசம் தின்றார்கள் என்பதை சரித்திர ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு ஒரு நீண்டகதையை எழுதியிருக்கிறார்... எங்களது பழம் இலக்கியங்களிலும் ராட்சதர்கள் மனிதர்களை உயிரோடேயே விழுங்கி விடுவதான்

கதாபாத்திரங்கள் விலாவாரியாக இருக்கின்றனவே... ஆனாலும் மனித நாகரீகம் மேம்பட்ட இன்றைய வாழ்விலே இதை யெல்லாம் வெளிப்படையாக பேசுவதே வெறுப்புத் தானே. இந்த விஷயத்தை யெல்லாம் அதனால் என் விஷயத்திற்கு தோதாய் நான் இப்போது கதைப்பது தேவையற்றது அதனாலே நான் என் சாப்பாட்டு விஷயத்தை மாத்திரம் உண்ணோடு இனி கதைக்கிறேனே?"

"ஓ அது சரி! அது தான் நியாயமான கதை! அந்தக் கதைகளைல்லாமே உன் விஷயத்தோடு ஒட்டியதாக கதைக்க வேண்டாத தொன்றுதான்... அதனாலே உன் விஷயத்துக்கு நான் இப்போது வருகிறேனே.. சேற்றிலே அழகாகப் பூக்கிறது தாமரை.. அதன் அழகு நெஞ்சை நிறைக்கிறது. ஆனாலும் அந்த தாமரைப் பூவை நாங்கள் பார்க்கும் போது அது அந்த சேற்றிலே கிடந்து வளர்ந்துதான் இப்படி பூத்திருக்கிறது என்று அந்த சேற்றை எப்போதாவது நினைக்கிறேனாமா.. அதே போன்று உன் சாப்பாட்டு விஷயத்தையும் நான் நினைக்கிறேன். நான் சேற்றைப் போல உன் சாப்பாட்டு விஷயத்தை நினைக்கிறேன்.. ஆனாலும் நீ அந்த சேற்றிலே இருந்து வந்தநிலைமாற்றமானதாமரைபோல உன் சாப்பாட்டு விஷயத்திலும் அது நன்றென தெரிந்ததாக அனுபவிக்கிறாய்... இந்த சாப்பாட்டு விஷயங்கள் மனிதனையே இரு கூறாக வகிர்ந்து விடுகிறது என்று நான் இப்போழுது யோசிக்கிறேன்.. மரக்கறி உணவு சாப்பிடுபவர்கள் மச்ச உணவு சாப்பிடுபவர்கள் என்று என்ன இதெல்லாம் மனிதர்களை பிரித்து வைக்கிற ஒரு கதை... எதைச் சாப்பிட்டாலும் என்ன... இந்த மனிதன் மற்றைய மனிதர்களுடன் சேர்ந்து அன்பாக வாழ வேண்டும், அதுதானே பெரிது...? இப்படியாக என்ன இது எவ்வளவோ நான் இப்போது கதைத்துப் போகிறேன்.. உன் விஷயத்தை, மேலும் நீ சொல்லி அதை நான் கேட்காமல் விட்டு விட்டு... அது சரி அந்த காவல் குடில் மனிதரோடு உன்கு பழக்கம் என்றாயே அவர்தான். இப்படி உள்ள உணவுகளையெல்லாம் சமைத்து உன்குத்தந்தாரா?"

"ம் எதுவும் விடாமல் அவர்தான் சமையல் செய்யும் போது என்னையும் தன் காவல் கொட்டிலுக்கு கூட்டிச்சென்று அங்கு தான் சமைத்து வைத்திருந்த கறிகளை சாப்பிடவென்று கொடுத்தார்"

"அப்போ நீ சாப்பிட்ட எல்லா கறிகளும் ஒரே மாதிரியான ருசியாகத்தான் இருந்ததா?"

"ஒரு ருசியை அறியும் போது முன்பு சாப்பிட்ட அந்த ருசி விடுபட்டு போகும்.. ஒரு ருசியின் சுயத்தை நாவு அறியும் போது வித்தியாசம் தெரியும்தானே?"

"நீ விவேகமாகத்தான் கதைக்கிறாய்... சரி இந்த சாப்பாடு விஷயத்திலே உன்கும் அவருக்குமாக எவ்வளவு காலமாக ஒரு தொடர்பு இருந்தது?"

"அங்கே வயல் நெல் அறுவடை முடிந்து கூடிடித்து நெல்லும் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டால் காவல் குடிலில் பிறகு என்ன காவல் வேலை... அதோடு அவரின் தொடர்பும் என்கு விடுபட்டுப்போய் விட்டது அதன் பிறகு வீட்டுக்கு வந்ததோடு அந்த உணவுகளுக்கான விருப்பப் பசியும் தொலைந்து

போய்விட்டது.. தனித்து காட்டில் இருக்கும் போதுதான் அந்தக் காட்டிலே வீச்கிற காற்றை சுவாசிக்கும்போது இந்த ஆசையும் வரும் அதுவும் ஒரு காரணம்?"

"சரிதான் இப்படி நீ சொல்கிறதை பார்த்தால் அடுத்த நெல் விதைப்பின் காலத்திலே இதை நீ தொடருவாய் போன்று இருக்கிறதே?

"ம் அப்படித்தான் நடக்கும்"

"அப்போ அந்த மனிதரும் வருவார்"

"ம்.. அவருக்கும் அங்கே வயல் காணியில் போகத்திற்கு வயல் விதைப்பு இருக்கிறது தானே"

"அப்போ அங்கே பேக்கரி மனம் வந்தது மாதிரி உனக்கும் அவரது சமையல் மனம் பலமான சாப்பாட்டு ஆசைகளை கிளப்பிவிடும்"

"ம் நக்கலடிக்காதே"

"ம் உனக்குள் இருப்பதைத்தானே நான் சொன்னேனப்பா.. நீ அதற்காக என்னிலே கோபம் கொள்ளாதே? நான் வருகிறேன்! நேரமாகிறது எனக்கு! நான் இனி வீட்டுக்கு போக இருக்கிறேன்!" என்று சொல்லிவிட்டு சுகந்தன் உடனே வீட்டுக்கு போக கிளம்பியதாய் விட்டான். அங்கு போனதன் பின்பு மதியம் அவன் சாப்பிடுவதற்கான நேரம் வந்தது. அவனது அம்மா தட்டில் சோறு போட்டு அதன் மேலே மரக்கறி உணவுகளை போட்டு கொண்டு வந்து அவனுக்கு சாப்பிடவென்று கொடுத்தாள். அவனுக்கு அதை சாப்பிடும் வேளையிலே ஜேம்ஸினுடைய உணவுப்பழக்கம் நிற்காமல் தொடர்ந்ததாய் ஞாபகத்தில் வந்தது. ஒரு தவளை தன் சோற்றின் மேலே பாய்ந்திருந்து பிற்பாடு அது கறியாகிக்கிடப்பதான் பிரமை அவனுக்கு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையிலே ஏற்பட்டது. "என்ன இது குருட்டுத்தனமான நினைப்பு" என்று தன்னையே மனதுக்குள் திட்டிக்கொண்டு சோற்றைக் கொண்டு போய் நாய்க்கு கொட்டாமல் மூச்சில் தம்பிடித்தாற் போல இருந்தவாறு தட்டில் உள்ள உணவு முழுக்கவும் ஒருவாறு அவன் பிறகு சாப்பிட்டு முடித்தான். ஆறு மாதமாக தொடர்ந்து சைவ உணவு சாப்பிட்டு வந்த அவனுக்கு இந்த நினைவுகளைல்லாம் இப்போது மனதுக்கு அருவருப்பாகத்தான் இருந்தது.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் சுகந்தன் ஹாலிலே வந்து சோபாவில் இருந்தான். அங்கேரீப்போவிலே தாத்தாவின் வெற்றிலை தட்டம் இருப்பதை பார்த்தான். அவனுக்கு அதை பார்த்ததும் இன்றைக்கு தாம்புலம் தரித்தால் நல்லம் என்றதாக இருந்து. உடனே வெற்றிலையில் பாதி கிழித்து சற்று சுண்ணாம்பு தடவி பச்சை பாக்கும் களிபாக்கும் சேர்த்து வாயில் போட்டு மென்றான்.

தாம்புல ருசியில் இப்போது பாதி யோசனை போனாலும் மிகுதி யோசனை ஜேம்ஸினுடைய உணவுப்பழக்கமான சாப்பாடுகளை பற்றியதாக போனது. "பாம்பு சாப்பிடலாமோ" என்ற கேள்வியை தனக்குள் ளாக அவன் கேட்டுப் பார்த்தான்.

"ம் சாப்பிடலாம்தானே... அதை யாரும் சாப்பிட்டால் தான் என்ன"

என்று அவன் மனதுக்குள்ளாக ஒரு கோட்பாடு பதில் என்று அவனுக்கு இதை சொன்னது.

"இல்லையில்லை சாப்பிடவே கூடாது" என்று

இன்னும் ஒரு திறந்து வெளியேறிய ஒரு பதில் மனத்திலிருந்து அவனுக்கு எழுந்தது.

“இல்லை சாப்பிடலாம்!”

“இல்லையில்லை சாப்பிடவேகூடாது!”

“சாப்பி...ட..லாம்!”

“இல்லை...லை சாப்பிட கூடாது!”

“இல்லை சாப்பிடலாம்!”

“கூடாது!”

“சாப்பிடலாம்!”

“சீச்சீசீ”

இப்போ வெற்றிலை பழக்கமில்லாததில் அவனுக்கு வானேறுகிறபட்டம் சடாரென கீழ் இறங்கி சுழன்றிடப்பது போல தலை அப்படியே கிர்ர.. என்று சுற்றியது. அவன் பக்கத்தில் இப்போது அவனுடைய தாத்தாவந்து சார்மணைக் கதிரையிலே இருந்தார்.

“என்ன உன் வாய் சிவந்திருக்கு?”

என்று அவனை கேட்டார்.

“வெற்றிலை போட்டேன் தாத்தா”

என்று அவன் தலை வணங்கியது போன்ற நிலையில் தாத்தாவை பார்த்து சொன்னான்.

“உனக்கு இது பழக்கமில்லையே”

என்று அவர் பொக்கு வாயை சப்புக் கொட்டியபடி சொன்னார்.

“அது தான் தலை சுத்துது தாத்தா”

என்று வேர்வையில் மூழ்கிய நிலையில் அவன் சொன்னான்.

“அடட்ட போய் முகம் கழுவி தண்ணீரைக் குடி தண்ணீரைக் குடி” என்று தாத்தா நோயின் அடையாளம் பார்த்தது போல சொல்ல சுகந்தன் கால் தடுமாற நடுக்க முறநடந்து சமையலறைக்கு நேபோய்க்கொண்டிருந்தான்.

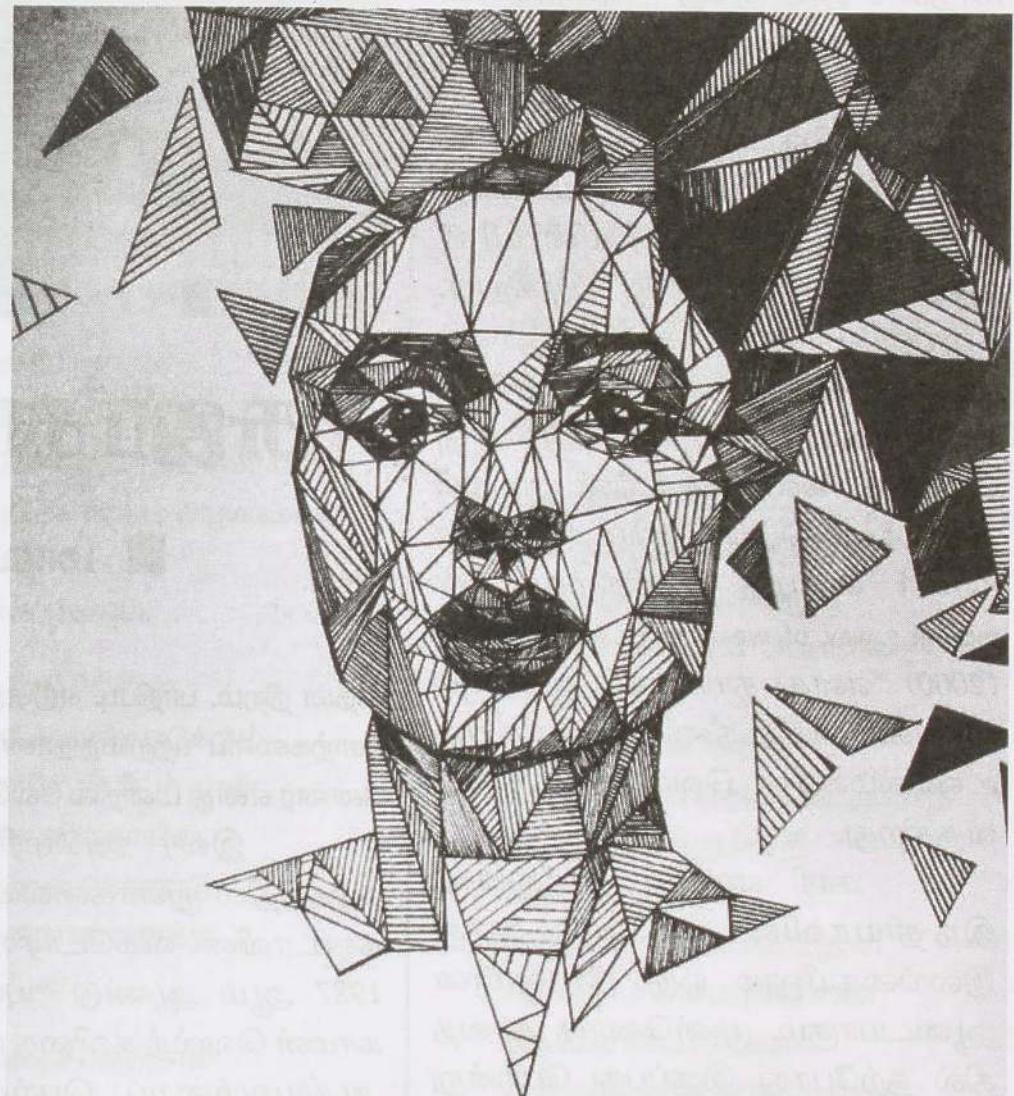
இதயம் உரைப்பது கவிதை எனில்
காதலும் அப்படித்தான்
அங்கீகரித்தபடி இயங்குகிறது உலகம்
அறிவியல் முரண்.

என் சிந்தையின் தூண்டுதல்
நான்
உன்னை அரசியாக்கினேன்.

திருடிய இதயம் பேரெடுத்துக்கொள்கிறது
இல்லை.... இல்லை....
பெரும்பான்மையினப் பயங்கரவாதிகள் போல்
ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது;
காதலில் முடக்கப்படுகிறது சிந்தையின் திசுக்கள்;
விடுதலைக்காகப் போராடுகின்ற ஈழத் தமிழினமாக....

நீ நடந்து வருகின்றாய்
காற்றில் அலைக்கழிக்கப்படுகின்ற
ஒரு பறவையின் உதிர்ந்த சிறுகு
மரத்தில் துளிர்க்கிறது;
விழிப்புரை கிழித்து ஒளிபெற்ற நயனங்களின்
நீலநிற ஒளியில் மின்மினி தேவதைகள்;
உந்தன் பார்வையின் தொடுகையில்
ஊஞ்சல் கட்டி ஆடுகிறது இதயம்
பிறை நிலவில்.

உன்னைவிட அழகானவர்கள்...
உன்னைவிடத் தூய்மையானவர்கள்...
உன்னைவிட உயர்ந்தவர்கள்.....
குழுமியிருந்து விவாதிக்கிறார்கள் - உன்
கிர்ட்தில் ஒளியில்லையென்று கிக்கிசுக்கிறார்கள்.
உன்மைதான்!



ஆனால் அந்தக் கிர்ட்தின்
இருள் உடைத்துத் தேன் ஒன்று சிறகடிப்பதை
யாரும் கண்டுகொள்ளவில்லை,
நீ அள்ளியெடுத்த ஒருபிடி ஆழியை
எவரும் கவனிக்கவில்லை

எங்களால் மட்டுமே அதை உணர முடிகிறது.

என்னில் நீ இருப்பதும்
உன்னில் நான் இருப்பதும் இயற்கையின் இயல்பு
அதில்
நீ என் அரசி
நீ மட்டுமே என் அரசி.

ஓ

ஹ

கி

சுஜாதா பாட் அங்கிலக் கவிதை உலகில் அதிகம் பேசப் படுகின்ற ஓர் இந்தியக் கவிதாயினி யாவார். இவர் பல மொழிகள் பேசப் படுகின்ற இந்தியாவில் பிறந்தாலும் ஆங்கிலத்திலேயே தனது எழுத் துலகத்தை வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளார். இவரது பிறந்த ஊரான குஜராத்திய கவிதைகளை ஆங்கிலத்திலேயே மொழி பெயர்த் துள்ளார். பன்னிரண்டு மொழி களுக்கும் அதிகமான மொழிகளில் இவரது கவிதைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

1956 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 6 ஆம் திகதி குஜராத்தின் அஹமதாபாத்தில் பிறந்து அங்கு 1968 ஆம் ஆண்டு வரை வளர்ந்தார். சிறந்த கவிஞராக மட்டுமல்லாமல் குஜராத்திய பேச்சாளருமாவார். தற் பொழுது ஜேர் மனியில் குடும்பத்துடன் வசித்து வருகிறார். சுஜாதா பாட்டின் கவிதைகளைப் படிக்கும் போது அவர் கீழைத்தேய கவிதைகளின் மூலம் அல்லது பல்லின கலாசாரத்தின் மூலம் கிடைக்கப் பெற்ற புதிய சிந்தனையாளர் என்பது தெரிகிறது. “My mother's way of wearing a sari’ கவிதை (2000) “எனது தாய் சாரி அனியும் லாவகம்” என்ற நீண்ட கவிதை பல உண்மைகளை வெளிக் கொண்டு வருகிறது.

சாரி என்பது பொதுவாக இந்தியாவில் மட்டுமல்லாது இலங்கையிலும் ஒரு பிரபலமான ஆடையாகும். முன்னொரு காலத் தில் தற்போது இருப்பது போன்று மூல்லிம் பெண்கள் அனியும் “அபாயாக் களோ” இன் று பேஷனாகிப் போயுள்ள “டெனிம்” போன்ற நீண்ட ப்ரவுஸர் கால் சட்டைகளோ இருக்கவில்லை. அப்பொழுது பெண்களின் முக்கிய மான ஆடையாக சாரியே விளங்கி யது. எம்மதத்தவர்களுக்கும் பொது வாக அனியக் கூடிய ஒரு பொது ஆடையாக அந்த சாரியே விளங்கி யது. கவிதாயினி இப் படி எழுதுகிறார்.

அன்புள்ள கே.

சாரியின் அர்த்தத்தைப் பற்றி நாம் மேற்கொண்ட கலந்துரையாடல் எல்லாவற்றிலும் பேசப்பட்ட விடயம் தான்



சுஜாதா பாட் கவிதைகள்

■ மாவணல்லை எம்.எம்.மன்ஸீர் ■

அதன் நிறம், பாதிப்பு, எடுப்பு, அலங்காரம், அடையாளம், ஆசிர்வாதம், அவவாதம் ஆகிய சொற்களைப் பற்றியதுதான். சாரி ஒன்றின் அலங்காரத்தைப் பற்றி அந்தப் பேச்சுகளின் பின்னர் எனது மனதில் வேறோர் எண்ணைத்தை தோற்றுவிக்கச் செய்தது...

இவர் அமெரிக்காவுக்கு குடிபெயர்ந்து அயோவா பல்கலைக் கழகத்தில் நுண்கலையில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றார். மேலும் சில காலம் கனடாவின் விக்டோரியா பல்கலைக்கழகத்தில் எழுத்தாளராக இருந்தார். 1987 ஆம் ஆண்டு “யுனிசெம்” என்ற தனது முதலாவது தொகுப்பிற்காக காமன் வெல்த் கவிதை பரிசு(ஆசியா), மற்றும் ஆலிஸ்ஹன்ட் பாட்லெட் பரிசு ஆகியவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டார். இவரது “சர்ச்பார் மை டங்” உலகெங்கிலுமுள்ள விமர்சகர்களால் பரவலாக பாராட்டப்பட்டது. இவர் 1991 இல் சொல் மொன்டெலி விருதையும், 2000 ஆம் ஆண்டு இத்தாலிய ட்ராட்டி கவிதைப் பரிசையும் பெற்றார். ஜேர்மனியில் இருந்து மொழிபெயர்ப்புகளில் மிகில் மேக்ஸ் மக்கில் கவிதைகள், குறுநடை(டெபஸ் பிரஸ் 2007) ஆகியன் அடக்கம். பட் பென்சில் வேனியாவின் டிகில்ஸன் கல்லூரியில் வருகை தரும் சக ஊழியராக இருந்தார். தற்பொழுது ஒரு சதந்திர எழுத்தாளராகப் பணிபுரிகின்றார். தற்கால இந்தியப் பெண் கவிஞர்களின் பென்குயின் அண்டாலஜிக்காக குஜராத்திய கவிதைகளை ஆங்கிலத்திற்கு இணைத்து பட் ஆங்கிலோ இந்தியக் கவிதைகளைவிட இந்திய ஆங்கிலம் என எழுதுகிறார். இவரது கவிதைகள் ஜக்கியராஜ்யம், அயர்லாந்து, ஜக்கிய அமெரிக்க நாடுகள் மற்றும் கனடாவில் உள்ள பல்வேறு பத்திரிகைகளில் வெளி வந்துள்ளன. மேலும் அவை பரவலாக தொகுக்கப்பட்டன. அத்துடன் பிரிட்டன், ஜேர்மன் மற்றும்டச்சவானோலிகளிலும் ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளன.

2013 ஆம் ஆண்டு இவர் நாட்டிங்ஹாம் ட்ரெண்ட் பல்கலைக் கழகத்தில் கிரியேட்டிவ் ரைட்டிங் வருகை தரும் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார்.

மைக்கல் நுழைத் கவிஞர் இவரைப் பற்றிக் கூறும் போது “இலவச வசனம் வேகமாக நகரும் கதைகளுடன் அவசரமானது மென்மையாக பேசப்படுகிறது” என விபரித்துள்ளார். இவரது கவிதை கள் இயல்பானது, இயற்கையானது கற்பனையானது அறிவிக்கப்படாதது. சமகாலக் கவிதைகளில் ஒரு தனித்துவமான குரலாக பட்ட அங்கீ கரிக்கப்பட்டுள்ளார். இவர் புதிய ஸ்டேட்மன் அறிவித்தார். “யிருடன் இருக்கும் சிறந்த கவிஞர் களில் ஒருவர்” உலகமயமாக்கல் மற்றும் மேற்கத்தியமாகும் தொடர்பான சிக்கலைக் கையாளும் அவரது “வித்தியாசமான ஒரு வரலாறு என்ற கவிதை” ஐ.ஐ.சி. எஸ்.இ. ஆங்கிலத் தேர்வுக் குப்பயன்படுத்தப்படும் கவிதைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது. 2014 இல் தேர்வுக்கு அவரது “தேர்வுக் கான தேடல்” என்ற கவிதை தற்போது மேற்குறிப்பிட்ட ஆங்கிலத் தேர்வுகளுக்கான கவிதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது. சமுகத்துக்கு நிஜமும் மாயையுமான நிலையை எடுத்துக் காட்டுகிறார் பட். இவர் Commonwealth Poetry Alice Hunt Bartlett என்ற விருதுகளைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். இவரது நூல்கள்:-

1. Brunizem (கவிதை) 1988
 2. Monkey shadows(கவிதை) 1991
 3. The Stinking Rose (கவிதை) 1995
 4. Point no Point (கவிதை) 1997
 5. My Mother's Way of wearing a sari - 2000
- “அம்மா ஸாரி அணியும் ஸாவகம்” என்ற கவிதை மூலமாக ஏழை எளிய வறிய மக்களின் வாழ்க்கை நிலை களையும் நகர மக்களின் சுறுசுறுப்பான இயந்திர இயக்கமாகச் செயல்படுகின்ற தன்மைகளையும் மிகவும் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டி யிருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. மனித வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள் இந்தக் கவிதைகளில் மறைந்திருப்பதையும் அறிய முடிகிறது. இக்கவிதை கே. என்பவருக்கு சொல்லப்படும் செய்தியாகவும் இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

இந்த நாட்கள் இருளாயினும் சந்திர ஓளி கரைத்துவிடும் சந்திரக் கதிர்கள் பிரகாசிக்கையில் எனது தாய் விழித்துக் கொள்வாள்

நாம் அனைவரும் ஒன்றாய்ச்சுருண்டு உறங்குகின்ற இவ்வறையில் கண்ணாடி ஏதுமில்லை ஜன்னல் முன்னின்று சந்தம் ஏதுமின்றி கண்ணாடி வளையலை அணிந்திடுவாள் சாரியைக் கையில் எடுத்து இடுப்பைச் சுற்றி சுற்றிக் கொள்வாள் அவளது வலது கரம் தாளத்துக்கு ஏற்ப அமைதியாய் மாடிப்புகளுக்கு இடையில் துடிக்கின்ற மீனாய் மேலும் கீழ்மாய் மாடியச் செய்ய நெழிகின்ற கைவிரல்களின் செயலை அறிய முடியாமல் விழிப்புடன் பார்த்து நிற்பேன்.

நான்காவது நான், நித்திரையில்லை வெளியில் ஒட்டக சப்தம் வர்த்தக சந்தைக்கு ஒட்டிச் செல்ல முண்டியடிக்கும் வர்த்தகக் கும்பல் நிலையின்றித் தடுமாறும் ஒட்டகக் கூட்டத்தின் அரவங்கள் அப்பாவோ இந்நாளில் நெடுந்தார நகரொன்றில் தம்பியோ இன்னும் நித்திரையில் அம்மா சாரி அணியும் அழகினை ரசித்தபடி என்னால் பார்த்திருக்க முடியும்.

சணக்கம் ஏதுமில்லை அம்மா சாரி அணிய எடுக்கும் நேரம் மூன்றே நிமிடம் தான் மீண்டும் அணிவதாயின் ஆரம்பம் முதல் கொண்டு அணிவதை நான் பார்த்து ரசித்திருப்பேன்.

நான் விரும்பும் பகுதிதான் செய்து காட்ட முடியுமெனில் சாரி மாடிப்புக்கள் அழகாய் தெரியும் வண்ணம் முற்றத்து எமது வேப்பமரக் கொழுந்துகளும் அவ்வாறுதான் சுற்றிக் கொள்ளும் ஆர்வமாய் பார்த்திருப்பேன் அடுத்த கட்டம் என்னவென அம்மா சுருக்குகளை கைவிரால் வேகமாய் எடுக்கும் விதம்.

உள்ளாடைக்குள் சொருகுகின்ற லாவகம் முடிவில் நெஞ்சுக்கு மேலால் சுருக்கங்கள் வந்து நிற்கும் கழுத்தைச் சுற்றி எடுத்து வந்து சட்டையுடன் பின்முடிப்புசெய்திடுவாள் சலசல வென கீழே தொங்க விடும்

விதம் ஒரு கலைதான். காலைப் பொழுது இருளோடு குஜராத்திய முறைப்படி சாரியை அணிகின்றாள் கிப்பொழுதே செல்ல வேண்டும் அவள் வருகைக்காய் செப்புக் குடமும் பாத்திரமும் காத்து நிற்கும். சில நேரம் நினைத்திருப்பேன் அம்மா சில்க் சாரியை அணியவென கதர் சாரி அவள் அணிவாள் கைத்தரி சேலை எவருக்கும் பொதுவுடைமை சுதந்திரமும், மேன்மையும் உண்டதனில் சந்தன வாசனையும், சவர்க்கார சுகந்தமும் வீசி நிற்கும் ஆனாலும் ஒரு நாளில் ஏனும் எமது தாய் சில்க் சாரி அணிவதை விரும்புகிறேன்

உதாரணம் ஒன்றுண்டு சிவப்பு, மஞ்சள் நிற சில்க்சாரி பலவுண்டு அவளுக்கு தங்க நிற சாரிதனில் இஞ்சிநிறமும் உண்டு மஞ்சள் நிற கோட்டட சாரி ஒன்றும் உண்டு தாயிக்குச் சொன்னாலும் தலையசைப்பாள்” வோறான்றும் சொல்லாமல் அவளது சில்க் சாரி அணியதாய் நல்ல பாம்பின் மேனியதாய் சில நேரம் அம்மா அதனை பாயிலே காய விடுவாள் என் கண்ணில் படும் படியாய் பாட்டியில்லா வேளையிலே வேப்ப மரமும் நித்திரையில் நிலவு இன்னும் காய்கிறது ஒட்டகையோ பாதை நெடுகீனிலும் செல்லுகின்ற காட்சியதோ ஜன்னலினுடாக என் கண்ணில் தெரிகிறது சின்னத்தம்பி எழுந்திருக்க இன்னும் நேரம் இருக்கிறது மூத்தம்மா சமையல் கட்டில் எனினும் எனக்கு நித்திரை தான் வரவில்லை.

(இக்கட்டுரை பராக்கிரம கொடி துவக்குவின் Red Roses Blue Roses இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிதைகள் எனும் நூலிலிருந்து தமிழக்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.)

முல்லைக் கோனேஸின் மழைக்காலக் கவிதைகள்

அதிகாதலின் துயர்

கொடுங்கனவெனத் தூரத்துகிறது
அதி காதலின் தீராத் துயர்

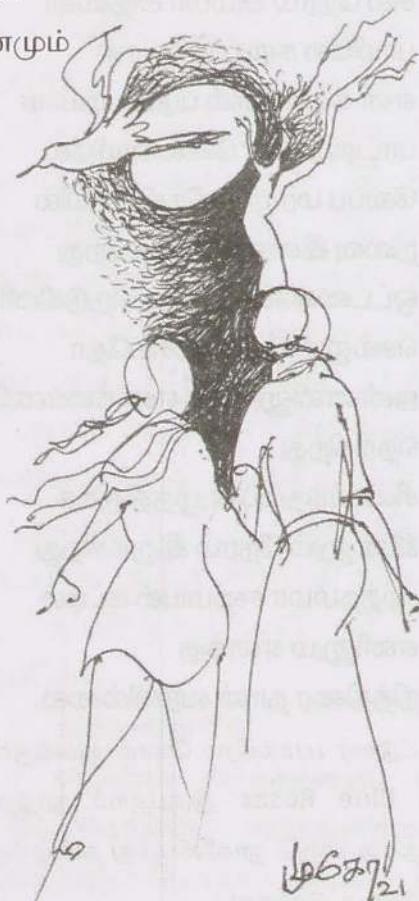
உன் ஸ்பரிசமும்
ஆடைகளின் மென்னுரசலும்
பூவிரல் கோரத்துநீ
அருகிருக்கும் அக்கணமும்
இல்லையென்றாயிற்று

கட்டுண்டு நான் கிடக்க உன்
கெஞ்சலும் சினைங்கலும்
மாயக் கண்ணசைவும்
இனியில்லை

கச்சான் பூக்கும் யெளவனம்
சாரலும் பொழிதலுமாய்
ஜாலம் காட்டும் மழைத்தாரை
ஈரம் போரத்திய காற்று
எல்லாமும் தான் வந்து போகிறது.

மழை கழுவிய நிலம்
வெளுத்துத்தானிருக்கிறது
மரங்கள் கூட குளிர்ச்சியில் சிலிர்க்கின்றன

நிச்சயமாயிற்று
இருளைக் குடித்து மழையில் நனைந்து
காற்றைத் தவிர்த்து உணவை வெறுத்து
.இறுதிச் சொட்டுக்காய் யாசிக்கும்
தனித்த பறவைபோல்
நானும் உன் நினைவுகளையேந்திக்
கழிக்கும்
இக்கணமும்



மழைக்காலத்துயரம்

கடுங்கோடை தீர்ந்து
சாரல் கூடிப் பெய்த மழையில்
முளைக்கத் தொடங்கியிருந்தன
காளான்கள்

நிலமெங்கும் அறுத்தோடி
வடுக்களை உண்டு பண்ணியிருந்தது
பெருக்கெடுத்த வெள்ளம்

மழை பெய்யத் தொடங்கும் முன்னாரே
கத்தத் தொடங்கியிருந்தது நத்து
அதன் புலனுக்கு எட்டியிருக்க வேண்டும்
பொழிய இருக்கும் மழை பற்றி

வேலியில் திரியும் புலுனிகளையோ
அணில்களையோ காணவில்லை
குக்குறுப்பாச்சானின் கூவலுமில்லை
தத்தித் திரியும் சென்பகமுமில்லை
எங்கிருந்துதான் வருகின்றனவோ
கும்பல் கும்பலாய் விளக்கொளியில்
வீழ்ந்து மடிகின்றன ஈசல்கள்

ஓளி சிறிது தானுமில்லை
வானம் மூடிக் கறுத்துத்தானிருக்கிறது
மரங்கள் விறைத்து ஒடுங்கிப் போகின்றன
காற்றும் குளிரேறித்தான் வருகிறது.

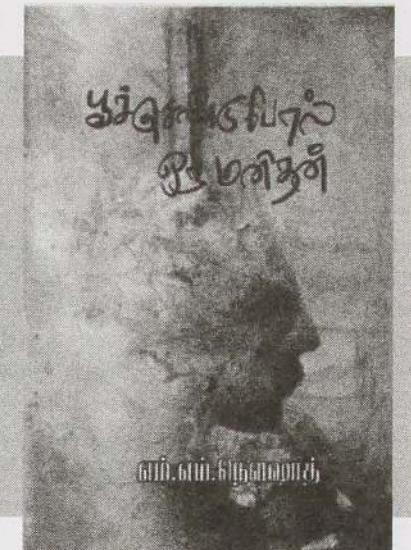
பூட்டிய கூடத்தினுள்
வறுத்த கச்சானும் பிளேன்ரீயும்
அமிர்த்தமாகத் தானிருக்கிறது

எப்போதோ பிரிந்து போன காதலின்
துயரத்தால்
நிரம்புகிறது இதயம்

மரணத்திற்குக் கூட இவ்வளவு வலிமை
இருப்பதாகத் தெரியவில்லை
இல்லையெனில்
முள்ளி வாய்க்காலிலும்
மாத்தளன் பொக்கணையிலும்
புதையுண்டும் ஏரியுண்டும்
காணாமலும் போனவர்களை
இத்தனை விரைவில் மறந்திட
எப்படிச் சாத்தியம்.

நயாதீஸமான அனுபவங்களை நல்கும் கதை சொல்லி எம். எம். நெளசாத்

பூச்செண்டு போல் ஒரு மனிதன்
சிறுக்கைத்தகள்
ஆசிரியர்
எச்.எம்.நெளசாத்
விலை : 750.00



ஈர்ப்பு என்பது “விசையல்ல” என்றும் கால வெளியின் வளைவே என்றும் அயன்ஸ்ரீன் கூறிய போது அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது. நியூட்டனின் வாரிக்கள் ஏற்கவில்லை. இறுதியில் உண்மையாகி விட்டது. அறிவியல் மட்டுமல்ல கலைகளும் கூட காலத்திற்குக் காலம் வேறுபட்ட மெய்ம்மையினை ஏற்றபடிதான் பயணிக்கின்றன. மரபு ரீதியான கதை சொல்லல் முறையிலிருந்து விலகி, தற்புதுமையான நுட்பத்தோடும் மீப்புனைவு மொழியோடும் “பூச்செண்டு போல் ஒரு மனிதன்” தொகுப்பினை தந்துள்ள எம்.எம்.நெளசாத் நியூட்டனின் வாரிக்களுக்கு அதிர்ச்சியூட்டலாம். எனினும் அயன்ஸ்ரீனின் வாரிக்கள் அவரை இலகுவாக அரவணைத்துக் கொள்வர். “பூச்செண்டுபோல் ஒரு மனிதன்” தொகுப்பி லுள்ள ஓவ்வொரு கதையும் வாசகனின் அனுபவ வெளிக்குரிய அர்த்தக் கட்டுமானத்தையே பெறுகின்றது.

Rubik's Cube ஒன்றினை ஒழுங்குபடுத்தும் நுட்பத்தோடு இக்கதைகளை வாசிக்க நேரிடுகின்றது. குளிரிலிருந்து பாதுகாக்க ரோபின் பறவை தனது சிறுகளுக்குள்ளே காற்றைத் தேக்கி வைத்திருக்கும் (வளியானது அரிதிற் கடத்தியாகும்) அதைப்போல வாசகனும் நிறைந்த வாசிப்பு அனுபவத்தினைத் தேக்கி வைத்திருப்பின் இக்கதைகளை எளிதிலே புரிந்து கொள்முடியும்.

“பூச்செண்டு போல் ஒரு மனிதன்” என்ற தொகுதியானது எட்டுக் கதைகளை உள்ளடக்கி யுள்ளது. ஓவ்வொரு கதையின் தலைப்பும் மிக நீண்டதும் மாறுபட்டதுமாகும். எழுத்துப்பிழைகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. சொற்கள் தவறான இடங்களிலே பிரிகின்றன. இவற்றைத் தவிர்த்து விட்டுக் கதைகளை வாசிக்கும் போது அற்புதமான அனுபவத் தொற்றலை நிகழ்த்துகின்றன.

முரண்நிலை வாழ்வியல் முறைமைகளை கொண்ட இரு கிராமங்களை மையப்படுத்தியதாக “அவன் ஏன் நரமாமிச பட்சனியாக மாறினான்” கதை அமைந்துள்ளது. கிராமமொன்றின் விம்பத்தினைக் கவிழ்த்து மாற்றுவிம்பத்தைக் கட்டியேழுப்ப ஊடகம் உதவி புரியும் பாங்கினை விளக்குகிறது. இருவேறு இனங்களை மையப்படுத்திக் குறியீட்டிலே அமைகின்றது. கிளி வளர்ப்பு மற்றும் பூனை வளர்ப்பு

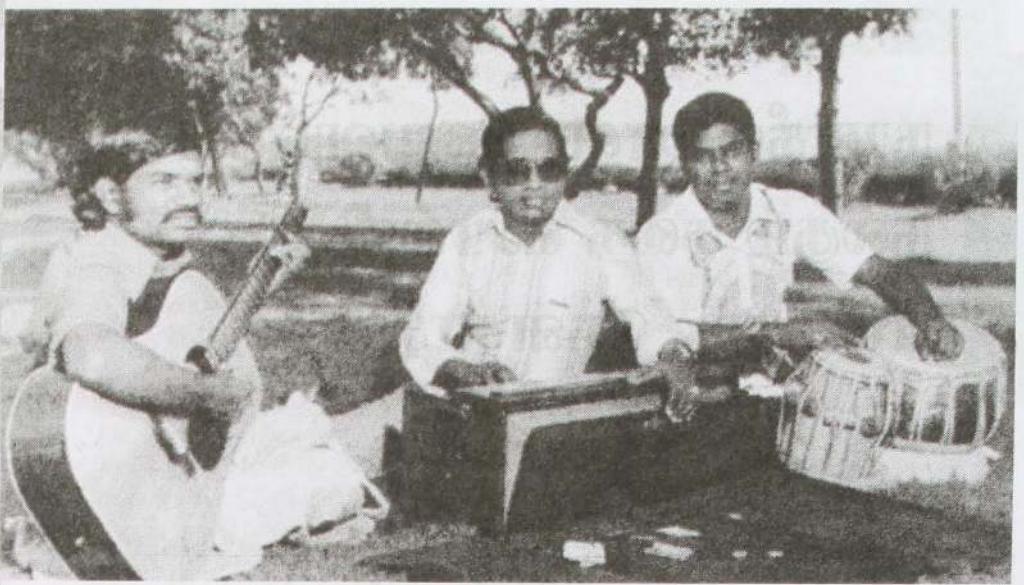
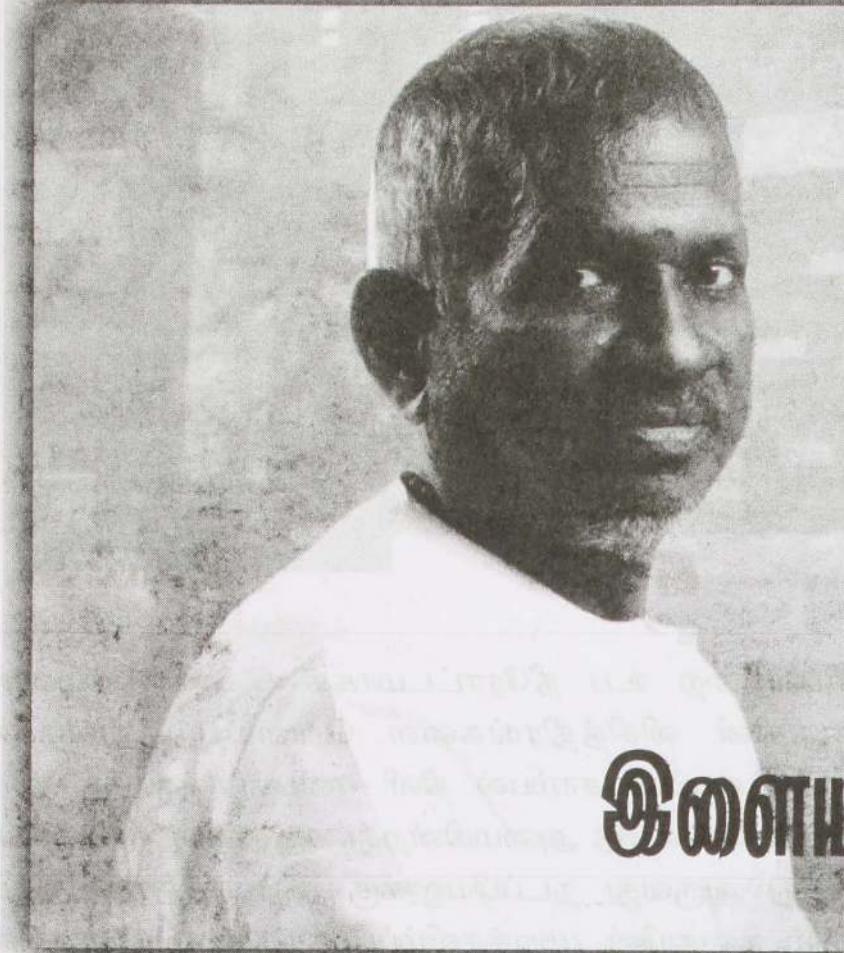
என்பவற்றை உப நீரோட்டமாகக் கொண்டு மனித மனத்தின் விசித்திரங்களை வெளிப்படுத்துவதாக “ஆபிரிக்காவின் சாம்பல் கிளி என்பது ஒரு செல்லப் பிராணியே” கதை அமைகின்றது. கடிதம் பத்து வருடம் கழித்து வருவது நடப்பியலுக்கு ஓவ்வாததாக இருப்பினும் கதையின் முடிச்சவிழப்பு நுட்பம் அதுவாகவே காணப்படுகின்றது. குற்றப் புலனாய்வு அதிகாரி ஒருவர் மூன்று பினங்களை ஆய்வு செய்து கொலையாதற்கொலையா எனக் கணடறிவதாக “சித்திரக்காரன் இறுதி வரை உண்மையை மறைத்தான்” கதை காணப்படு கின்றது. “திகிலுறச் செய்யும் இரட்டைத் தலைச் சர்ப்பம்” கதையானது மனித மனத்தின் குறியீடாகக் காணப்படுகின்றது. “பூச்செண்டு போல் ஒரு மனிதன்” கதை மரணமொன்றின் முகாந்திரத்தைத் தேடிச் செல்கிறது. பன்முக முடிச்சுக்களைப் போட்டு அவிழ்க்கின்ற நுட்பத்தோடு மட்டும் இக்கதைகள் அமைந்து விடவில்லை. கூழாங்கல்லொன்றின் வசீகரத் தோடும் இயற்கையை நேசிக்கும் பதிவுகளோடும், நவீன மொழியாட்சியோடும் காணப்படுகின்றன.

“படுக்கை அறையை சுற்றி நறுமணம். மென்மையான தென்றலின் வேகத்தில் படுக்கை யறைக்குள் வரும் விதத்தில் பெரிய குழாய் வடிவத்தில் ஒரு சில்லறை இருந்தது. அந்த ஏற்பாட்டால் படுக்கை அறை முழுவதும் எவ்வேளையும் நறுமணம் கூழந்து கொண்டிருந்தது. அந்த நறுமணம் எங்கிருந்து வருகிறது என்ற கண்டு பிடிக்க முடியாத அளவிற்கு அது நுட்பமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது”

நின்று நிதானித்து விவரிக்கின்ற மொழி நடைக்கு “அப்பிள் தோட்டத்தின் சொந்தக்காரன் என்ற நாடோடிக்கதை”(பக்கம் 178) தக்க சான்றாக அமைகின்றது. குழந்தை வளர்ப்பு மற்றும் கல்விப்புலம் சார்ந்த விமர்சனமாக “அலங்காரப்பதுமை அரண்மனையில் பாட இருக்கிறாள்” கதையினைக் கருதலாம். கதை களொங்கும் ஓவியம் சுவற்றியிருக்கும் அதே நேரம் பிறழ்வு மன்றிலையும் சங்கமித்துள்ளது.

முரண்நெறிக்கதை சொல் முறைமையினையும் கையாள்கிறார். அர்த்தங்களை அர்த்தங்களால் தகர்த்து மாறுபட்ட அர்த்தங்களைக் கட்டியேழுப்பும் ஒழுங்கு முறையின் மாறுபட்ட அடுக்காவே எம்.எம்.நெளசாத் அவர்களின் கதைத் தொகுப்பினை இனங்காண்கிறேன்.

ந.குகபரன்



இளையராஜாவின் இசையில் நம்பலா

தமிழ்த்திரை இசையில் பேராளுமையாகத் திகழ்வர் இசைஞானி இளையராஜா. தன் அயராத முயற்சியாலும் இசைஞானத்தாலும் தமிழில் மாத்திரமன்றி பல்வேறு மொழிகளிலும் இசைகலந்து தனி முத்திரையைப் பதித்தவர். இவரது பாடல்கள் திரைக்கதைகளோடு பின்னியனவாய் அவற்றைத்தாங்கிச் செல்லும் வல்லமைகொண்டன. பாடல்வரிகள், பாடகர், இசைக்கருவிகள் என எல்லாவற்றுக்கும் உரிய முக்கியத்துவத்தை வழங்கி அவர் அளிக்கும் இசைப் படையல் செவிக்கும் உள்ளத்துக்கும் உயிர்ப்பளிக்கும். “இதனை இதனால் இவன் முடிக்கும் என்றாய்ந்து அதனை அவன் கண்விடல்” என்ற வள்ளுவரின் வாய் மொழிபோல் பாடலுக்குத் தகுந்தவற்றைத் தேர்ந்து தக்க இசைக்கோவையாய் பிரசவிப்பவர். இவர் பாடல்களில் வயலின் தபேலா, புல்லாங்குழல் ஆகியன அதிக முக்கியத்துவம் பெறும். அவற்றில் தபேலா தனி அடையாளம் மிக்கது.

தபேலா என்பது இந்துஸ்தானி இசையில் பிரதான வாத்தியம். இதனை தப்லா, இருமுகமுழவு, கைம்முரச எனப் பலவாறு அழைப்பர். தபேலா இரு பாகங்களை உடையது. இடதுகையால் வாசிக்கப் படுவது பயான் என்றும் வலது கையால் வாசிக்கப் படுவது தயான் என்றும் அழைப்பர். தபேலாவின் ஒசையை வைத்து இப்பாடல் இளையராஜாவினது என இனக்காணும் அளவிற்கு பாடல்களில் தபேலாவின் ஒலியை நேர்த்தியாகக் கையாள்பவர். இளையராஜாவின் வாத்தியக்குழலில் கண்ணையா, தபேலா பிரசாத், பாபுராம் முதலான புகழ்பெற்ற தபேலாக்கலைஞர்கள் இடம்பெற்றுவந்தனர்.

இசைஞானி மன்னின் வாசத்தை இசையாக்கியவர். காலங்களைக் கடந்து பயணிப்பவர். அவ்வக்காலத்திற்குரிய வகையில் தனது வெளிப்பாடுகளை முன்வைப்பவர். இசையில் புதிய பரிசோதனை

களை மேற்கொள்பவர். பாட்டின் உயிரை பேணிக்கொள் வதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர். இளையராஜாவின் பாடல்களில் வரும் தபேலா வாத்தியம் உனர்வுவழி மொழியைப் பரவ வழிசெய்யும். சில இடங்களில் ஒரு கட்டியக்காரனைப்போல கம்பீரம் கொள்ளும். பறவையின் ஒரு சிறுகுபோல பாடலை அரவணைக்கும்.

கோபுர வாசலிலே திரைப்படம் 1991 வெளி வந்தது. அதில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களில் தபேலாவின் பங்கு அதிகம். அவற்றில் வாலியின் வரிகளுக்கு எஸ். ஜானகியின் குரலில் ஒலிக்கும் “தாலாட்டும் பூங்காற்று நானல்லவா...” பாடலில் சரணத்தின் ஆரம்பத்தில் வரும் தபேலாவின் இசைதனிமுத்திரை. சரணம் முடியும்போது தாளக்கட்டு மாறி வரும் ஆழகோ தனி. கேட்குந்தோறும் இனிக்கும் பாடலிது.

1992 இல் வெளிவந்த திரைப்படம் இன்னிசை மலர். இதில் வரும் “மங்கை நீ மாங்கனி...” பாடலில் இளையராஜாவின் குரலோடு தபேலா பின்னிவரும். “கைவீசிப் போகின்ற வைகாசி மேகம் கைசேர்த்துப் பாடாதோதன்யாசிராகம்..” என்றுதொடங்கும்குரலோடு தபேலாவும் கைகோர்க்கிறது. எஸ். பி. பாலசுப்ரமணியத்தின் குரலில் “வா வெண்ணிலா உன்னைத் தானே வானம் தேடுதே..” என மெல்லத் திறந்தது கதவு படத்தில் வெண்ணிலாவை தபேலாவின் இசையோடு இசைஞானி அழைக்கும்பாங்குதனிலயம்.

இசைஞானியின் பாடல்கள் உயிரில் கலந்து உறைவதற்கு தபேலா பெரும்பங்காற்றுகிறது. இதற்கு பல்வேறு பாடல்களைச் சான்றுகூறமுடியும். நாடோடித் தென்றல் படத்தில் வரும் “மனியே மனிக்குயிலே மாலை இளங்கதிரழகே...” பாடலில் “பூமரப் பாவை நீயடி இங்குநான் பாடும் பாமர பாடல் கேளடி” என தபேலாவின் இசையோடு காதலை கலந்து படைக்கும் பாங்கு இளையராஜாவிற்கே உரியது.

“பூவே செம்பூவே...” பாடல் சொல்லத்துடிக்குது

மனச படத்தில் இடம்பெற்றது. ஜேகதாலின் குரவில் ஒலிக்கும் இப்பாடலில் waltz என்ற இசை வடிவத்தை இளையராஜா தனக்குரிய வகையில் கையாண்டுள்ளார். இதிலும் தபேலாவின் பங்கு முக்கியமாக உள்ளது.

“ஓரு நாளும் உனைமறவாத பிரியாத வரம் வேண்டும்” என்று தொடரும் பாடல் எஜமான் படத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. பாடலின் தொடக்கத்தில் இருந்தே தபேலாவின் இசை மிடுக்கோடு ஒலிக்கிறது. மேல்லத் திறந்தது கதவு திரைப்படத்தில் இடம்பெற்ற “தில் தில் தில் மனதில்...” பாடலில் J22 இசைக்கு புதிய இந்திய அடையாளத்தைக் கொடுத்தவர் இளையராஜா.

பொன்னுக்குத் தங்கமனசு திரைப்படத்தில் “தேன்சிந்துதே வானம் உனை எனை தாலாட்டுதே...” பாடல். அதில் தபேலாவும் இணைந்து தாலாட்டுவது போல அமையும் பாங்கு தனிச்சிறப்பு. நாடோடிப் பாட்டுக்காரன் படத்தில் வரும் “ஆகாயத்தாமரை அருகில்வந்ததே...” பாடலில் நதியின் இசைபோல தபேலா உருகிப்பரவும்.

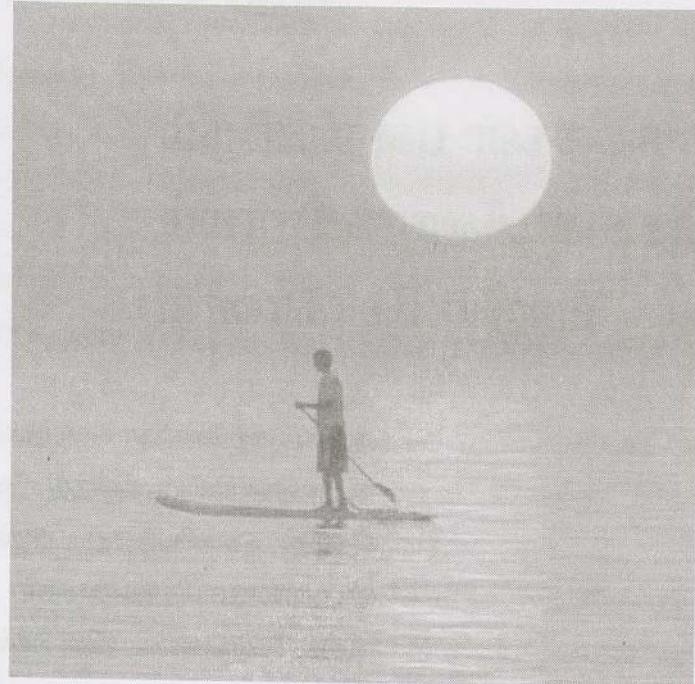
இசைஞானியின் “மல்லிகை மொட்டு மனசைத் தொட்டு...” பாடல் சக்திவேல் படத்தில் உள்ளது. பாடலில் தபேலா வரும் இடங்களில் உள்ள குழைவு கேட்போரைக் கிறங்கவைக்கும். உடன்பிறப்பு படத்தில் “நன்றி சொல்லவே உனக்கு” பாடலில் இடையிசையாக வேறு வாத்தியங்கள் ஒலிக்கும். பல்லவியிலும் சரணத்திலும் தபேலா உச்ச இன்பத்தை வழங்கும்.

மூன்றாம் பிறை படத்தில் வரும் “கண்ணே கலை மானே கன்னி மயிலென...” பாடலில் தனித்து ஒலிக்கும் தபேலா “என்னுள்ளே எங்கோ ஏங்கும் கீதம்...” என்ற ரோசாப்பு ரவிக்கைக்காரி படப்பாடலில் அந்த நாயகியின் ஏக்கத்தைத் தாங்கியவாறு பயனிக்கும் பாங்கோ தனி. “மன்னில் இந்தக் காதல் இன்றி யாரும் வாழ்தல் கூடுமோ” என்று கேள்கி கண்மனி படத்தில் எஸ்.பி.பால் சுப்பிரமணியத்தின் குரலோடு புல்லாங்குழலும் தபேலாவும் பிணைந்து வரும் ஒசையை என்னவென்று வர்ணிப்பது.

“வா பொன்மயிலே...” பாடலில் புல்லாங்குழல், ட்ரம்ஸ் இசையோடு ஆண்குரல் ஆரம்பமாக தபேலாவும் இணைந்து தரும் இன்பம் அலாதியானது. சிலபாடல்களில் ஏனைய வாத்தியங்களை விட தபேலாவின் கம்பீரம் அதிகாரம் செய்யும். ஆனால் அதற்குள்ளே சொற்கள் மறைப்பாடு சரியான இடை வெளியில் தாளத்தினை அமைத்திருப்பார் இசைஞானி. இதற்கு சென்பகமே சென்பகமே படத்தில் வரும் “வாசலிலே பூசனிப்பு வச்சதென்ன...” பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“முத்து மணி மாலை...”, “சின்னப் பொன்னு சேலை...”, “போவோமா ஊர்கோலம்...”, “ஓரு நாளும் உனை மறவாத...”, “மதுரை மரிக்கொழுந்து வாசம்...”, “ஊரெல்லாம் உன்பாட்டுத்தான்...” என இளையராஜாவின் இசையில் தபேலா இசையின் வண்ணம் கலந்திருக்கும் பாடல் களை அடுக்கிக் கொண்டே செல்லலாம். அப்பாடல்கள் நாளெல்லாம் நம்மோடு கலந்திருக்கின்றன. பண்ணைப்புரத்தில் தோன்றிய இந்த மகாகலைஞரின் பாடல்கள் காலங்கடந்து நிலைபெற்றிருக்கும்.

தலைமை அதிகாரி அல்லது அதிகாரத்தில் கிருந்தல்



நாளொரு தோணிக்காரன்
கரைக்கும் கரைக்கடலுக்கும்
தொட்டும் தொடாமலும்
என் பயணம்
சவள்போட்டுச் சஞ்சலப்படுத்தாத
பயணம்

தோளுக்கும் நோகாமல்
ஆனுக்கும் நோகாமல்
சவள்போட்டுச் சஞ்சலப்படுத்தாத
பயணம்

தோணிக்கும் வலிக்காமல்
ஆழிக்கும் வலிக்காமல்
நீரில் மிதக்கும் சாதாளைக்கும்
வலிக்காமல்
சவள்போட்டுச் சஞ்சலப்படுத்தாத
பயணம்

காற்றும் கடலோட்டமும்
தீர்மானிக்கும்
என் பயணம்

சனாமியும் சூறாவளியுமென்ன
சிறுசூழலும் தூற்றலுங்கூட
வராமல் காத்திருப்பாய்
என் தாயாரே

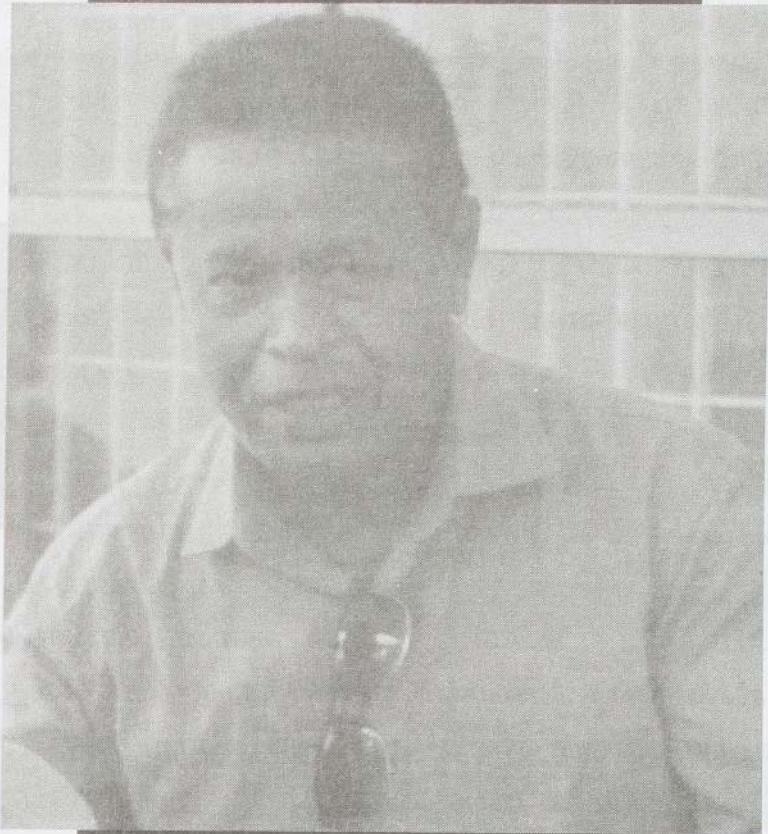
சவள்போட்டுச் சஞ்சலப்படுத்தாது
தோணியில் மிதத்தலே
பயணம்
கரைக்கும் கரைக்கடலுக்கும்
தொட்டும் தொடாமலும்.

- கலாநிதி சி.ஜெயசங்கர்-

கற்கோவளம்

கலைகள் பல மினிநும்
வங்கக் கடலோரக்கிராமம்
பற்றிய நேர்காணல்

குறிப்பு : கற்கோவளம் கிராமம் பற்றிய எனது கட்டுரையொன்று ஜீவநதி மார்கழி 2020 திதழில் வெளியானது. அதில் இடம்பெற்ற விடயங்களைப் பெருமளவு தவிர்து விட்டு இந்த நேர்காணல் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.



சந்திப்பு - பா. இரகுவரன்

1.வணக்கம். முதலில் கற்கோவளம் கிராமத்தின் அமைவிடம் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கள்

யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டின் வடகிழக்காக அமைந்த வடமராட்சிபகுதியில், பருத்தித்துறைநகரத்தின் தென் கிழக்காகச் சுமார் இரண்டு கி.மீ. தூரத்தில் வங்கக் கடலோரக் கிராமமாக கற்கோவளம் கிராமம் அமைந்துள்ளது. இக்கிராமம் வடமராட்சி வடக்கு பிரதேச செயலகபிரிவுக்குள் அடங்குகின்றது.

2.கற்கோவளம் கிராமம் அமைந்த J/406 கிராம சேவையாளர் பிரிவுக்குள் கற்கோவளம் கிராமம் மட்டும்தான் அடங்கியுள்ளதா?

முன்னாளில் இருந்து கற்கோவளம் கிராமம் தனியானதோரு கிராமசேவகர் பிரிவுக்குள் இருந்து வந்தது. சுமார் 1980 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியிலிருந்து கற்கோவளம் கிராமத்தின் தென்திசையில் அமைந்துள்ள பரந்த மனல் வெளியில் “புனிதநகர்” என்ற குடியேற்றத் திட்டக்கிராமத்தை உருவாக்கி பல்வேறு கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் அங்கு குடியமர்த்தப்பட்டுள்ளார்கள். தற்போது கற்கோவளம் கிராமத்து மனல் பரப்பில் உருவான புனித நகர் கிராமமும், பூர்விக கற்கோவளம் கிராமமும் ஒன்றிணைந்து தனியானதோரு கிராம சேவகர் பிரிவுக்குள் அடங்கியுள்ளது.

3.மருதங்கேணி(நெல்லண்டை) வீதியின் கிழக்குப் பக்கமாக அமைந்த கற்கோவளம் கிராமத்தின் நுழைவாயில்களாக அமையும் வீதிகளின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுங்கள்?

- 1.எல்லை ஒழுங்கை
- 2.ஸ்ரீ கும்மி முத்துமாரியம்மன் கோயில் வீதி
- 3.மாயவன் தீர்த்தக்கடற்கரை வீதி
- 4.ஈஸ்வரன் கோயில் வீதி

இவற்றுள் ஸ்ரீ கும்மி முத்துமாரியம்மன் வீதியும் மாயவன் தீர்த்தக் கடற்கரை வீதியும் பூர்வீக கற்கோவளம் கிராமத்துக்கான பிரதான வீதிகள் என்று கூறலாம்.

4.கற்கோவளம் கிராமத்தின் புவியில் தன்மை பற்றி...?

யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் பொதுவாக அமைந்திருக்கும் மயோசின் காலத்துச் சுண்ணாம்புப் பாறை நிலத்தின் அடியில் மேல்விய தகடாகக் காணப்படுகின்றது. புவியேற்பரப்பு ஏற்கான 20-30 அடிகள் வரை நரை திறமனல்மன்னால் போர்த்தப்பட்டுள்ளது.

நன்னீர்வளம் மிக்கது. இங்குள்ள கிணறுகள் கடலோரமாக சுமார் ஆறு ஏழு அடி தொடக்கம் தரைப் பகுதியை நோக்கிச் செல்ல 15-25 அடி ஆழம் கொண்டவையாக இரக்கின்றன. சுண்ணாம்புப்பாறைகள் அற்றமனல்மன் பகுதிக்குள்ளேயே கிணறுகள் அமைகின்றன. இதனால் சிறுநீரக்கல் நோய்க்குக் காரணமான கல்சியம் என்ற இரசாயனப் பொருளும் கிணற்று நீரில் மிகமிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றது.

ஸ்ரீ கும்மி மனல் முத்துமாரி அம்மன் கோயில் கிணற்றில் அயல்கிராமங்களைச் சேர்ந்த மக்களும், நீர்விநியோக வண்டிகளும் வருகை தந்து நீர் எடுத்துச் செல்லும் நன்னீர் கிணறாக இருந்து வருகிறது. நீர் எடுக்க வருவோரின் சிரமத்தைக் குறைக்க இக்கோயிலடியில் இன்னுமொரு நன்னீர்க் கிணறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

5.கற்கோவளம் கிராமத்திலுள்ள தாங்கள் அறிந்த காணி வளவுகளின் பெயர்களைக் கூறுங்கள்?

பரந்தாலடி(படர்ந்த ஆலடி), துவரையடி, திரளிக் குளத்தடி, புண்ணி வண்ணாந்துறை, புளியடி, கோணர் வளவு, ஐயன்கோயில்வெளி, பெரிய பரப்பு, கோச்சன் சீமா, பூங்கள் சீமா, பனிக்கர் தோட்டம், பெரிய தோட்டம், குக்குறுமான், மற்றும் கற்கோவளம் என்பன காணிகளின் பெயர்களாகப் பதிவில் உள்ளன.

6.கற்கோவளம் கிராமத்தின் சமூக அமைப்பு மற்றும் சமூக உறவு நிலை பற்றிக் கூறுங்கள்?

இக்கிராமத்தின் பெரும்பான்மையான மக்கள்

குருகுலம் எனப்படும் மீனவர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். முன்னாளில் இச்சமூகத்தில் கரையார், முக்குவர் என்ற சிறு வேறுபாடு காணப்பட்டது. காலப்போக்கில் காதல் திருணங்களில் தொடங்கிப் பின்னர் பேச்சுத் திருமண உறவுகள் காரணமாக இன்று மேற்படி வேறுபாடு இல்லாமல் போய்விட்டது.

மேற்படி சமூகக் குழும வேறுபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு கற்கோவளம் கிராமத்தில்,

1. வடக்குத் தெருவார்,
2. பணையடித் தெருவார்,
3. ஏறத் தெருவார்

என்ற வகையில் வாழும் தெருப்பகுதியை வைத்து அழைக்கப்பட்டனர். இதில் ஏறத் தெருவார் முக்குவர் சமூகத்தவராக முன்னாளில் இருந்தனர்.

மேலும் மிகக் குறைந்த அளவில் கோவியர், சலவைத் தொழிலாளிகள், துரும்பர், நாவிதர், நளவர் போன்ற சமூகப்பிரிவினரும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

7.1800களின் நடுப்பகுதியில் இருந்து ஒரு சில ஆண்டு காலப்பகுதியில் கற்கோவளம் கிராமத்து மக்களில் இடம்பெயர்ந்து சென்று இன்றுவரை அவர்களின் சந்ததியினர் அங்கு வாழ்ந்து வருகின்றனர். இது சார்ந்து தங்களின் கருத்துகள்...?

ஆம். இடம்பெயர்ந்து சென்றமைக்கான காரணத்தை அறியமுடியாமல் உள்ளது. கோதாரி என்ற கொள்ளை நோயின் தாக்கம் சிலவேளை காரணமாக அமையலாம் என்பது எனது ஊகமாகும்.

கற்கோவளம் கிராமத்து வடக்குத் தெருவார் பலர் திருகோணமலைக்கும், பணையடித் தெருவார் பலர் மட்டக்களப்பிற்கும் இடம் பெயர்ந்து சென்று பலதலை முறைகளாக அவ்விடங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

திருகோணமலையில் பத்தாம் நம்பர் என்ற இடத்தில் இங்கிருந்து இடம்பெயர்ந்து சென்றவர்களின் முன் சந்ததியினர் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இப்பகுதி குட்டிக்கற்கோவளம் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. இவர்களில் பலர் கடற்றொழிலைச் செய்து வந்தனர்.

மட்டக்களப்பில் திருக்கோவில், கல்குடா ஆகிய பகுதிகளில் குடியேறி வாழ்ந்து வருகின்றனர். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு.இராஜன் செல்வநாயகம், ஜோசெப் பரராஜசிங்கம் போன்ற அரசியல்வாதிகள் அங்கு வசித்து வந்த கற்கோவளம் கிராமத்தவரின் பரம்பரையினராவார்.

8.திருகோணமலை, மட்டக்களப்புப் பகுதிகளுக்கு இடம்பெயர்ந்து சென்றவர்களுக்கும், இங்குள்ள கற்கோவளம் மக்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு பற்றிக் கூறுங்கள்?

1800 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து இன்றுவரை பரஸ்பரமாக இருசாராரும் நன்மை, தீமை நிகழ்வுகளுக்குப் பயணங்கள் மூலம் வந்து போய் தொடர்பு கொண்டுள்ளனர். திருமண உறவுகளும் நடந்தேறி வருகின்றன. 1800 களிலும், 1900களின் முற்பகுதியிலும் மாட்டுவண்டில்கள் மூலம் பயணம் செய்து இருசாராரும் நேரடித் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி வந்தனர். அதன் பின் பஸ்வண்டி... மற்றும் வாகனங்கள் நேரடித் தொடர்புக்கு உதவி வருகின்றன.

9.கற்கோவளம் கிராமத்துக்கும், அதன் அண்மையில் அமைந்த கலைக்கிராமமான மாதனை என்ற கிராமத்துக்கும் இடையிலான கலை, பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவங்கள்?

மாதனை கண்ணகி அம்மன் கோயில் வைகாசி மாத வேள்வியின்போது விளக்கு ஏரிப்பதற்கான கடல் நீரை எடுப்பதற்கு கற்கோவளம் கிராமத்து வங்கக் கடற்கரைக்கே வருகின்றனர். பறையிசை முழங்கிட அடியார் கூட்டத் தினருடன் பூசாரியார் கடல்நீரெடுக்கும் குடத்தைக் கொண்டு வருவார். இவ்வேளை பூசாரியார் முத்து வண்ணக்குடை பிடித்து அழைத்துச் செல்லப்படுவார்.

கடல் நீரெடுத் துத் திரும் பி வரும் போது கற்கோவளம் கிராமத்து மக்கள் மண்டபப்படி வைத்து வரவேற்று, தாக சாந்தி வசதிகள் செய்து கொடுப்பர். பஜனை நிகழ்வுகளையும் நடத்துவார்.

கண்ணகி அம்மன் கோயிலில் சிலம்பு கூறல் (படிக்கப்படும்) காலத்தில் ஒரு நாள் சிலம்பு கூறல் பூசையும், மாதவி சுத்துப் பூசையும் கற்கோவளம் மக்களுக்குரியதாகும். சிலம்பு கூறல் மாதவி சுத்துப் பூசையில் கற்கோவளம் மக்களின் நடன நிகழ்வு, நாடக நிகழ்வு என்பன இடம் பெறும்.

கற்கோவளம் கிராமத்துப் பெண்களும் மாதனைக் கிராமத்துப் பெண்களும் தமது கிராமக் கோயில்களில் கும்மியடித்தல் சடங்குவழிபாட்டை நிகழ்த்தி வந்தனர். தற்போது மாதனைக் கிராமத்தில் கும்மியடித்தல் நடை பெறுவதில்லை., கற்கோவளம் கிராமத்தில் கும்மியடித்தல் இன்றும் தொடருகின்றது.

10. தும்பளை இலட்சுமணன் தோட்டப் பிள்ளையார் கோயிலுடன்(முன்னாளில்) கற்கோவளம் கிராம மக்களுக்கான உறவுநிலை பற்றி...?

தும்பளை இலட்சுமணன் தோட்டப் பிள்ளையார் கோயில் ஏறத்தாள கற்கோவளம் கிராமத்துக்கு முன்னால் வடமேற்காக அமைந்துள்ளது. 1800 களில் கற்கோவளம் கிராமத்து வடக்குத் தெரு மக்கள் தமக்குரிய இலட்சுமணன் தோட்டக் காணியில் பெரிய கேணியுடன் கூடிய பிள்ளையார் கோயிலொன்றை அழைத்து வழிபாடு செய்து நிர்வாகித்து வந்தனர்.

கற்கோவளம் வடக்குத் தெருவார் 1850 காலப் பகுதியில் திருகோணமலைக்கு இடம்பெயர்ந்து சென்றபோது இக்கோயிலுக்கு அண்மையில் வாழும் விஸ்வகுல மக்களிடம் இக்கோயிலை கையளித்து விட்டுச் சென்றனர்.

பின்னர் மேற்படி கோயில் நிர்வாக சபையில் விஸ்வகுல மக்களுடன், கற்கோவளத்தில் வாழ்ந்த வடக்குத் தெருவார், தும்பளை மேற்கு கலட்டி மக்கள் ஆகியோர் அங்கம் வகித்தனர். மேலும் தும்பளை இலட்சுமணன் தோட்டப் பிள்ளையார் கோயில், கற்கோவளம் வீரபத்தி கோயில் ஆகியவற்றிற்கு தும்பளை இலட்சுமணன் தோட்டத்தில் வாழும் சைவக்குருக்கள் பரம்பரையினரே பூசை செய்து வந்தனர். இவர்களில் தம்பையாஜயர் மேற்படி இரண்டு கோயில்களுக்கும் பூசகராக இருந்த காலத்தில் கற்கோவளம் வீரபத்திரர் கோயிலில் இருந்து சுவாமி காவும் மரத்தால் ஆன வாகனங்கள்(மரச்சிற்பங்கள்) சில தும்பளை

இலட்சமணன் தோட்டப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வழங்கப்பட்டன.

தும்பளை இலட்சமணன் தோட்டப் பிள்ளையார் கோயிலில் பிள்ளையார் கதை பூசையின் 14 ஆம் நாள் பூசையும், உற்சவமும் கற்கோவளம் மக்களுக்கானதாக இருந்து வருகின்றது. அத்தினத்தில் 1000 மோதகம் அவிக்கும் வழமையும் இன்றுவரை தொடர்ந்து வருகிறது.

10. பொதுவாக வடமராட்சி கிழக்கு வங்கக் கடலோரக்கிராமங்களில் மணல்கும்பிகள் பலவற்றை இன்றும் காணமுடிகிறது. ஆனால் கற்கோவளம் வங்கக் கடலோரக்கிராமத்தில் மணல் கும்பிகள் எதனையும் காண முடியவில்லையே...?

உண்மைதான். முன்னாளில் கற்கோவளம் கிராமத்தில் மிகவும் உயரமான மணல் கும்பிகள் காணப்பட்டன. இந்த மணல் கும்பிகளின் மேல் ஏறி நின்று பெரிய பட்டங்களை ஏற்றியிருக்கிறோம். சறுக்கியம். மேலிருந்து கீழே உருண்டு வந்தும் விளையாடியிருக்கின்றோம். இந்த மணல் கும்பிகளுக்கு இடையில் மாரிகாலம் தேங்கி நிற்கும் மழை நீரில் நன்பர் களுடன் நான் நீந்தி விளையாடியிருக் கின்றேன். 1970 காலப்பகுதியில் இந்த மணல் கும்பிகளை அகற்றிவிட்டு அந்த இடத்தில் ஒரு பனிக்கட்டித்ஜெல் தொழிற்சாலை அமைக்கப்பட்டது.

மேற்படி ஜெல்(பனிக்கட்டித்) தொழிற்சாலைக்கு மேற்காக உள்ள கோயில்களான கும்பி முத்துமாரி அம்மன் கோயில், கும்பி முருகையா கோயில் என்பன கும்பி என்ற அடைமொழியை முன்னால் கொண்டுதான் இன்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. வீதியின் பெயரும் கும்பி முத்துமாரியன் கோயில் வீதி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இப்பெயர்கள் இந்த இடத்தில் மணல் கும்பிகள் இருந்தமைக்குச் சான்றாக இருக்கின்றன.

11. கற்கோவளம் ஸ்ரீகும்பி முத்துமாரியம்மன் கோயில் சித்திரைக்கஞ்சி பற்றி சிறப்பாகப் பேசப்படுகிறதே...?

ஆம். சித்திராபெளர்னையி அன்று பல்வேறு சுவையான கஞ்சிகள் காச்சப்படுகின்றன. முதலில் கோயில் கஞ்சியானது பாற்கஞ்சியாக ஆக்கப்படும். கற்கோவளம் மக்களும் நேர்த்திக்காகச் சர்க்கரைக்கஞ்சி, கற்கண்டு அல்லது சீனிக்கஞ்சி, புளிக்கஞ்சி, உப்புக்கஞ்சி எனக் காய்ச்சி அடியார்களுக்கு வழங்குவர்.

அடியார்களின் ஒரே வகையான கஞ்சிகளில் கூட அதில் சேர்க்கப்பட்ட முக்கிய சுவைப்பொருளின் அளவு, வெங்காயம், பிஞ்ச மிளகாய், தேங்காய்ப் பாலின் அளவு, மிளகாய்த்தாள் காரணமாக வேறுபட்ட சுவையைக் காட்டிடும்.

12. கும்பி முத்துமாரியம்மன் கோயிலுக்கு மேற்காக இரண்டு பேச்சியம்மன் கோயில்கள் மிகவும் அருகில் காணப்படுகின்றனவே...?



கும்பி முத்துமாரியம்மன் கோயிலின் பரிவாரத் தெய்வங்களாகப் பேச்சியம்மன். காந்தாரியம்மன். காத்தவராயன் என்பன சிறு கோயில் அமைப்புகளில் எழுந்தருளியுள்ளன. மிகவும் அன்மைக்காலத்தில் கும்பி முத்து மாரியம்மன் கோயில் திராவிட முறை வழிபாட்டில் இருந்து விடுபட்டு கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்று சமஸ்கிருத முறைப்பட்ட(ஆகம வழியமைந்த) வழிபாட்டு முறைகள் பிராமணக் குருக்களால் மேற் கொள் ளப்பட்டு வருகின்றன.

கும்பாபிஷேகம், ஆகம முறையான வழிபாட்டு முறைகள் காரணமாகப் பேச்சியம்மன் கோயிலில் மடை, மச்சப்படையல், கலையாடல், கட்டுச் சொல்லல்... என்பன கைவிடப்பட்டன.

இதனால் கற்கோவளம் கிராமத்துப் பேச்சியம்மன் வழிபாட்டுக்காரர் மேற்படி பேச்சி கோயிலுக்கு மேற்காக உள்ள காணியை வாங்கி, புதிதாக ஒரு பேச்சியம்மன் கோயிலை நிர்மாணித்து அங்கு மடை, மச்சப்படையல், கலையாடல், கட்டுச் சொல்லல் முதலியனவற்றுடன் திராவிட முறை சார்ந்த(ஆகம வழிபாடு சாராது) வழிபாடுகள் நடந்து வருகின்றன. இதுவே இரண்டு பேச்சியம்மன் கோயில்கள் அருகருகே இருப்பதற்கான காரணமாகும். கற்கோவளம் கிராமத்தில் எனக்குத் தெரிந்தவரை ஐந்து பேச்சியம்மன் கோயில்கள் காணப்படுகின்றன.

13. கற்கோவளம் பேச்சிமடை பற்றி...?

திருகோணமலையில் இருக்கும் குட்டிக் கற்கோவளத்தில் இருந்தே முன்னாளில் இங்கு கொண்டு வந்த ஒதியமரத்தடியில் ஸ்தாபிதம் செய்தனர்.

கற்கோவளம் பேச்சியம்மன் கோயிலில் கந்தசஷ்டிக்குப் பின்னர் பிள்ளையார் கதைக்கு முன்னர் இடையில் வசதியான நல்லதொரு நாளில் விளக்கு வைத்தல் இடம்பெறும். விளக்கு வைத்தபின் ஏழநாட்களும் பேச்சியம்மனுடன் எச்சில் பிசாக்களும் இரவில் உலாவும் என்ற நம்பிக்கை காரணமாக மக்கள்(முன்னாளில்) இந்த 07 நாட்களும் இரவில் வெளியில் திரிய அஞ்சவர்.

3, 4 கூட்டுப் பறை மேளம் பெரும் ஓலியுடன் முழங்கும். மடையன்று மாலை 7 மணியளவில் பூசை தொடங்கும். கற்கோவளம் இளைஞர்களின் 20க்கும் மேற்பட்ட உடுக்கிசை அதிரும். ஆடாதாரையும் ஆடத்தூண்டி நிற்கும். பொதுவாக ஏழபேர் கலையாடுவர். இதில் சுமார் 05 பேர் பெண்களாகவும் 02 பேர் ஆண்களாகவும் அமைவர். கையில் கள்ளுப் போத்தலை ஏந்தியபடி ஒரு பெண்ணின் கலையாட்டம் தனித்துவமாகத் தெரியும்.

முன்னாளில் கலையாடியபடி பேச்சியாகிய பெண்களும், ஆண்களும் ஆனைவிழந்தால் சுடலைக்கு ஒடுவர். பிரேதம் இருந்தால் அதன் மீதிகளைச் சாப்பிடுவர். அதனால் கற்கோவளத்தில் குடிகொண்ட பேச்சியைச்

சுடலைப் பேச்சி என்பர். சுடலையில் இருந்து எலும்புத் துண்டுகளைக் கொண்டு வந்து கலையாடியபடி வாயால் கடித்து அடியார்களுக்கு பேச்சி கொடுப்பாள். அடியார்கள் இந்த எலும்புத் துண்டுகளை பேச்சியின் காவலாக எடுத்துச் சென்று தமது இடுப்பில் நூலால் கட்டி விடுவர். இது நோய் நொடிகள், எதிரிகள், செய்வினை, துனியம்... என பல்வேறு ஆபத்துக்களுக்கும் நல்ல காவலாக இருக்கும் என்பது நம்பிக்கையாகும்.

இங்கு ஆண்கள் பேச்சியாகக் கலையாடும் போது சேலையை எடுத்து இடுப்பில் கட்டியும் போர்த்தியும் கலையாடுவர். நேர்த்திக்கு விட்ட கோழியைத் தூக்கி எடுத்துக் கழுத்தில் கடித்து இரத்தம் குடிப்பது பய பக்தியுணர்வை ஏற்படுத்தும்.

ஆட்டு இரத்தச் சட்டியை கையிலேந்திக் கலையாடுவர். ஆட்டு இரத்தத்தை குடிப்பர். வாயால் ஆட்டு இரத்தம் வடியும். ஆட்டு இரத்தத்தை பேச்சியின் அடியார்களுக்கும் குடிக்கக் கொடுப்பர்.

கலையாடுவர்கள் படைக்கப்பட்ட கள், சாராயம் என்பனவற்றையும் எடுத்துக் குடிப்பர். ஆடு, கோழிகளின் தலைகள், சுட்ட கருவாடு என்பனவற்றை எடுத்துச் சாப்பிடுவர். பக்த அடியார்கள் சிலரைக் கூப்பிட்டு கலையாடும் பேச்சி கள்ளைக் குடிக்கும்படி கேட்பாள். குடிக்காது விட்டால் அவர்களில் தலையில் உற்றி விடுவாள் (அன்றைய தீர்த்தத்தில் சிறிதளவு கள்ளும் கலந்து கொடுப்பர்) அடியார்களுக்குச் செய்வினை துனியம் வைக்கப்பட்டிருந்தால் குறித்த அடியாரின் தலையில் தேசிக்காயை வைத்துப் பேச்சி வெட்டி விடுவாள். முன்னாளில் பேச்சி மடையில் கலையாடி செல்வ நாயகம் என்பவரின் மார்பில் பாலூறும் எனவும், இந்தப் பாலைக் குடித்தால் எக்குறையுமின்றி வாழலாம் என்பது நம்பிக்கையாகும். சிறிதளவு பால் ஊறுவதால் ஒரு சிலருக்கு மட்டும்தான் கிடைக்கும். செல்வநாயகத்தின் சகோதரன் இரத்தினப்பாவின் கலையாட்டம் அலாதியானது. கலையாடு பவர் அடியார் சிலருக்குக் கொடுப்பார். இதனைத் தமது வீட்டு வாசலில் புதைத்து வைப்பர். ஆட்டுத் தலை கிடைத்தவர் அடுத்த வருட மடைக்கு ஆடு கொடுக்க வேண்டும் என்பது வழைமையாகும். முட்டைகளைக் கொடுத்தால் அந்த அடியார்கள் அடுத்த வருடம் மடைக்கு கோழியை கொண்டு வந்து விடுவர்.

முடிவில் கலையாடியவர் களுக்கு சளகில் படைத்த மச்சப்படையலை உரித்தாகக் கொடுப்பர் அவர்கள் தாங்களும் சாப்பிட்டபடி அடியார் சிலருக்கும் கொடுப்பர். கலையாடல் முடிந்ததும் ஆடு, கோழி என்பன வற்றை வெட்டிக் கறியாக்குவர். அண்டாக்களில் சோற்று அவியல் நடக்கும். ஆடு, கோழிகளின் பச்சை இரத்தத்தை ஜந்தாறு பெரிய சட்டி களில் வைப்பர். இறைச்சி, முட்டை,

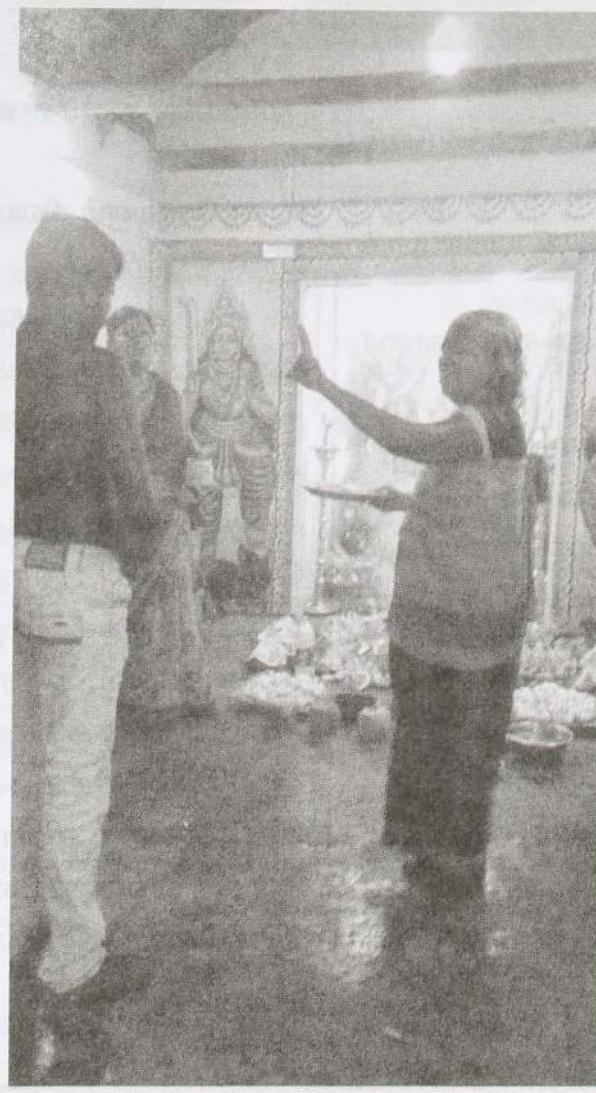
கருவாடு என்பனவற்றை சேர்த்துக் குழைத்து பந்தியில் இருத்தி அடிகளார்க்கு வழங்குவர். பின்னர் பாத்திரங்களில் வீட்டக்கு எடுத்துச் செல்லவும் வழங்குவர்.

வேள் விக்கு அதிக பணம் அதிக அரிசி கொடுத்தவர்களுக்கும் சாப்பாட்டு வாளியில் மேலதிகமாக மேற்படி உணவை வழங்குவர்.

14. சித்திரா பெளர்ணமி தினந்தை அதற்கு முன்னரான ஒன்பது நாட்கள் உட்பட) கற்கோவளம் மக்களின் பெருவிழாத்தினம் என்று கூறலாம் அல்லவா?

ஆம். நிச்சயமாக அப்படிக் கூறலாம். சித்திரா பெளர்ணமிக்குப் பத்து நாட்கள் முன்னரான காலைப் பொழுதில் கும்பி முத்துமாரியம்மன் கோயிலில் “வழந்து கட்டல்” நிகழ்வு நடைபெறும். வழந்துப் பானையை மூலஸ்தானத்தில் வைத்து பூசை இடம் பெறும். பத்தாம்நாள் சித்திரா பெளர்ணமியன்று ஒருவர் தோளில் வளந்துப் பானையைச் சமந்து வருவார். வளந்துப் பானையில் கோயில் தீர்த்தக் கிணற்று நீர் நிரப்பப்படும். இந்த நீர் நிரப்பப்பட்ட வளந்துப்பானை மடப்பள்ளியில் வைத்து சர்க்கரைப் பொங்கல் பொங்கப்படும். மேற்படி சர்க்கரைப் பொங்கல் ஆக்கும் போது பொங்கும் வளந்துப் பானையின் வாய்ப்பகுதியில் பொங்கி வழியும் திசையை வைத்து “ஊருக்கு எழுப்பம் தான், ஊருக்கு கஷ்டம் தான்..” என்ற நம்பிக்கை சார்ந்து கூறும் மரபும் இருந்து வருகிறது. இந்தச் சர்க்கரைப் பொங்கலை “வளந்தமுது” என்று தான் கூறுவர். வளந்தமுதை மூலஸ்தானத்தில் வைத்துப் பூசை செய்து அடியார்களுக்கு வழங்கப்படும். இந்த வளந்தமுதை உண்பதால் நன்மைகள் பொலியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் கற்கோவளம் அடியார்கள் திரண்டு வந்து இந்த ஆன்மிகப் பிரசாதத்தைப் பக்குவமாய் ஆசாரத்துடன் பெற்றுக் கொள்வர்.

சித்திரா பெளர்ணமிக்கு முதல் நாளினை இறுதி நாளாகக் கொண்ட. கற்கோவளம் கிராமத்துப் பெண்கள் கும்மியடித்து வழிபாடு நிகழ்த்துவர் இது கலையால் தெய் வத்தைக் குளிர வைக்கும் நிகழ்வாகும். மேற்படி 10 நாட்களும் மாலைநேர விசேட பூசையைத் தொடர்ந்து கும்மியடித்தல் இடம் பெறும். சித்திரா பெளர்ணமிக்கு முந்திய மூன்று நாட்கள் கற்கோவளம் ஆடவர்களின் உடுக்கிசைப் பாடல்கள் பெரும் எடுப்பில் நடைபெறும். 20-25 வரையான ஆண்கள் உடுக்கிசைத்துப் பாடல் பாடுவர். உடுக்கிசையின் கூட்டெலியால் தூண்டப் பட்டு சிலர் கலையாடுவர். சிலர் கலையாடிக் கட்டுச் சொல்வர். சித்திரா பெளர்ணமியின் காலைப் பொழுதில் இருந்து பலவகையான காவடிகள், கரகம், பாற்செம்பு, தீச்சடி, மள்ளுப் பாதனி முறைகளில் கற்கோவளம் மக்கள் தங்கள் நேர்த்திக்கடன்களை நிறைவு செய்வர் மேற்படி காவடி, கரகம்... போன்றன முதலில் கற்கோவளம் கிராமத்தை சுற்றி வரும்.



அங்குள்ள ஏனைய கோயில்களுக்கும் சென்று ஆட்டம் இடம்பெறும். இறுதியாகக் கும்பி முத்துமாரியம்மன் கோயிலை வலம் வந்து காவடி, கரகம்... என்பன இறக்கல் நடைபெறும். (இளைஞர்களின் செடில் காவடி ஆட்டமும் அதற்கான பறையிசையும் கலகலக்கும்.)

பிற்பகல் 2.00 மணியளவில் கற்கோவளம் இளைஞர்களின் பழனிக்கரகம் எடுத்தல் நிகழ்வு கற்கோவளம் வீரபத்திரர் கோயிலில் ஆரம்பித்துக் கற்கோவளம் கிராமத்தைச் சற்றி ஆடியபடி வந்து இறுதியில் வீரபத்திரர் கோயிலில் கரகம் இறக்கப்படும். கரகக்குடத்து நீர் வீரபத்திரர் கோயில் கேணியில் கலக்க விடப்படும். பழனிக்கரகம் என்பது திருமணமாகாத இளைஞர்களுக்கான கலையாட்ட முறையாகும். ஒருவர் மாறி ஒருவராக இளைஞர்களில் தலையில் பழனிக்கரகத்தை வைத்து ஆடுவர். பொதுவாக இங்கு 3-5 கரங்கங்கள் பாவிக்கப்படுகின்றன. பழனிக்கரகத்துக்கு பறை இசை உருக்கூட்டப் பாவிக்கப்படும். மாலை நேரம் கும்பி முத்துமாரி அம்மன் கோயிலில் பல்வேறு சுவையுள்ள சித்திரைக்களுக்கிளன் கொடுக்கப்படும். கற்கோவளம் மக்கள் இக்கோயிலில் காலை முதல் பொங்கல், பல்கவை சித்திரைக் கஞ்சிகள் காய்ச்சதலில் ஈடுபடுவர். சித்திரா பெளர்ணமியன்று இரவு பகலாக பல ஆண் டுகளாகக் கற்கோவளம் இளைஞர்கள் காத்தவராயன் சிந்து நடைக் கூத்தை அரங்கேற்றி வருகிறார்கள்.

15. கற்கோவளம் கிராமத்தில் கும்மியடித்தல் பற்றிச் சூறுக்கமாக கூறுவார்கள்...

இக்கிராமத்தில் கும்மி முத்து மாரியம்மன் கோயிலில் மாலைநேரம் வருடத்துக்கு இரண்டு தடவைகள் கற்கோவளம் பெண்களால் கும்மி அடிக்கப்படுகின்றது.

1. சித்திரா பெளர்ணமியை இறுதி நாளாகக் கொண்டு பத்துநாட்கள்.

2. நவராத்திரி விஜயதசமியை இறுதி நாளாகக் கொண்ட பத்துநாட்கள்.

சிறிய பெண்கள் முதல் முதிய பெண்கள் வரை கும்மியடித்தலில் இடுபடுவர்.

கும்மியடிக்கப்படும் போது கும்மிப்பாடல்கள் பாடப்படும். முதலில் ஒரு பெண் பாட பின்னர் அந்த வரிகளை ஏனைய கும்மியடிக்கும் பெண்கள் திரும்பிப் பாடுவர். கும்மிப்பாடல் பல தெய்வங்களின்மேல் பாடப்படுகிறது. பின்னையார் கும்மி, சரஸ்வதி கும்மி, முத்துமாரி கும்மி, முருகன் கும்மி, கிருஷ்ணன் கும்மி, பேச்சியம்மன் கும்மி, காத்தான் கும்மினப் பலவகைப்படுகிறது.

கற்கோவளம் மீனவர்களின் கரைவலை இழுத்தல் தொழில் காற்று காலத்தில் தடங்கல்கள் ஏற்படும்போது தடையை நீங்கும் வேண்டுதலாகவே கும்மியடித்தல் நிகழ்வு தொடங்கப்பட்டு இன்றுவரை தொடர்கின்றது. கரைவலை தொழில் தடை ஏற்பட்டால் கும்பி முத்துமாரியம்மன் கோயிலிலும் இக்கோயிலைச்

தழ்ந்துள்ள கோயில்களிலும் கும்மியடிக்கப்படும். பின்னர் வல்லிபுரக் கோயிலிலுக்கு நடந்து சென்று கும்மியடிப்பர். அதன் பிறகு வங்கக் கடலோரம் அமைந்த வல்லிபுரமாவன் தீர்த்தக்கரையில் உள்ள கிருஷ்ணன் கோயிலுக்குச் சென்று கும்மியடிப்பர். பிறகு கடற்கரை வழியாக நடந்து கற்கோவளம் கிராமத்துக்கு வந்து அங்குள்ள சில கோயில்களில் கும்மியடித்து முடிப்பர் இவ்வாறான நாளில் காலையில் இருந்து நீரோ, உணவோ அருந்தாமல் கடவுளரை வேண்டிக் கும்மியடித்து முடிக்கப்படும்.

16. கற்கோவளத்தின் கும்மிப் பாடல்களை எழுதியவர் யார்?

பண்டிதர் எஸ்.ஜே.வி. சரவணமுத்து(புலவர்) இவர் ஆசிரியராகவும் அதிபராகவும் பல இடங்களில் கடமையாற்றியவர். ஆயினும் மேற்படி புலவர் எழுதிக் கொடுக்க மன்னரே கற்கோவளத்தில் கும்மியடித்தல் நடைபெற்று வந்தது. அவ்வேளை ஆனந்தக்கும்மி என்ற நாலில் இருந்து பெற்ற கும்மிப்பாடல்களைப் பாடிக்



கும்மியடித்தார்கள் என அறிய முடிகிறது.

17. கற்கோவளம் கிராமத்தை கலைகள் பல மினிரும் கிராமம் என்று கூறுவது பற்றி...?

கற்கோவளம் கிராமத்தில் இலங்கையில் அரிதாக நடைபெறும் கும்மியடித்தல் நிகழ்வுடன் குடமுதல் நிகழ்வும் நடைபெற்று வருகின்றது. இசைநாடக, காத்தவராயன் சிந்துநடைக்கூத்துக் கலைஞர்கள் தற்பொதும் இருந்து வருகிறார்கள். காத்தவராயன் கூத்து வருடாவருடம் சித்திரா பெளர்ணமி இரவு அரங்கேறி வருகிறது. மேலும் உடுக்கிசைக்கலைஞர்கள், நாட்டார் பாடலைப் பாடும் கலைஞர்கள், கரைவலைப் பாட்டு பாடும் தொழிலாளர்கள், காவடி, கரகக் கலைஞர்கள், நவீன நாடகம் நடிக்கும் ஆற்றல் மிக்க கலைஞர்கள் காணப்படுகிறார்கள். கற்கோவளம் கிராமத்து ஆண்களும், பெண்களும் சிறந்த குரல் வளத்துடன் பாடல்கள் பாடக் கூடியவர்கள். எந்தவொரு கலை வடிவத்திலும் பங்குபற்றி அதனைச் சிறக்கச் செய்யும் வல்லவர்களாக இன்றுவரை இருந்து வருகிறார்கள்.

மொழிவரதனின் பேளையை கீழே வைத்து விடாதே

பேளையைக் கீழே
வைத்து விடாதே
கவிதைகள்
ஆசிரியர்
மொழிவரதன்
விலை : 350.00



“கொரோனா” சூழலிலும் “ஒரு கவிதை நூல்” பிரசவம் என்று நினைக்கும் போது, மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. துணிந்தால் எதையும் செய்யலாம், நூலின் அட்டைப்படம் கவர்ச்சியான தலைப்பில் அமைந்துள்ளது. அதன் வடிவமைப்பு பலவாறு சிந்திக்கத் தோன்றுகிறது.

எனது நான்கு தசாப்த ஆசிரிய பணியில் பலதுறை சார்ந்த மாணவர்களைக் காண முடிந்தது. அதில் எனக்குப் பிரியமான எழுத்துத் துறையில் மொழிவரதன் மட்டுமே ஈடுபட்டுள்ளது மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறது. இலக்கியம் சம்பந்தமான நூல்களை வாசிக்கும் போது மொழிவரதனின் பெயரைக் குறிப்பிடும் போது, எனதுள்ளம் புள்ளாங்கிதமடைகிறது.

மொழிவரதனின் ஏழாவது நூலான, பேளையை கீழே வைத்து விடாதே என்னும் கவிதை தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் முன்னர் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தாலும் ஒரு தொகுப்பாக பார்க்கும் பொழுது, அலாதியான ஓர் இரசனை ஏற்படுகிறது. முன்பு வாசித்தோமே என்ற எண்ணம் தோன்றவில்லை.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் ஆரம்பகாலம், இடைக்காலம், தற்காலம் என்ற மூன்று பிரிவுகளுள் அடங்கும். இப்பிரிவுகள் கவிதைப் போக்கினைக் கணிப்பீடு செய்வதற்கு உதவுமென்று நினைக்கின்றேன்.

ஆரம்பகால முதற் கவிதையே புரட்சிகரமான சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக அமைந்துள்ளது. அடுத்து வரும் கவிதை, “நாளை ஒருவன் பிறப்பான்” என்ற கவிதையை வாசிக்கும் போது, உள்ளத்தை உருக்குவதாகவுள்ளது.

1983 ஆம் ஆண்டு ஜே.ஆர் காலத்தில் கட்ட விழ்த்து விடப்பெற்ற வன்செயலின் போது, நாட்நீத கோர சம்பவங்கள் “இன வேதாளங்கள்” கவிதையில் படம் பிடித்து காட்டப்படுகின்றன. அடுத்து, இடைக்கால கவிதைகளில், மலையக மக்கள் அன்றாடம் அனுபவிக்கும் சம்பவங்கள் துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

மேலும் புதிய படம் தெரியும் வெண்புறாவே ஏமாற்றி விடாதே, போர்க்காலப் புயல்காற்று, காகங்கள் கரைந்தன, கறுப்பு ஜூலை என்று ஒழியும்? ஆகிய கவிதைகள், கடந்தகால சம்பவங்களை நினைவுப்

படுத்துகின்றன.

தற்கால தொகுப்பில், சுதந்திரத்தின் விலை, பூகோளமும் மூளைச் சலவையும், அழகினி இலக்கியம் வேண்டாம், சீண்டல் வேண்டாமே, அரசியல் யூதாக்கள், புதுவழி ஒன்று தேடிடல் வேண்டும், பேளையை கீழே வைத்துவிடாதே, மனிதம் வெல்லப்பட வேண்டும் ஆகிய தலைப்பில் இடம் பெற்றுள்ள கவிதைகளில் ஓர் எதிர்ப்பார்ப்பு இருப்பதை காணலாம்.

இறுதியாக மலாலா, ரிஸானா சம்பவங்கள் உள்ளத்தை நெருடுகின்றன. பொதுவாக கவிதையில் கையாளப் பெற்றுள்ள மொழி நடை சரளமாகவும் ஆற்றொழுக்காகவும் அமைந்திருப்பது, மொழிவரதனின் மொழி ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றதெனலாம்.

நாங்கள் நெருப்புத் தனல்கள்

மார்க்ஸ் லெனின் மாலை

வழிசெல்லும் தோழர்கள்

விலங்கென்ன வேட்டென்ன

எல்லோரையும் நீர்மூலமாக்கிட

ங்களால் முடியும்

ஓர்புரட்சிகர சவாலாக இவ்வரிகள் விளங்குகின்றன.

பட்டுச் சட்டையாக நான் தைத்த

பாப்பாச் சட்டை இதோகிடைக்கிறது

வெள்ளை சிவப்புமாய் கோலமிட்ட பல்

வண்ணச் சட்டை வாங்கி வந்தேன்

என்று புலம்பும் பிள்ளையின் தாயின் அவலம் மனதை நெருடுகின்றது.

உதைக்கிறாயா? ஆம் உதை உதை நன்றாக உதை, எங்களை அடக்கி உறிஞ்சகின்ற ஏகாதிபத்தி யத்தை எட்டி உதை. என்று குழந்தைக்கு வீரமூட்டும் தாயின் குரலாக ஒலிக்கும் பாங்கு உனர்ச்சியூட்டுவதாக இருக்கிறது.

புகைமூட்டமும் வெளியும்

எரியும் தீயை சிவப்பாக்கின

வானமூம் வெளியும் ஒளியும்

வெட்கத்தால் சிவந்தன

அந்த வானமூம்புமியும்

முகிலும் கூட

எங்களுக்கு அன்றுபகையாகின!

என்று கறுப்பு ஜீலைப் பற்றிய கொடுரத்தை இயற்கை யோடு ஒட்டிக் கூறியிருப்பது நயக்கத்தக்கது.

கோராதிரியாக...

வெட்கம்மானம்
இனப் பற்று ரோசம்
ஏதுமில்லா அச்சாக்கடை
அரசியலால் நீ “பச்சை”
தாமரை ஒட்டுக்காய் ஒடும்
கூட்டத்தில் நீயும் ஒருவன்தான்
என்று அரசியல் பேசப்படுகிறது.
சுதந்திர உரிமைப்பசி
வாழ்வியல் ஏக்கங்கள்
முப்பது ஆண்டுக்குள்
பல்லாயிரம் உடலங்களை
உணவாக்கிக் கொண்டது
மீண்டும் வரலாற்று
ஏடுகளில் இரத்த வாடை
அமிலத் தோட்டாக்களின்
கெட்ட நெடி
மீண்டும் கோயில்களில்
பள்ளிகளில் தேவாலயங்களில்
பெளத்த தலங்களில்
இரத்த வெள்ளம் மீண்டும் மீண்டும்
ஏன் 2019 இலும் தான்.

வெறியாட்டத்தின் கோரத்தை கோடிட்டு காட்டும் பாங்கினை காணலாம்.

மதத் தீவரவாதிகளுக்கும்
ஆண் மேலாதிக்க வாதிகளுக்கும்
நீரூ சிம்ம சொப்பனம்
பெண்ணுரிமை போராளிகளுக்கு
நீரூ நம்பிக்கை நட்சத்திரம்
என்றுமலாலா பாராட்டப்படுகின்றாள்.

உன் அறியாப் பருவத்தில்
புரியாது புரிந்த குற்றத்திற்காய்
குற்றவாளியாக ஆக்கப்பட்டாய்
இஸ்லாம் போதித்த
மன்னிக்கும் மனப்பாங்கு
மன்னிக்கும் தாயன்பு
எங்கே மறைந்தது?

என்ற கேள்வி ரிஸானாவின் தண்டனையைப் பற்றி
எழுப்புகின்றது, இத்தொகுப்பில், மொழிவரதனின்
நான்கு தசாப்த கவிதை வளர்ச்சியை கோடிட்டுக்
காட்டுகிறது.

கவிதைகளில் சமூகம் சார்ந்த அழுத்தங்களும்,
இறுக்கமான பிடிப்பும் விரவிக் காணப்படு கின்றன.
“பேனையை கீழே வைத்து விடாதே” கவிதைத்
தொகுப்பினை ஒவ்வொருவரும் வாசித்து சுவைக்கலாம்.

இது போன்று இன்னும் பல கவிதைகளை
படைத்துத்தர வேண்டுமென வேண்டுகிறேன். ●

ஒகழ்வெம் அரிவெம்

சன்னங்கள்
வெடித்துச் சிதறும்
மண்ணெனதுவெனினும்
ஒரே மாதிரியான குருதியே
உடல் கிழிய வழிகிறது

பதறிக் கதறும்
வார்த்தைகள் புரியாவிடினும்
ஒலமும் கண்ணீரும்
ஒரே மாதிரியான
நரகத்தையே கண்முன்பு
விரிக்கின்றன

நுக்கப்பான்
துளையுண்டு புழுதிபடிந்த
உடல்களில்
குத்திக்கிடக்கும் கண்கள்
ஒரேமாதிரியாகவே
விறைத்துப் பார்க்கின்றன

விமானங்கள்
வானத்தை விழுங்கியபோது
ஒரே மாதிரியாகவே
பறவைகள் தம்கூடிழுந்து
குஞ்சுகளுடன் மடிந்தன.

அகழ்வில் அகப்பட்டது
ஆதிவேலன்றது
அறிகைவாதம்
மறுத்ததை வெள்ளரசின்
ஆணிவேரன்றது
ஆதிக்கவாதம்

அத்திபாரக் குழிகள்
உமிழ்ந்தன மனித
எச்சங்களை
அடுத்த நொடியே
அள்ளிச் சென்றனர்
மிச்சங்களை

அடிதோண்ட எழுந்தன
ஆதிக்குடி வரலாறுன்று
அடிக்கடி தோண்ட மறைந்தன
மீதிக்குடி வரலாறின்று

அரியணையே ஞானம்
பெற்றது
வெள்ளரசின் நிழலிலே
அரசபையே ஞானம் துறந்தது
மலையடி நிழலிலே

படைப்பு

வெற்றுத் தாளாய் நிலங்கள்...
கவிதையாய்,
காவியமாய்,
ஓவியமாய்
எழுதி, வரைந்து, நிரப்ப,
காத்திருக்கிறான் விவசாயி...

மை முடிந்த பேனாக்களாய்
நதிப் படுக்கைகள்...
நல்ல ஒரு படைப்பைப்
தவறவிட்டது
சமுதாயம்...

தென்றல்

உழைத்து உழைத்து,
வேர்வை சிந்தி,
அல்லல்படும் மக்களுக்காய்
இறைவன் வீசும் சாமரமே
தென்றல்
-ருஸ்னா நவாஸ்
(மாவனல்லை)



எதிர்க் குரல்கள்

- பாதி வழக்குகளைம் விட கட்டுரைகளைம் -

கறாரான முடவுக்கு வாத கலகத்தின் ஆதாவாளரா தேவகாந்தன்?

தேவகாந்தனின் “எதிர்க்குரல்கள்” உரைக்கட்டுத் தொகுப்பும் பற்றிய ஒரு “கலக்கப் பார்வை”!

கார்ல் மார்க்ஸ் தனது இயங்கியல் சிந்தனைக்கான அடிப்படை மெய்யியல் தளத்தை ஹெகலி டமிருந்து பெற்றுக்கொண்டார். இயங்கியல் தத்துவத்தின் அடிப்படை கருத்து(thesis), எதிர்க் கருத்து(anti-thesis), புதுக் கருத்து(synthesis)என்பவற்றின் தொடரூறு தன் மையை விளக்குகின்றது. வரலாற்றின் வளர்ச்சியில் இந்த இயங்கியலை கண்டுகொள்ளலாம். கருத்துநிலை உருவாக்கத்திலும் வளர்ச்சியிலும்கூட இந்த இயங்கியல் உள்ளுறைந்திருக்கும். கருத்து ஒன்றுக்கு எதிர்க் கருத்து உருவாகும். அது இருந்துவந்த கருத்து நிலையை புதிய தளத்துக்கு இட்டுச்செல்லும் என்ற சாதாரண இயங்கியலை மறுத்துரைப்பவர்கள் இன்றும்கூட இருப்பார்களாயின் அது தேக்கநிலையின் அறிகுறியேயன்றி பிறிதொன்றல்ல. எதிர்க் கருத்தை மறுத்தல் என்பது முற்போக்கை(progress)மறுத்தலே. முற்போக்கான கருத்துநிலை என்பது “மாற்றுக்குரலுக்கு” அல்லது “எதிர்க்குரலுக்கு” செவி சாய்த்தலின்வழிதான் சாத்தியமாகின்றது. எதிர்க்குரலை நிதானத்துடனும் ஆழமாகவும் உள்வாங்கிக் கொள்ளும் சமூகம் தான்

“ஓனானை கரக்கட்டான் என்றும் சொல்லமுடியும்” என்பதில் உடன்படு சமநிலைக்கு வரும் என்பதுதான் தேவகாந்தனின் “எதிர்க்குரல்கள்” உரைக்கட்டுகளின் உள்ளார்ந்தம்.

கட்டுரைகளை உரைக்கட்டுக்களாகவும், பத்தி எழுத்துக்களை பக்க எழுத்துக்களாகவும் வரையறுத்துக்கொண்டு மிகுந்த கட்டிறுக்கமான கருத்தாடல்களைச் செய்யும் தேவகாந்தனின் எதிர்க்குரல்கள் 2020 மார்க்கியில் ஜீவநதியின் 171ஆவது வெளியீடாக வந்துள்ளது. எதிர்க்குரல்கள் அது கொண்ட “கலகக்குரல் பான்மை” காரணமாக புதிய பல விவாதங்களைக் கிளர்த்துகின்றது. எதிர்க்குரல்களில் நிறைந்துள்ள கலகக்குரல் பான்மை பல்வேறு பரிமாணங்களைப் பெறுகின்றன. மாற்று வரலாறு, வரலாற்றின் முரண்நகை, கலகக்குரல், மாற்றுப்பிரதி, எதிர்ப்பிலக்கியம், மாற்று இலக்கியம், மாற்றுக்கான வடிவங்களின் கண்டனங்கள் என்று தேவகாந்தனின் எதிர்க்குரல்கள் எடுக்கும் பரிமாணங்கள் கண்திமிக்க தர்க்கநிலைப்பட்ட விவாதங்களுடன் உரைக்கட்டுக்கள் முழுவதும் விரவிக்கிடக்கின்றன. தனிமனித அனுபவங்கள் மற்றும் உணர்வுகள், தனித்த ஆளுமைகள், வாழ்க்கைத் தடத்தின் சில நினைவாழியாத் தருணங்கள், இலக்கியச் செல் நெறிகள், அரசியல் நிலவரங்கள் முதலானவற்றை உரைக்கட்டுக்களாக அவ்வப்போது பல்வேறு ஊடக வெளிகளில் வெளியிட்டு, பின்னர் அவற்றை ஒருசே நூலாகத் தொகுத்துக் தருகின்றபோது அவை யாவற்றுக்குள்ளும் இழையோடு நிற்பது கலகக்குரல் பற்றிய தேவகாந்தனின் கரிசனைதான்.

தனது எதிர்க்குரலைப் பதிவு செய்ய தேவகாந்தன் இரண்டு “அந்தலைகளுக்கு” இடையில் நின்று கொண்டு கருத்தாடல் செய்கின்றார். ஒர் எல்லையில் மார்க்சியம் மற்றவொரு எல்லையில் பின்நவீனத்துவம். அவற்றுக்கிடையே செ.கணேசலிங்கன், எஸ்.போ., வெங்கட்சாமிநாதன், சஜாதா, மு.தளைசிங்கம், கா.சிவத்தம்பி, அம்பை, சமுத்திரம் முதலான பலரின் பங்கு பணிகள் மற்றும் கருத்துநிலைகளை விளக்குகின்றார். மார்க்சியர்கள், மார்க்சிய எதிர்ப்பாளர்கள், முற்போக்குவாதிகள், நற்போக்கு வாதிகள், உருவவாதிகள், உள்ளடக்கவாதிகள், மெய்மைவாதிகள், தீவிர இலக்கியவாதிகள் என்றெல்லாம் கணிப்புப்பெற்ற பல்வேறு ஆளுமைகளையும் அவர்கள் கொண்ட சமூக, அரசியல் மற்றும் படைப்பாக்கக் கருத்துநிலைகளையும் கருத்தாடலுக்கு உட்படுத்துவதன் வழி “கறாரான

முடிவுக்கு வராத கலகத்தின் ஆதரவாளராக!” எதிர்க் குரல்களில் தன்னை அடையாளப்படுத்துகின்றார் தேவகாந்தன்.

வெங்கட்சாமிநாதன் பற்றி “கலை, இலக்கியத் தின் விமர்சனக் குரல் ஓய்ந்தது” எனும் தலைப்பில் எழுதிய உரைக்கட்டில் “ஒரு படைப்பு குறித்து, அவரது பாதையினாடாகவன்றி எனது பாதையினாடாகவும் ஒரே முடிவையே நாம் வந்தடைந்த வியப்பு நீண்டகாலமாக என்னுள் தங்கியிருந்தது. எனது மார்க்சிய ஈடுபாடு பின்மார்க்சியமாக விரிவடைந்தும், பின்நவீனத்துவ ஈர்ப்புக்கொள்ள ஆரம்பித்ததிலிருந்தும் அந்த முரண் நிலையை, கலை வேறு விசயமென்பதை, நான் புரிந்து கொண்டேன். என்னுள் நிகழ்ந்த வளர்ச்சிதை மாற்றத் தில் வெ.சா.வுக்கு பெரும் பங்கு இருக்கிறது” (பக்:78) என்று குறிப்பிடுகின்றார். இந்தக் கருத்து, கருத்து நிலையில் முரண்பாடு கொண்ட கலகம் எதுவாயினும் படைப்பாக்கத்தில் கலைக்கான உடன்படு சமநிலை கொள்ளுகின்ற “வளர்ச்சிதை மாற்றத்தை” தரவேண்டும் என்பதை உட்கிடையாக கொண்டுள்ளது. அந்த உரைக்கட்டின் இறுதிப்பகுதியில், “கடல் கடந்தும்” என்ற வெங்கட்சாமிநாதனின் நூல் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது “மார்க்சிய எழுத்துக்களை மறுத்து விமர்சித்து வந்த வெ.சா. அந்த நூலில்தான் கே.டானியலை தமிழில் தலித்திலக்கிய முன்னோடி ஆகவும், அவரது எழுத்துக்கள் சமரசமாகாதவை என்றும் விதந்து பாராட்டியிருந்த கட்டுரை வெளிவந்திருந்தது” (பக்:79) என்று தேவகாந்தன் கலகக்குரலான வெ.சா.வின் “வளர்ச்சிதை மாற்றத்தின்” இறுதிப்புள்ளி ஒன்றை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அதன்வழி கலகம் உண்மையாக இருப்பதில்லை என்பதை வலியுறுத்த விளைகின்றாரோ? என்று என்னத்தாண்டியது!

என்னத்தை சரியென உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள எஸ்.போ.வின் இலக்கிய ஆளுமை பற்றி தேவகாந்தன் எழுதிய உரைக்கட்டில் “கலகம் பிறந்தால் வழி பிறக்கும்” என்று ஊரிலே ஒரு சொல்வடை உண்டு. கலகம் வழியைத் திறக்குமென அதற்கு அர்த்தம் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் கலகத்தை உண்மை என்று நம்பியதன் விளைவே, எஸ்.போ. பின்னாளில் அடையாளம் மறந்தவரானதற்குக் காரணம் என்பது இப்போது புரிகிறது. கலகத்தின் மூலம் உண்மையை அறிவதற்குப் பதிலாக, கலகத்தையே கோசமாக உச்சாடனப்படுத்தியதன் விளைவு அது” (பக்:12) என்று குறிப்பிடும் பகுதி துணையானது. இது கலகம், முரண், மாற்று, எதிர்ப்பு முதலானவை தொடர்பில் தேவகாந்தனின் கருத்துநிலையை தெளிவுறக் காட்டுகின்றது. கலகம் தொடர்பில் தேவகாந்தனின் கருத்து நிலை என்ன? என்பது எஸ்.போ. பற்றிய அந்தக் குரைக்கட்டில் விரவிக்கிடக்கிறது. எஸ்.போ.வின் வழியைப் பின்பற்ற ஒரு படைப்பாளிகூட இன்றில்லை என்பதும், அதற்குக் காரணம் தான் போட்ட வட்டத்துக்கு வெளியே பார்க்க மறுத்தமை என்பதும், தான் கை வைத்த இலக்கியத் துறைகள் பலவற்றில் அவரில்லை என்பதைக் காலம் காட்டியிருக்கிறது என்பதும் எஸ்.போ. வரித்துக்கொண்ட கலகத்தின் மீதான தேவகாந்தனின் விமர்சன பார்வையாகியுள்ளது. “நற்போக்கு இலக்கியக் கொள்கை” அவர் அதை

நிறுவ முனைந்த காலத்திலேயே உயிரோடு இல்லை என்பது எவ்வளவு தூர்லபம்!” (பக்:12) என்று எஸ்.போ.வின் கலகக் குரலில் பலவீனம் உள்ளதாக தேவகாந்தன் குறிப்பிடுகிறார். “எஸ்.போ. இன்றுவரை மாறவேயில்லை. மட்டுமன்றி, அவர் வளராதும் இருந்துவிட்டார்” (பக்:13) என்று கூறுவது மாற்றுக்கருத்தை முற்றிலும் நிராகரிக்கின்ற கலகக்காரன் கருத்துநிலைத் தேக்கமுடையவன் என்பதையா? என்று என்னவைக்கின்றது.

முற்போக்கு இலக்கிய எதிர்ப்புக் கலகக் காரனான வெங்கட்சாமிநாதனின் வளர்ச்சிதை மாற்றத்துக்கும், நற்போக்கு ஆதரவுக் கலகக்காரனான எஸ்.போ.வின் மாற்றமேயில்லா நிலைக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டின் வாயிலாக தேவகாந்தன் சொல்ல வருவதுதான் என்ன? என்று ஒரு வாசகனிடத்தில் வினா எழும்போது, “கலகத்திலுள்ள முக்கிய தன்மை என்னவெனில், அதுவே உண்மையாக இருப்பதில்லை என்பதுதான். அது உண்மையைக் கண்டடைவதற்கான ஒரு உந்தலை உருவாக்குமே தவிர, அதுவே உண்மையாக இருப்பதில்லை என்பது அதிலுள்ள தூட்சமம்” (பக்:12) என்று அதற்கும் பதில் வைத்துக்கொண்டே தேவகாந்தன் கருத்தாடுகின்றார். இதுதான் கலகம் என்றால் என்ன? என்பது பற்றிய தேவகாந்தனின் கறாரான முடிவாகின்றது. இந்த முடிவின் அடித்தளத்தில் தான் “எதிர்க்குரல்கள்” என்ற உரைக்கட்டுக்களின் தொகுப்பான இந்த நூலின் உள்ளடக்கத்தை மதிப்பிடவோ புரிந்துகொள்ளவோ வேண்டியுள்ளது.

கலகம் உண்மையைக் கண்டடைவதற்கான உந்தலைத் தருவது என்று வரையறுக்கின்ற நிலையில், தேவகாந்தன் கலகத்தின் பின்னணியில் மெய்மை காணும் தர்க்கம் ஒன்று அமையவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது புலனாகின்றது. மெய்மைகாணும் தர்க்கமே மெய்யியல். மெய்யியல் என்பது கலகத்தின்வழி பிறப்பது என்ற நம்பிக்கையின் விகசிப்பை தேவகாந்தனின் உரைக்கட்டுக்களில் காணலாம். “பின்நவீனத்துவம் குறித்து” என்ற உரைக்கட்டில் கருத்து நிலைகளின் அரசியல் குறித்தும், பொருளாதார நோக்கங்கள் குறித்தும் சிலாகிக்கின்றார். உலக அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ஒழுங்கிலான மாற்றத் தினால் கருத்துநிலை எவ்வாறு தீர்மானமாகின்றது என்பதை விளக்குகின்றார். தங்கள் மேலாதிபத்தியத்தை நிலைநாட்ட நாடுகள் “கருத்தியல் யுத்தத்தை” எப்படி நிகழ்த்தின என்பதை அமெரிக்க-ரஷ்ய முரண்பாட்டின் பின்புலத்திலும், மார்க்சிய-பின்நவீனத்துவ முரண் பாட்டின் பின்புலத்திலும் விளக்குகின்றார். ஒர் எல்லையில் மார்க்சியத்தையும் இன்னோர் எல்லையில் பின்நவீனத்துவத்தையும் வைத்துக்கொண்டு நவீனத்துவம், அமைப்பியல், பின்அமைப்பியல் என்பவற்றைக் கடந்து எப்படி ஜீரோப்பாவில் பின்நவீனத்துவம் வளர்ச்சி கண்டது என்பதை விவரிக்கின்றார். இந்தக் “கருத்து நிலை யுத்தத்தின்” அடிப்படையே மெய்மையைத் தர்க்கித்தல்தான் எனும் பொருள்பட விளக்கமளிக்கின்றார். எல்லா உரைக்கட்டுகளையும்போல இந்த உரைக்கட்டை செறிவாக்க முடியாது. அது விரிவுபெற வேண்டியது. செறிவாக்கப்படும் தருணத்தில் கருத்துப் பிறழ்வுக்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகின்றது. உண்மையில் மேலாதிபத்தியத்தின் மாயாவாதம் எது? அந்த

மாயாவாத்தை முதலாளித்துவத்தின் வெளிப்பேராக ஏன் பார்க்க வேண்டும்? பின்நவீனத்துவத்தின் நிலைபேற்றுக்கு முதலாளித்துவத்தின் ஆதரவுக்கும் என்ன தொடர்பு? முதலான வினாக்களுக்கான பதிலை அந்த உரைக்கட்டு விலாவாரியாக உரைக்காது ஊகிக்கவேவைத்திருக்கிறது. கருத்துநிலையுத்தக்தின் அடிநோராட்டமாக முதலாளித்துவம் - சோசலிசம், அமெரிக்கா-ஜரோப்பா எனும் எதிர்நிலை இரட்டைகளின் கலகம் ஒன்று எப்படி அமைந்தது என்பதை வரலாற்றாசிரியனுக்குரிய பொறுப்புணர்வுடன் விவரிக்கும்போது மட்டுமே கருத்துநிலையின் சரியான இயங்கியலை புகட்டமுடியும். இதனால் அந்த உரைக்கட்டு விவாதத்துக்கான மேலும் விரிவான விவரிப்பைக் கோரிந்திருக்கின்றது. அத்தகைய விரிவாக்கம் மார்க்சியத்தின் இயங்கியலை பின்நவீனத்தின் எழுச்சி மற்றும் வீழ்ச்சிவரை இழுத்துச் சென்று கருத்துநிலைக் கலகத்துக்கான பின்னணிகளை திரிபுறவைக்கும். அதுவே கருத்துநிலைக் கலகத்தின் மெய்யியலுமாக பரிணமிக்கும். இதனை விவரித்துரைக்கும் வல்லபம் தேவகாந்தனின் அனுபவவெளிக்கு உள்ளது. அந்த விரித்துரைப்பு தனித்து நிகழவேண்டும். அதைவிடுத்து “நடைமுறை அரசியலின் அடிநாதத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்கு மார்க்சீயம் எப்படி உதவுகிறதோ, அதே போல இலக்கியத்தைப் புரிந்துகொள்ள பின் நவீனத் துவம் உதவுகின்றது”(பக்: 09) என்று அறுதியிட்டுக் கூறுவது போதுமான தெளிவை வாசகனுக்கு கொடுக்காது. ஏனெனில், இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கான வல்லமை மார்க்சியத்துக்கு இல்லையா? அது பின்நவீனத்துவத்துக்கு மாத்திரமே உண்டா? மார்க்சியம் வெறும் அரசியல் புரிதலுக்கான தத்துவம்தானா? முதலான வினாக்களுக்கும் சரியாக பதிலிறுக்க வேண்டிய தேவை உருவாகும். பல்வேறு கலகத்தை தூண்டிவிடும் இந்தக் உரைக்கட்டு மேலும் விரிவாக்கம் பெறும்நிலையில் புதிய மெய்மைகளை நோக்கிநகரும்.

முரணிகளைக் கொண்டாடுதல் என்பது துணிச்சல்மிக்க விடயம்! பிரமிள், மு.த., எஸ்.பொ. முதலானவர்களை “நாரதர் கலகம் நன்மையில் முடியும்” எனும் வெகுஜன வாக்குக்கு அமைவாக கொண்டாடுவது “எஸ்.பொ.: ஈழத்து இலக்கியத்தின் தன்னேரில்லாத் தலைவன்”(பக்:71-75) எனும் உரைக்கட்டின் நோக்கமானது. நாரதனின் கலகம், சித்தர் களின் கலகம் என்பவற்றின் தொடர்ச்சியில் வைத்து எஸ்.பொ.வின் கலகத்தையும் நன்மையை பிறப்பித்த கலகமாகப் பார்த்துள்ளார். ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் எழுத்துப் புனித அழிப்பை செய்த எஸ்.பொ.வின் தீ, சடங்கு நாவல்கள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார். அந்த உரைக்கட்டின் கருத்தாடலின் போக்கை “எஸ்.பொ. என்றோரு இலக்கிய ஆளுமை” (பக்:11-14) எனும் உரைக்கட்டுடன் ஒருங்குவைத்துப் படிக்கின்றபோது ஏற்றலும் - எதிர்த்தலும் எனும் எதிர் இரட்டைநிலையை எவ்வாறு தேவகாந்தன் சீர் தூக்கி மதிப்பிட முனைகின்றார் என்பதைக் காட்டுகின்றது. கலகத்தில் ஏற்றலும் எதிர்த்தலும் சமதளத்தில் அமையும்போலும்!

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் கலகக்குரல்களாக அமைந்த பல ஆளுமைகள் பற்றி தேவகாந்தன் பதிவுசெய்கின்றார். அவர்களை அவர்கள் நிலையில்

வைத்தும், தன்னுடனான தொடர்பின் வழியே வைத்தும் புறநிலையிலும், அகநிலையிலும் மதிப்பிடுகின்றார். சமுத்திரம் “தேவகாந்தனுக்கும் எனக்குமான நட்பு சன்டையில் ஆரம்பமானது” என்று கூறுவதை நினைவு கூர்ந்துள்ளார். தேவகாந்தனது இந்த நூலின் உரைக்கட்டுக்களின் நுண்மாண் நுழைபுலமும் அதுதான். ஆகர்சியம் பெறும் மனிதர்களின் வாழ்வு ஓர் இழையால் இணைக்கப்படும்போது, அது எப்படி ஒரு வரலாறாக மாறும் என்பதை இந்தத் தொகுப்பு புரியவைக்கிறது. அத்துடன் இலக்கிய வரலாறு என்பது இலக்கியங்களின் வரலாறு என்பதைக் காட்டிலும், அது இலக்கியங்களைப் படைத்த ஆளுமைகள் சம்பந்தப்பட்ட, ஆளுமைகளின் கருத்துநிலைகளின் முரண்களின் அல்லது கலகத்தின் வரலாறு ஆகின்றது போலும் என்றும் சிந்திக்க வைக்கின்றது. கருத்துநிலையிலான இரட்டை எதிர்நிலை களே(binary opposites of ideology) இலக்கியத்தின் வரலாறாக பேசப்படுகின்றது எனும் முடிவுக்குவரத்தடமிடுகின்றது.

இந்த எதிர்நிலை இரட்டைநிலைகளையும், மார்க்சியம் குறிப்பிடும் துருவநிலைப்படுத்தலையும் (polarization) ஒன்றாகப் புரிந்துகொள்ளலாமா? என்ற வினா எழும் தருணத்தில்தான் கொள்கை நிலையில் மார்க்சிய இடதுசாரிய கருத்துநிலைக்கும் பின்நவீனத்துவக் கருத்துநிலைக்கும் இடையிலான தேவகாந்தனின் ஊடாட்டம் பற்றிய மதிப்பீடு ஒன்று ஏற்படுகின்றது. “மனத்தில் பதிந்திருக்கும் கருத்துநிலைகளும் ஏறக்குறைய இதுமாதிரித்தான். எவ்வளவுதான் வாசித்தாலும் சிலபேரது மனம் அசைந்துகொடுப்பதேயில்லை. வாசிப்பதை ஒப்புவிக்கின்ற பாணியில் அவர்களது கதை பேச்கக்கள் அருமையாகத்தான் இருக்கும். பெரிய விஷயக்காரர்கள் போலவேதான் அவர்களும் தோன்றச் செய்வார்கள். ஆனால் ஒரு விஷயத்திலான அபிப்பிராயம் என்று வருகையில், அவர்கள் தமது எண்ண அமைப்பி விருந்து மாறுவதில்லை”(பக்:126) என்று “கரக்கட்டான்” எனும் உரைக்கட்டின் இறுதியில் குறிப்பிடுகின்றார். என்ன அமைப்பிலிருந்து மாறாமை என்பது கருத்துநிலையின் இயங்கியலை மறுப்பதாகவே அமையும். மாற்றம் எனும் அடிப்படை இயங்கியலை மறுப்பவர்களோடு கலகம் செய்வது தவிர்க்கவியலாததாகின்றது. இது ஒருவகையில் இலக்கிய வரலாற்றை மீன் வாசித்தலும் அதன் வழியான சுயமதிப்பீடும் ஆகின்றது. வரலாற்றை மீன்வாசித்தல் என்பது தவறுகளிலிருந்து மீன் நிமிர்வுகொள்ளல் ஆகின்றது. அது தேவகாந்தனுக்கு உவப்பானதொன்றாகின்றது. இதனை தி.ஐ.ஊனகிராமனுது மரப்பகு நாவல் குறித்தான் அம்பையின் கட்டவிழ்ப்பு விமர்சனம் பற்றிய தேவகாந்தனின் மதிப்பிடான “நவீன தமிழிலக்கியத்தில் மிகவுயர்ந்து ஒலித்த பெண்ணியக் குரல்” எனும் உரைக்கட்டில் காணலாம். அம்பையின் கூற்றாக தேவகாந்தன் எடுத்துக்காட்டும் கருத்து ஒன்று “இப்படியெல்லாம் அதைப் பார்க்க தி.ஐ.வுக்கு முடியவில்லை. காரணம் இவர் எல்லாவற்றையும் ஏற்கனவே உள்ள கச்சிதமான அடைப்புக்குள் போட விரும்புகிறார்”(பக்:55) என்று நிறைவேறுகிறது. அதில் “ஏற்கனவே உள்ள கச்சிதமான அடைப்புக்கு போடுதல்” என்பதை “என்ன அமைப்பிலிருந்து மாறுவதில்லை” எனும் தேவகாந்தனின் கருத்துடன் பொருத்திப்பார்க்கும் ஒருவருக்கு

கருத்துநிலை இயங்கியலின் உண்மையான அர்த்தம் புரியும் என்று நம்பமுடியும். ஏற்கனவேயுள்ள கச்சிதமான அடைப்புக்களைக் கட்டவிழ்ப்பதில் தேவகாந்தனுக்குரிய உடன்பாடு இதன்வழி தெரியும். தேவகாந்தனின் “கதாகாலம்” போன்ற படைப்புக்களில் இந்தக்கட்டவிழ்த்தலையும், பெருங்கதையாடலின் மீள்வாசிப்பையும் காணலாம். Deconstruction என்பது வேறு Destruction என்பது வேறு. Deconstruction என்பது இருந்துவந்த கட்டமைப்புக்களை இயங்கியலின் தேவை அறிந்து இன்னொன்றாக மீளமைப்பது/மாற்றியமைப்பது. அது Reconstruction அல்ல. Reconstruction என்பது இருந்துவந்த அமைப்பை புதுக்கி இருந்தவாறு புத்துயிர்ப்பளித்தல்-மினிரச் செய்தல். Destruction இருந்துவந்த அமைப்பை நிர்மலமாக்குவது. முதலாவது மீளநிர்மாணிப்பது. இரண்டாவது நிர்மாணத்தை இல்லாதொழிப்பது-அழிப்பது. கட்டவிழ்த்தல் என்பது கலகத்தின்வழி மீளநிர்மாணத்தை தரவேண்டும் என்பது தேவகாந்தனின் கருத்தாக எதிர்க்குரல்கள் முழுவதும் விரவியுள்ளது.

மிகத்தீவிரமான விவாதங்களை உருவாக்க வல்ல எதிர்க்குரல்களை முன்வைக்கும் உரைக்கட்டுக்களின் இடையிடையே தன்னுணர்வு வெளிப்பாடு களாகவும் சில வந்துள்ளன. குறிப்பாக “மரணித்த பின்பும்”, “பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி: ஒரு நினைவுப் பகிர்வு”, “கொடிது கொடிது மரணம் கொடிது” போன்றன அத்தகையவை. மரணித்த பின்பும் என்பது ஒரு சிறுகதைக்கான உணர்வின் உள்ளடக்கத்தோடு வந்துள்ளது. உண்மை அனுபவத்தில் ஆன்மா லயித்து நின்று உணர்வுகளைப் பரிமாறும்போது அத்தகைய குறித்துச் சொல்லக்கூடிய உரைக்கட்டுக்கள் அமையும் போலும். ஏனைய இரண்டிலும் அத்தகைய பண்புகூட மேலெழவில்லை. அவை வெறுமனே ஒருவரின் மறைவின் பின்னே அவரை நினைந்துருகி கவலை தீர்த்தலுக்கான “கல்வெட்டுக் கட்டுரைத்தனம்” வெளிப்பட்ட உரைக்கட்டுக்களாகத் தெரிகின்றன. அவற்றை எதிர்க்குரலில் தவிர்த்திருக்கலாமோ என்று எண்ணத்தாண்டுகின்றது. இலங்கை, இந்தியா, கனடா எனும் முத்தளங்களில் நிகழ்ந்தேறிய இலக்கிய செயற்பாடுகளின் ஒரு காலப் பதிவாக வரும் உரைக்கட்டுக்களில் தேவகாந்தனின் உலக இலக்கியப் பரிச்சயம் தெரிகின்றது. அல்பேர் காழு பற்றி அவர் எழுதிய உரைக்கட்டு படிப்பவருக்கு இன்னொரு தளத்தை விரிக்கிறது. தேவகாந்தனின் அரசியல் பிரக்ஞை ஆங்காங்கே தென்பட்டாலும் “இனி நடப்பது நல்லாகவே நடக்கட்டும்” என்பதிலும் “கனவின் மீதியைக் கொண்டலைந்த பயணத்தின் முடிவு” என்ற கி.பி.அரவிந்தன் பற்றிய உரைக்கட்டிலும் ஈழத்தமிழர்களின் போராட்டம் மற்றும் அரசியல் குறித்த சில கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார்.

தேவகாந்தனின் சிறுகதைகள், நாவல்களில் மொழியின் பிரவாகம் சிறப்பாய் அமைந்திருக்கும். விவரணங்களும் சித்திரிப்பும் இலக்கியம் படைப்பது மொழியின் நிலைபேற்றுக்கே எனும் பிரக்ஞையுடன் அமைப்பெற்றிருக்கும். அவர்கொண்ட சமஸ்கிருதப் பயிற்சியினால் மொழியில் மனிப்பிரவாளம் கலந்து இரசனை தரும். அத்தகைய பிரக்ஞை உரைக்கட்டுகளிலும் தென்படுகின்றது. “நவீன் இலக்கியம்: ஈழம்-

புகலிடம்-தமிழகம்”(2019), “நுண் பொருள்: அறம்-பொருள்-காமம்”(2019), “காற்று மரங்களை அசைக்கின்றது”(2021) ஆகிய உரைக்கட்டுக்களின் தொகுப்புக்களைப்போலவே “எதிர்க்குரல்கள்” எனும் இந்தத் தொகுப்பிலும் மொழி குறித்த தேவகாந்தனின் பிரக்ஞை விரவிக்கிடக்கிறது. சினிமா, இலக்கியம், கலைகள், மொழியாக்கம், அரசியல், வரலாறு என்று பல்நிலைப் பட்ட பொருண்மைகளை வெளிப்படுத்தும் தருணங்களிலைலாம், விடயத்தின் நேர்த்திக்கும் ஆழத்துக்கும் கொடுக்கப்படும் கரிசனை மொழி வெளிப்பாட்டுக்கும் கொடுக்கப்படுவது தனித்துவமான ஒர் அம்சமே. பல்கடைக்கூடம், அழிச்சாட்டியம், மூர்த்தன்யம், மிஞ்சிகை என்று வரும் அவருக்கே உரித்தான மொழிப் பயன் பாட்டுக்கு மேலாக “மீறல் செயற்பாட்டினை மீறல் இல்லாத மொழியின் மூலம் வெளிப்படுத்திவிட முடியாது... நாம் ஒரு மொழியைக் கண்ட்டையாமல் ஒரு புதிய உபாயத்தைப் பேசிவிட முடியாதென்பதில் நம்பிக்கையுள்ளவன் நான். தலித்துக்களுக்கான ஒரு மொழி இருப்பது போல, பெண்களுக்கான ஒரு மொழி இருக்கிறது. தத்தம் உணர்வுகளை அந்தந்த மொழியில் வெளிப்படுத்துவதற்கான பிரக்ஞை அந்தந்தப் படைப்பாளிகளுக்கு இருக்கவேண்டியது நியதியாகும்”(பக:56-57) என்று குறிப்பிடுவதில் தேவகாந்தனுக்கான மொழிபற்றிய பிரக்ஞை நிலையை அறிந்துகொள்ளலாம். “கலை கலைக்காகவே என்ற கலைவாதியல்ல நான். கலையில் சமகாலக் கருத்துக்கள் இருக்கமுடியும். கருத்துக்களின் இழையோட்டம் இருக்கக்கூடிய அதேவேளையில், கலையைக் கருத்தின் வாகனமாகப் பாவித்துவிடக்கூடாது என்பது என் தெளிவாக இருக்கிறது”(பக:120) என்பது கூட உட்பொருளாக கலைவெளிப்பாட்டில் மொழிக்கான முதன்மையையே கருதுகின்றது. கலை மொழியின் வாகனமேயன்றிக் கருத்தின் வாகனம் அன்று என்பது இதன் அடிச்சரடாகின்றது.

“இலக்கியம் சமூகத்தைப் பிரதிபலிப்பது. சமூகமோ இடையறாது மாறிக்கொண்டிருப்பது. பழமைகள் கழிவதும் புதுமைகள் புகுவதுமாய் இருப்பது. பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளும் மோதல்களும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருப்பது. அந்தவகையில் படைப்பாளி சமூக மாற்றத்தை ஏற்றுக் கவனிப்பது இயல்பானதே. ஆயினும், பொதுவாக எல்லாப் படைப்பாளிகளுமே இந்த அம்சத்தில் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்றில்லை. மிகப் பெரும்பாலோர் சமூகத்தின் இந்த மாறும் இயல்பை கருத்திற்கொள்வதில்லை. அந்தக் கணத்து வாழ்வு பற்றிய சித்திரத்திலேயே அவர்கள் திருப்தியுறவார்கள். ஆனால் வாழ்வின் முழு அர்த்தத்தையும் தேட விரும்பும் ஒரு படைப்பாளி சமூகத்தின் இந்த இயக்கப் போக்கை புறக்கணிக்க முடியாது” என்று எம்.ஏ.நுஃமான் தனது “சமூக யதார்த்தமும் இலக்கியப் புனைவும்”(2017:32-33) எனும் நூலில் குறிப்பிடுகின்ற கருத்தானது சமூகமாற்றம் கருத்துநிலையில் மாற்றங்களை உருவாக்குவது தவிர்க்க வியலாதது என்பதை கட்டிக்காட்டுகின்றது. கருத்துநிலை மாற்றம் எதிர்க்குரல்களால் சாத்தியமாகின்றது. எதிர்க்குரல்கள் படைப்பாளிகளையும், படைப்பாக்கத்தையும் செழுமைபெற வைக்கிறது. இந்தச் செழுமையை நோக்கிய இயங்கியலின் அவசியத்தை தேவகாந்தனின் “எதிர்க்குரல்கள்” வலியுறுத்திநிற்கின்றது எனலாம். ●

கண்டதும் தின்று “கண்டு” கையாளாள்

அவளது உடல்நிலை பரிதாபகரமாகத்தான் இருந்தது. நோய்களுடன் போராடி வெல்ல முடியாது உடல் சீனித்துவிட்டது. துங்பக் கேணியில் அமிழ்ந்து மீளவழியின்றித் திணறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அவள் அப்படி ஒன்றும் வயசில்லை அதனால் வந்த தளர்வில்லை”

அவளைப் பார்த்ததும் பழைய பாடலின் வரிகள் சில, மாற்றங்களுடன் மனதில் ஓடினாலும், சப்தமின்றிப் பாடக்கூட அந்த நேரத்தில் மனம் ஓப்பவில்லை.

ஆம்! வயசு அப்படி அதிகமில்லைத்தான். சரியாக அறுபதுமட்டுமே.

என்ன செய்வது? நோய்கள் வயதைப் பார்த்தா வருகின்றன? ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு என்று சொல்லி வைத்தார்கள். சாவுக்கு மட்டுமல்ல நோய்களுக்கும் அதுதான் நியதி. பிறக்கும் போதே நோயும் கைகோர்த்து வரலாம். இல்லை நூறில்தான் தன் கைவரிசையைக் காட்ட ஆரம்பிக்கலாம்.

“ஓமோம் எங்கள் கையில் என்ன இருக்கிறது. அது இறைவன் வைத்த நியதி” என்ற அசரீரிக் குரல் காதில் விழுகிறது.

இறைவன் இருக்கிறானோ இல்லையோ அது வேறை கதை. ஆனால் நோயைக் கொடுப்பதும் தீர்ப்பதும்தான் இறைவனின் தொழிலா. அப்படியானால் உருப்படியான வேலையற்ற, வெறும் சொறியல் பேர் வழியாகத்தான் அவன் இருப்பான்.

நோய்கள் பலவிதம். பிறவி நோய்கள் இருக்கின்றன. பரம்பரை நோய்கள், தொற்று நோய்கள் தொற்றா நோய்கள். நாங்களே எங்கள் தவறான நடத்தைகளால் தேடிக் கொள்ளும் நோய்கள் என்று வகைவகையா நோய்கள்! இவை எவற்றிக்கும் காரணம் அவன் அல்ல. நாமும் நமது சூழலும், எமது நடத்தை முறைகளும், பரம்பரை அலகுகளும் முக்கிய காரணங்களாக இருக்கின்றன.

அவளது உடல்நிலை பரிதாபகரமாக இருக்கிறது என்றதன் அர்த்தம் அவளது நோய் முற்றி இன்றோ நாளையோ என உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதல்ல. அவளால் தனது நாளாந்த வாழ்க்கையை இயல்பாகக் கொண்டிருக்க முடிய வில்லை என்பதுதான்.

“என்னால் அதிகம் நடக்க முடியவில்லை, கிணற்றில் அள்ள முடியவில்லை, வீட்டைக் கூட்ட முடியவில்லை, தேங்காய் துருவுவது முடியவே முடியாது. எதுவுமே முடியவில்லை. இளைக்கிறது.”

“பேசினால் கூட முச்சவாங்குது” என்றாள்

அட! தொய்வு வருத்தம் போலை. அதாலை தான் சிரமப்படுகிறானா? குளிசை இல்லாட்டல் பம்மைப் பாவித்து கட்டுப்படுத்தலாம்தானே என்று கேட்கிறீர்களா?

இல்லை! இது தொய்வு என்று சொல்லப் படுகிறா ஆஸ்த்மா நோய் இல்லை.

“எனக்கு பிரஸர் வருத்தமும் கொலஸ்ட்ரோல் வருத்தமும் இருக்கு” உங்களுக்கு வேறை என்ன வருத்தம் இருக்கு என்று கேட்டதற்கான அவளது பதில்தான் அது.

“பக்கத்து ஆஸ்பத்திரி கிளினிக்கிலைதான் மருந் தெடுக்கிறது. இப்ப கொரானாதானே ஐயா. அங்கை எங்களைப் பாக்கிறதில்லை. ரிப்பிட்மருந்துதான்”

கொரானாவால் தொழிலில்லை, வருவாய் இல்லை, பசி பட்டினி, மக்களின் தொடர்பாடல் அறுந்து போய்க்கிடக்கிறது. இதற்குள் மருத்துவ வசதிகளும் கருகிக் கிடக்கின்றன.

நோய் முற்றிக் கிடந்த அவளை பார்வையால் அளவிட்டேன்.

வடமராட்சிகடலோர சுடுமணலில் உடல் கருத்த குண்டுக் கூசா. இடையும் முலையும் தொளதொளக்கும் முன்னாள் அழகி. 60 வயதானாலும் உடலைப் போலவே தலை முடியும் அடிப்பானைக் கரிதான். ஆனால் அதற்குள் ஒரு ஒளிக் கீற்று. முத்துப் பற்கள் பால் வெள்ளையாக மினுமினுத்தன அவள் சுவாசிக்கச் சிரமப்பட்டு முச்சுஇழுக்கவாயைத் திறக்கையில்..

நடந்து வந்ததில் முச்சிமுக்க சிரமப்பட்டவளது இளைப்பானது, கதிரையில் உட்கார்ந்து ஆசவாசப் படுத்தியதும் சற்றுக் குறைய ஆரம்பித்தது. அவதானித்த எனது கவனம் இப்பொழுது அவளது கால்களில் திரும்பியது. அடிப்பனை போல மதுத்திருந்து தொடைப் பக்கமிருந்து மேல் பனையாகக் கால்நடத்திருக்கும் கணுக்கால் வரை பயணித்த பார்வையில் கணுக்காலை அண்டிய பகுதி சற்று மினுமினுப்பாக அதைத்திருந்தமை அபாயச்சங்காக ஒளிர்ந்தது.

பிரசரும், நாடித் துடிப்பு விகிதமும் ஒட்டப் பந்தயத்தில் உச்ச எல்லைகளைத் தாண்டி புதிய எல்லைகளை நிலைநாட்டுவதில் அவசரம் காட்டின. இருதய மானது இயங்குவோமா அல்லது முற்றாக நிறுத்தி விடுவோமா என்ற ஜயத்தில் முக்கி முனகி சோர்வோடு துடித்துக் கொண்டிருந்தது. வேகமாக சுருங்கி விரிய முனைந்த போதும் ஆழமற்று சுவாசத்தையே சுவாசப்பையால் கொடுக்க முடிந்தது. முழு வீச்சுடன் இயங்குவதற்கு முயன்றும் போராடிச் சளைத்துக்கொண்டிருந்தது.

அவளது கொலஸ்ட்ரோல், பிரசர் இரண்டும் கூட்டாச்சி அமைத்து இருதய இயக்கத்திற்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையில் வெற்றி பெற்று முற்றாக முடக்கும் தறுவாயை அண் மித் துக் கொண்டிருந்தன.

இவளது அக்கறையின்மையும், கொரானாவால் மருத்துவ கிளினிக்குகளின் மந்தச் செயற்பாடுகளையும் மட்டும் குறை சொல்லுவதில் நியாயமில்லை. நோய்கள் இராணுவ ஆட்சிபோல அதிகாரத்தை தன்னிச்சையாக கையில் எடுத்துவிட்டன. அவர்கள் சொல்லுக்கு மறு பேச்சில்லை. மீறினால் நிமலராசனைப் போலவும் லசந்த விக்கிரமசிங்க போலவும் நிரந்தர மௌனம்தான்.

மீறினால் மட்டுமல்ல மீறாவிட்டால் கூட அதே கதி நேரலாம்.

போதாக் குறைக்கு இவளது நோய்களுக்கு தூபமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது அவளது உடற்பருமன்.

140 செமி கட்டைக் குட்டி, எடை பார்க்கும் கருவியை சப்பளிக்க வைக்கும் 80 கிலோ எடையில் மண்ணுக்கும் தனக்கும் பாரமாக இருக்கிறாள். அவளது உயரத்திற்கு அவள் இருக்க வேண்டியது 45 கிலோ மட்டுமே. இருக்க வேண்டியதை விட சுமார் இரண்டு மடங்கு என்பது கொசறுத்தகவல்.

வறுமைப்பட்ட குடும்பத்தில் பிறந்த இவள் ஒட்டி உலராமல் எப்படிக் குண்டு ஆனாள் என்பது மனதைக்குடைந்தது.

இவளோடு பிறந்தது ஆறு பெண் சகோதரிகள். ஆண் சகோதரம் கிடையாது. எல்லாம் கட்டிக் கட்டி பிள்ளை குட்டிகளோடு அக்கம் பக்கத்தில் தான் இருக்கிறார்கள். ஒருத்தி மட்டும் இவளோடை இருக்கிறாள். அவளின்றை புருசனை இந்திய ராணுவம் அடித்தே கொன்றுவிட, இளவயதுவிதவையானாள்

இன்று இங்கு பலருக்கு காது கேட்காமல் இருப்பதற்கு காரணம் காதைக் பொத்தி அடிக்கும் அவர்கள் கைவீச்சுதான் காதால் இரத்தம் ஒழுக வந்த பலருக்கும் வைத்தியம் செய்த அனுபவங்கள் ஏராளம் எனக்குண்டு.

நல்ல காலம் எனது காதும் தப்பிவிட்டதால் இந்த வயதிலும் நோயாளிகளின் இருதயத் துடிப்பை சரியாகக் கேட்க முடிகிறது.

இன்று கொரனாவால் ஊரடங்கு. அன்றும் எதற்கோ சனநடமாட்டம் குறைவு. முருகன் கோயில் சுவரில் ஓட்டுக் குழுக்கள் எழுதிப் போட்டு போன வாசகங்களை மற்றக் குழு அழித்துப் போட்டு மறைந்ததால், திறந்து கிடந்த மருத்துவமனை கதவைத் தாண்டிஉள்ளே நுழைந்தது இந்திய ராணுவம்.

என்னை வெளியே இழுத்துச் சென்று, சுவரைக் காட்டி தங்கள் பாசையில் திட்டித் திட்டி விளக்கம் கேட்டது. கோவில் சுவரில் எழுதுவதையும் அதன்மேல் தார் பூசுவதையும் கவனிக்காத குற்றத்திற் காக மருத்துவனை அடிக்க முயன்றவர்களை வீதியால் போனவர்கள் சத்தமிட்டு விளக்கித் தடுத்ததால்தான் 73 வயதிலும் செவிப்பறை ஒழுங்காக வேலை செய்கிறது.

தொண்ணுாறு வயதை நெருங்கும் ஒல்லிப்பயித்தங்காய் அம்மாவும் இவளுடன் தான் பாரமாக இருக்கிறாள் தங்கள் பழைய சொந்த வீட்டில்.

இவளுக்கு உழைப்பில்லை. போதாக் குறைக்கு கணவனும் கூட இல்லை.

உண்ணவும் உடுக்கவும் மூன்று வயிறுகள் ஏனையசகோதரிகளை நம்பியே இருக்கின்றன.

மருந்துக்கு வருவதற்கும் அவர்களைத்தான் காசு கேட்க வேண்டும்.

“என் ன அடிக் கடி வருத் தம்” என் ற கிண்டல்களையும் பொறுத்துக் கொண்டால் தான் வாழ்வு இயங்கும்.

இவ்வளவு கஸ்டப்படுகிற அவள் எப்படி “கண்டதும் தின்று குண்டுகை ஆனாள்?”

“எனக்கு பசி தாங்க முடியிற்றில்லை. அடிக்கடி பசிக்கும் ஏதாவது வாயிலை போடாவிட்டால் தாங்கவே முடியாது. செத்தே போகலாம் போல இருக்கும்”

பொறிதடியது எனக்கு

கவலைகள் பல அவளுக்கு. அவற்றால் மனவிரக்தி நோய்க்கு ஆளாகியிருக்கிறாள் என்பதை மேலும் பேசிய போது உறுதிப்படுத்த முடிந்தது.

மனவிரக்தி நோயுள்ளவர்களுக்கு பொதுவாக எதிலும் விருப்பு இருக்காது. வேலை செய்ய முடியாது சோம்பிக் கிடக்கச் சொல்லும். வாழ்வையே மாய்த்துக் கொள்ளலாம் போலவும் இருக்கும். பொதுவாக சாப்பிட மனம் விரும்பாது. எதுவும் வேண்டாம் என்றே தேன்றும்.

ஆனால் இவளுக்கு பசிக்கிறது!. எங்கோ ஒரு மனவிரக்தி நோயாளிக்கு இப்படி அடக்க முடியாத பசி இருப்பது உண்டு. எனவே சிகிச்சையை ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான்.

“உங்கடை கணவன் கூட இல்லை என்று சொன்னியனே! அவர் எங்கோ”

அவள் கண்கள் சற்றுத்தாழ்ந்தன.

“அவர் வேறை பொம்பிளையைக் கட்டிக் கொண்டு பிறிஞ்சு போட்டார்.”

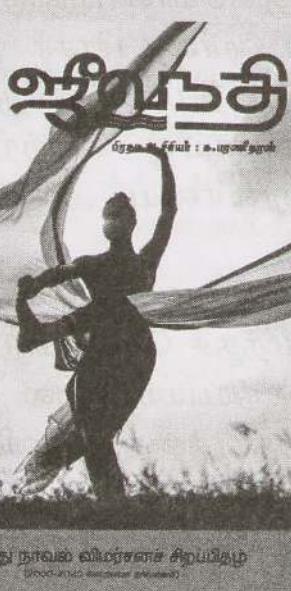
“எப்ப?”

“எனக்கு 20 வயதாக இருக்கும் போதே அவளைக் கட்டினவர். என்னைக் கட்டிக் கொஞ்சக் காலம்தான் கூட இருந்தவர்.”

“கணவன் மறுமணம் செய்தானே அப்போ உனக்கு 20 வயது கூட இல்லை. ஏன் நீ மறுமணம் செய்யவில்லை”

“எனக்கு விரும்பம்தான் குடும்ப கௌரவம் என்று சொல்லிவீட்டாக்கள் செய்து வைக்கவில்லை”

அவள் கண்களில் இருந்து சிந்தியதை என்னால் துடைக்க முடியவில்லை.



ஈழத்து நாவல் விமர்சன சிறப்பிதழ்

109 படைப்பாளர்களுடைய நாவல்கள்

பற்றிய விமர்சனங்கள்

1200/-

EXCELLENCE IN DIGITAL COLOUR PRINTING SERVICES



PERFECT QUALITY | FINISHING TOUCH |
COMPETITOR PRICE | BEST SERVICES

Work with us to
CREATE
OUTSTANDING
Quality PRINT &
marketing materials
that are **REMEMBERED**

- | FULL COLOUR
- | HIGH QUALITY
- | LATEST PERFORMANCE
- | BEST PRINTING SERVICES
- | SATISFACTION GUARANTEE

**365 DAYS
OPEN**



NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.

TEL : 021 222 9285

E-mail : mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE
077 722 2259